

ПОЛ ДОХЪРТИ

Дневниците на сър Роджър Шавет
за някои забавещи заговори и ужасни убийства
по времето на краа Хенри УП

**ПОЛ ДОХЪРТИ
УБИЙСТВОТА НА ГРААЛА
ДНЕВНИЦИТЕ НА СЪР
РОДЖЪР ШАЛОТ ЗА НЯКОИ
ЗЛОВЕЩИ ЗАГОВОРИ И
УЖАСНИ УБИЙСТВА ПО
ВРЕМЕТО НА КРАЛ ХЕНРИ
XIII**

Превод: Евелина Пенева

chitanka.info

Роджър Шалот, авантюрист и интригант, оцелял благодарение на лукавия си ум в бурните времена, белязали управлението на династията Тюдор, си спомня своите приключения...

Роджър и проникателният му господар Бенджамин Даунби отново получават тайно поръчение от крал Хенри VIII.

Херцог Бъкингам е екзекутиран публично за държавна измяна, а скоро след това Шалот и господарят му узнават действителната причина за неговата гибел. Бъкингам е бил по следите на две свещени реликви — Светия Граал и Екскалибур, меч на крал Артур, които според легендите са укрити някъде около абатството в Гластънбъри. Но кралят също иска да се добере до реликвите, които биха му придали небивала сила и слава.

Затова Роджър и Бенджамин Даунби потеглят за Гластънбъри, но този път срещу тях се изправя тайното общество на тамплиерите. След разпускането на ордена оцелелите тамплиери се обгръщат в тайнственост, но продължават да дърпат конците в немалко политически интриги — а една от целите им е унищожаването на династията Тюдор.

Вещици, проклетия и привидения преследват Роджър и Бенджамин, а освен търсенето на реликвите им се налага да разследват и редица жестоки убийства.

Увлечателна историческа мистерия... Шалот е великолепен образ, блестящ мошеник и самохвалко, типичен за епохата на Тюдорите.

Таймс

*На Нийл Харингтън, за многото ни разговори за
криминални романи.*

ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ, СПОМЕНАВАНИ В ТЕКСТА

Ричард III — последният крал от династията Йорк, наричан Узурпатора или Претендента. През август 1485 Хенри Тюдор го побеждава при Босуърт. Защищавал каузата на Бялата роза.

Хенри Тюдор — Уелсеца, Великия скъперник, победителят при Босуърт, основател на династията на Тюдорите и баща на Хенри VIII. Умира през 1509.

Артур — първороден син на Хенри Тюдор. Умира рано и короната наследява неговият брат Хенри.

Хенри VIII — Хал Лъжеца, Великия убиец, Големия звяр, Тлъстия Хал, Негово величество Кучия син. Женил се шест пъти и е имал безброй любовници. В предсказанията на Мерлин се споменава като Принца на Мрака.

Катерина Арагонска — Испанска принцеса, първата съпруга на Хенри VIII и майка на Мери Тюдор.

Ан Болейн — дъщеря на сър Томас Болейн. Втора съпруга на Хенри VIII и майка на Елизабет Тюдор.

Беси Блънт — една от най-известните любовници на Хенри VIII.

Мери Тюдор — дъщеря на Катерина Арагонска и Хенри VIII, наречена „Кървавата Мери“ заради предприетите от нея преследвания на протестантите.

Елизабет I — Кралица на Англия, считана за дъщеря на Хенри VIII и Ан Болейн. Известна като „Кралицата Дева“, но Шалот твърди, че има син от нея.

Катрин Хауърд — петата жена на Хенри VIII. Екзекутирана заради прелюбодейство.

Франсоа I — крал на Франция, блестящ, привлекателен и невероятно развратен.

Ричард Тънстол — епископ на Лондон.

Томас Уолси — син на касапин от Ипсуич. Получава образование в Оксфорд и прави забележителна кариера. Издига се до кардинал,

архиепископ и първи министър на Хенри VIII.

Томас Мор — хуманист, учен, министър на Хенри VIII, екзекутиран заради съпротивата си срещу развода на Хенри и Катерина Арагонска.

Едуард VI — син на Хенри VIII и Джейн Сиймор. Болнаво дете, което умира рано.

Катерина Медичи — италианска принцеса. Омъжва се за Анри II, син на Франсоа I. Франция минава под нейно управление след смъртта на съпруга ѝ. Изкусна интригантка. Наричали я мадам Пепелянка.

Франсис Уолсингам — главен шпионин на Елизабет I.

Уилям и Робърт Сесил — държавни секретари при управлението на Елизабет I.

Едуард Стафорд — херцог Бъкингам. Благородник, разполагащ с голяма власт и богатство, екзекутиран от Хенри VIII.

Томас Кромуел — даровит наследник на Уолси. Изпада в немилост, Хенри VIII му отнема властта, после бива екзекутиран.

ПРОЛОГ

В прастарите библейски времена Каин убил брата си с кост от осел и се скрил в дън горите, но Бог го намерил, сграбчил го за косите и го белязал със знака на братоубийството. Всички сме потомци Каинови и като него носим белега му на челата си. Негови чеда сме, нали? Щом Каин, син Адамов, е наш отец, тогава и ние носим знака на братоубийството.

Виждам, че капеланът ми неодобрително се мръщи, сякаш до него е стигнала някаква воня: присвил е устни здравата и е сбърчил нос. Всичките му ядове идат от там, че какъвто си е гърбав, носът му се оказва заврян в собствения му чатал! Нямайте вяра на късокраки мъже — разстоянието от мозъка до задника им е толкова кратко, че дава повод за безпокойство.

Така че всички сме чеда Каинови. Ако съм честен, тая мисъл не е моя. Чух я от Мишел дьо Нострадам, астролога на Катерина де Медичи. По онова време се криех в Париж от шайка наемни убийци, пратени да ми видят сметката, но не за първи път ще кажа, че ще ѝ дойде времето и на тази история.

Странна птица беше Нострадамус! В тайния си кабинет в замъка Блоа държеше невиждано огледало. Огледаш ли се в него — виждаш бъдещето. Катерина де Медичи — развратната и кръвожадна Катерина, казвах ѝ мадам Пепелянка — по цели дни очи не откъсваше от него.

Нострадамус твърдеше още, че го спохождали сънища, които предсказвали бъдещето. Говореше за демони, които му се явявали нощем. Очите им били кървясали, а в ръце стискали огромни свитъци, изписани с греховете на човеците от първия до последния им ден. Нострадамус казваше, че свитъците били безкрайни, както били безкрайни и ужасяващите, кървави злодеяния човешки.

Съгласен съм с него, тъй като през живота си бях свидетел на безкраен низ от убийства и спомените за тях продължават да ме измъчват дори в сънищата ми. А, не! Никакъв наемен убиец не съм, но половината ми живот мина в преследване на такива. Сега и аз като

Нострадамус сънувам зловещи, безмилостни демони, с озъбени и изкривени от бяс лица. Те принадлежат на черната преизподня, защото са изгубените души на убийците.

През нощта, за която иде реч — пак беше валил сняг и дебели преспи покриваха снежното поле, — призраците се появиха отново и ме събудиха. Седнах в леглото си с балдахин, дръпнах завесите и вперих поглед през големия, издаден над добре поддържаната морава пред къщата ми прозорец. Изгря призрачно бяла луна, в небето затрептяха сребристи звезди. От двете ми страни тихо похъркваха сестрите Фийби и Марго — закръглени, с изобилна сочна плът. (Подобър начин от този да се сгрее човек в леглото посред зима няма!) Зарях поглед над ливадите, обзет от мисли за минали работи, когато съзрях черна сянка като грамаден прилеп да се приближава към къщата. Бях сигурен, че не можеше да е друго освен пратеник на сатаната.

(Капеланът ми се подсмивва. Няма да е лошо да е по-въздържан! „Прилича ми на препиване с вино“, хихика той. Не стане ли по-въздържан, ще му отнема възглавниците, върху които седи. Ще го направя като нищо — не се и съмнявайте — и тогава това джудже ще трябва да положи задника си направо на твърдо дърво!)

Наистина видях да се приближават сенки — призраците на мъже, кошмари от миналото ми.

На другата сутрин пристигна странник, преминал по пътищата, покрити с дълбок сняг. У себе си носеше писма и заповеди, които му разрешаваха достъпа до сър Роджър Шалот, таен съветник на краля, рицар на Бат, рицар на Жартиерата, мирови съдия, военен съветник, маршал на Ордена на свети Михаил. (Даде ми го някакъв благородник, който се титулуваше Цар на всички руси — по-жесток кучи син не се е раждал.)

Приех странника в тайния си кабинет зад гоблените в голямата зала. Началникът на моята стража стоеше зад мен с изваден меч. Попрехвърлил съм деветдесетте вече, но старият Шалот още има врагове. Тайните агенти на много короновани особи все така жадуват да получат наградата за главата ми заедно са ми светили маслото. Та бъдете нащрек, ако се каните да се примъкнете тайно към мен.

Точно тъй, предпазливо, подходи и този мъж. Спря пред портата, през която се влизаше в моите земи. Да беше влязъл без позволение,

ирландските ми хрътки щяха да го разкъсат на парчета. Ако му се разминеше разкъсването, веселяците от моя отряд наемници щяха да го обесят на най-близкия клон.

Както и да е, приех го в тайния си кабинет. Единствената светлина там идваше от жаравата в мангалите и свещите от чист восък, чиито пламъци упорито и непрестанно разпръскваха мрака. Светлината ми бе достатъчна, за да го огледам. В същото време скрити в мрака оставаха големите и малките сандъци, запечатаните пакети, заключените с катинари кутии, в които са прибрани книгата на Шалот. Завещанието на миналото, пълно със зловещи убийства, бе струпано покрай стените наоколо.

Мъжът изглеждаше безличен, стар и оплешивяващ, с мургава кожа, но ми хареса погледът му, ясен и открит. Напомни ми за моя някогашен господар, Бенджамин Даунби, племенника на оня тлъст мръсник кардинал Уолси, в служба на когото се трепехме в продължение на доста години.

Посетителят ми приседна, без да ме изпуска от очи.

— Не можете да се сетите кой съм, така ли? — рече той.

Говореше безукорно английски, макар да се долавяше лек акцент.

— За Бога! — отвърнах му. — Всекиго ли трябва да помня?

Донесените от него препоръки лежаха на писалището пред мен, огледах ги. Носеха печатите на Елизабет Английска. Хубава мома беше зеленооката Елизабет, дъщерята на Болейн. (Не казвам, че е дъщеря и на Хенри VIII. Тлъстият му кучи син! От Великия убиец не можеше да зачене никоя. Известно ми е кой е истинският баща на Елизабет, но няма да ви кажа. Или поне не сега. Друг път, може би.)

— Защо ѝ е на кралицата — попитах — да ти дава тези препоръки?

Мъжът сви рамене и се поприведе към мен. Капитанът на моята стража леко докосна с меч си рамото на мъжа, като предупреждение, че доста се е приближил.

— Кой сте вие? — попитах.

Мъжът отметна плаща си и отдолу се показва аленочервената риза и осмоъгълният кръст на Ордена на йоанитите^[1], повече известен като Орденът на хоспиталиерите. Въздъхнах и се усмихнах.

— Както отбелязах вече — продължи гостът ми — не можете да се досетите кой съм, сър Роджър. Аз съм Джон де Колини, рицар-

хоспиталиер, водач на Ордена, но съм роден в Темпълкъм в Съмърсет.

Свети Боже! Седях и се вирах в него, а спомените ме връхлетяха като лавина: надвисналите над нас облаци и покритите със сняг дървета и ливади на Съмърсет. Легло, погълнато от буйни пламъци. Полудял кон, който влачи ездача си и го стъпка до смърт. Както и ледената вода на онова езеро, където заедно с Бенджамин се борихме срещу опита на свиреп наемен убиец да отнеме живота ни. По лицето ми потекоха сълзи, не посегнах да ги избърша.

— Сър Роджър — Колини замълча. — Не исках да ви разстройвам. Нейно величество кралицата ми каза, че ще разберете защо всичко трябва да остане в пълна тайна. Католик съм и по закон ме чака най-жестокото наказание, дори само защото съм стъпил на английска земя. Дойдох да изплатя дълг и да изпълня клетва, която съм дал.

Разхлаби жакета си и измъкна завързаната с връв на врата му малка, изпоцапана кожена кесия.

О, спомени мои, сладки и горчиви! Знаех какво ще последва и можех само да гледам с насълзени очи малкия пръстен с аметист, който мъжът ми подаде през писалището.

— Бил съм дете — продължи разказа си Колини, — кажи-речи пеленаче, когато си го дал на майка ми. Тя непрестанно говореше за милостивото ти сърце и смелостта ти.

Знаете ли, чудех се да се смея ли, да плача ли. Пред мен стоеше човек, който ми оказваше почит заради моята смелост! Смел аз, Роджър Шалот — най-пъргавия навремето беглец из целия християнски свят. Доказал съм го неведнъж, не се и съмнявайте. Дочуеше ли се звън на мечове и рукнеше ли кръв, старият Шалот — по думите на приятеля ми Уил Шекспир — беше като „като хрътка пъргав“, готов да хукне винаги в обратната посока. Взех пръстена и се вторачих в чистия му блясък.

— Колко отдавна беше — промълвих. — Колко много хора загинаха от ужасна смърт. Колко зловещи убийства се случиха.

Потънах в спомени, а Колини се отдръпна.

По-късно през деня дадох угощение. Повеселихме се в негова чест и за да отбележа идването му, после му отпуснах ескорт до Дувър, а накрая проследих с поглед заминаването му. Посещението му беше предзнаменование. Мрачно подсещане за миналото. Той може и

наистина да бе отдал почит на моята смелост, но старият Шалот знае как стоят в действителност работите: миналото е торба с лъжи. В сънищата ми ме преследваше присмех. Духовете от кошмарите ми щяха все така да ме спохождат.

Отначало не им обръщах внимание, но когато се събудих миналата нощ — с една ръка върху гърдите на Фийби, другата върху тези на Марго — и вперих поглед през прозореца в пълзящите над дебелия сняг сенки, разбрах, че трябва да продължа да записвам спомените си. Не го ли сторех, кошмарите щяха да станат още поужасни. Беше настъпило време пак да подхвана записките си.

Изпих три чаши превъзходен кларет и се сгуших между Фийби и Марго. (Засукани моми, но жестоко ревнуват една от друга.) Полудувахме малко и заспах. Може и да е било сън или видение, не знам, но се озовах с лице, прилепено о стъклото на прозореца, вперил очи в тъмнината навън.

Появи се череп на животно и се понесе към мен във въздуха, а тъкмо пред стъклото се завъртя. После се появи рицар, облечен като тамплиер, с черно лице и кървавочервен шлем, в горната му част се гърчеха змии, нахвърлили се върху птица с разлагащ се търбух, в ръцете си рицарят носеше отсечена глава с превързани очи и посивяла коса, гъмжаща от насекоми.

Последва ново видение. Тълпяха се наоколо ми, толкова ярки, толкова близки, че се събудих от собствените си писъци. Фийби и Марго ми донесоха чаша херес и ми изиграха танца, който бяха научили на Майския празник миналата година, чак тогава заспах.

И ето ни сега тук. Зима е и затова не съм в подземие то с лабиринта, ами в тайния си кабинет. Седя на стола си с висока облегалка, цял покрит със завивки. От едната ми страна има кана с кларет и голяма чаша, а от другата е почернелият ми ръжен, в случай че капеланът ми го напуши твърде много смях. Това дребно нищожество счита, че си измислям всичко. Ако питате него, пия твърде много вино и съм ненадминат лъжец. И да съм, ще сме от едно котило, понеже и него си го бива в шикалкавенето. Известни са ми дребните грехове на моя капелан. Виждам как погледът му скришом шава към закръглените бедра на младичката Фийби или към налетите гърди на Марго. Дочувал съм, че обича да мъкне млади девойчета в една от плевните. Май ме има за глупак като себе си! Все пак плевнята

не е най-добрият избор, ако в горещата лятна вечер си решил да понаучиш на едно-друго някоя хубавичка фуста. Или като се позамисля, може пък да има значение на какво точно му се ще да я учи!

Мисля, че капеланът ми завижда. Гордее се, че бил отличен оратор, способен да произнесе прочувствена проповед. Преди две години го поканиха в двора да участва в обсъждане на богословски проблеми пред нейно величество кралицата. Забравил съм подробностите — темата беше съществуват ли ангели или нещо такова.

Разискванията откри многоуважаван епископ и не се справи никак зле. Държа ме буден цели пет минути. Оказа се после, че старчето е бръщолевило близо час. Събудих се точно когато слизаше от амвона и дойде ред на моя капелан.

Седях до Елизабет. Смушках я и високо, та всички да чуят, рекох:

— Ето ни застъпник и на другата страна — беше лукава шега, чието истинско значение знаехме само аз и кралицата, която така се разсмя, че не можеше да спре. Капеланът ми заораторства, а събратята му до един не откъсваха поглед от мен. Когато проповедта му приключи, към мен се приближи възстарицьк, подсмърчащ епископ.

— Лесно ти е да се подиграваш, сър Роджър — провикна се той, — а проповед дали ще можеш да произнесеш?

Е, знаете го стария Шалот, като ще е гарга, нека да е рошава!

— Ама разбира се! — отвърнах му аз.

Спогледахме се с нейно величество, тя кимна и дворът отново се събра. Помогнаха ми да се кача на високия амвон. (Бях обърнал малко повече чаши кларет.) Наведох се над дървения парапет и пиянски се огледах.

— Темата ми — наченах — е следната: което не искаш да сторят на теб, не сторвай другиму. Нали на другите може да не им се понарави това, което правиш на самия себе си!

Смях посрещна думите ми. Епископът с червения нос, който беше погълнал кажи-речи толкова кларет, колкото и аз, се надигна:

— Истинска проповед! — провикна се пискливо. — Не ни вземай на подбив, сър Роджър!

Елизабет поклати червенокосата си глава и ми заповяда да продължа.

— Нека има поука! — провикна се друг епископ.

— Да — прогърмя гласът на трети. — Дръж се според проповядването от теб, Шалот! Да бъде възвишено.

Облегнах се пиански на амвона и загледах двамата лицемери — две бузи на един и същ задник.

— Хубаво — изломотих в отговор, докато в ума си прехвърлях възможностите.

Кралицата — какво чудно момиче беше тя — хапеше устни. Лицето ѝ беше станало аленочервено и полагаше такива усилия да се овладее, че чак перуката ѝ се килна леко. Плесна с ръце и впери строг поглед в мен.

— Сър Роджър, изпълнете заповедта. Нека проповедта ви да е кратка и да предложи на слушателите ви поне три теми за размисъл! — и ловко ми смигна.

— Имало едно време — подхванах — едно врабченце. Настъпила и люта и сурова зима.

Спрях и заоглеждах паството си, сбрано сред покритите с гоблени стени на параклиса в Хамптън Корт. Свещениците не сваляха очи от мен. Свела глава, Елизабет криеше с ръка лицето си. Според мен знаеше какво ще последва. Дребният Сесил, секретарят ѝ, не откъсваше поглед от тавана.

— Много скоро — продължих аз — малките крилца на врабчето се покрили със скреж и то тупнало от дървото близо до един обор. Минаваща наблизо крава се изсрала над врабченцето. Врабчето решило, че ще умре, но кравешкия тор го стоплила и размразила крилцата му. Стоплено и щастливо, врабченцето поело въздух и започнало да чирика. Наоколо се навъртала котка, която чула песента му, разровила торта, намерила врабчето и го изяла на две хапки. Ваше величество, братя и сестри во Христe, това беше моята проповед!

— Каква е поука от тази приказка? — пропищя епископът, скочил на крака. — Нейно величество заповяда да ни дадеш три теми за размисъл.

— Не са ли те ясни за вас? — ревах насреща му. — Първо, милорд, не всеки, който ти сере на главата, ти мисли злото. Второ, не всеки, който те вади от лайната, е твой приятел. Трето: щом си на топло и си щастлив, даже и да е в куп лайна, дръж си устата затворена!

Ами това беше. Кралицата направо излетя от параклиса, а мен държаха под домашен арест в къщата ми в Лондон, докато не написах словоизлиятелно извинение на епископа. Написах го и на мига бях глобен сто крони^[2], понеже в него съм казал, че той е най-чудесната от всички стари дами, които някога съм срещал.

А и най-важното: щом не разбирате от шега, значи не сте християни!

(Гледам, че раменете на капелана ми потрепват. Да не си и помисля да ми се присмива, че ще му извия врата, рече ли да го измие! Иисусе, как набързо изтрезня. Потропва с перото по края на свитъка, значи е време да започваме.)

Налага се да се върнем назад във времето. За мене то е като коридор с много стаи и във всяка от тях се крият убийства. Ще трябва да се върна към ония златни времена, когато служех при Бенджамин Даунби, племенник на великия кардинал Уолси. И двамата бяхме специални агенти на кардинала, работехме за негово благо и за благо на короната. Благо на короната! На тлъстия, кръвожаден сифилитик Хенри VIII, Принца на мрака, който потопа кралството си в потоци от кръв и прати най-добрите и най-благородните на дръвника...

Готов съм. Отворил съм покрито с кожа ковчеже, върху което с избледнели златни цифри е изписана годината 1522. Извадили сме останките от тези отминали, зловещи и кървави времена. Лежат пред мен на писалището. По някои от тях има тъмни морави петна, там, където виното се е разливало от чашата, други петна са тъмночервени — следи от кръвта на някой нещастник и негодник. Пръстенът, който ми върнаха, не е от значение. Не откъсвам очи от алените нишки — ивици здрава коприна, толкова светли и пропити с толкова мъка. По онова време те криеха у себе си тайни, чийто корени стигаха назад чак до времето на крал Артур.

С притворени очи, мислено, призовавах миналото. Почти чух гласа на Бенджамин, а пред очите ми се мярна мургавото му лице с язвително изражение, но добри очи и върлинестата му прегърбена фигура, която криеше безчет достойнства. По онова време бях съвсем друг човек. Не бях уважаван земевладелец, а обикновен кралски поданик, високомерен празноглавец, когото племенникът на Уолси спаси, за да разнищва с него тъмните предателства в двора на Хенри.

Гледах поставената в златна рамка картина, която виси на отсрещната страна в стаята ми. Бледо подобие на онова, което бях в разцвета на силите се. Веднъж Уил Шекспир ме помоли да опиша сам себе си.

— Бях гладен, мършав негодник — отвърнах му аз. — Лъжец, опърпан измамник с хлътнали очи, дрипльо, комуто нищо не убягваше.

Уил ми благодари и, както винаги, използва описанието в една от пиесите си. Ще откриете същото описание в „Комедия от грешки“, произведение с тънък хумор, за чиято постановка платих със злато от собствения си джоб.

Нека да не прахосваме повече време и да не се отклоняваме от работата. Завесата е дръпната, така че нека проклетата пиеса да започне. Ще прогоня призраците от ума си. Ще прочистя душата си от демоните, ще им наредя да се върнат обратно в преизподнята и да предадат на своя господар сатаната, че аз ги пращам там. (Между другото, ще откриете същата реплика в една от пиесите на Уил Шекспир. И тази реплика също зае от мен!)

[1] Малтийски орден, създаден още преди кръстоносните походи от бенедиктински монаси като втори рицарски орден след Ордена на тамплиерите. Рицарите се наричат в началото „йоанити“ (на патрона си св. Йоан Кръстител) или „хоспиталиери“ (от лат. *hospitale* — гостоприемен; *hospital* = болница, лечебница). — Бел.прев. ↑

[2] Монета от пет шилинга. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

След завръщането ни от Франция през лятото на 1521 година, великият кардинал Томас Уолси беше оставил своя племенник и мой господар Бенджамин Даунби известно време на мира. Чак после разбрахме, че съвсем други ядове са се струпали на главата на стария Том. Виждате ли, великият кардинал си имаше постоянен кошмар: как да държи под контрол краля. Говореше се, че използвал вълшебен пръстен, с който призовавал демони и че плащал на най-изкусната измежду магьосниците — някаква блудница, известна под името Мабел Бриг, да се подлага на „сатанински пост“, само и само за да властва напълно над краля.

Глупак си беше старият Уолси. Така му и казах, когато на смъртния си одър в абатството Лестър, проклинаше всички принцове наред и най-вече Хенри.

Хенри VIII, изчадието му адово, мислеше само с главата в гащите си, а пък в душата му цареше пълен хаос. Обърна се против Църквата, макар уж да беше верен католик; имаше отлично образование, но уби горкия Том Мор; горещото му приятелство се изпаряваше, щом приятелите му омръзнаха; на всичкото отгоре и любящ съпруг беше, докато окото му не зърнеше някоя нова хубавица.

Може и да сте чели как Хенри искал да има наследник и как е отхвърлил и двете си дъщери. Първата му дъщеря беше горката Мери. Оттам идваха и всичките ѝ беди, да знаете. Във всички мъже Мери все търсеше баща си. Щом и в мен го търсеше, ясно е колко отчаяна е била. Великата Елизабет, дъщерята на Болейн, е втората. Нали е странно? В Ада сатаната сигурно се киска. Старият Хенри все искаше момче, а отхвърлената му дъщеря, Елизабет, се превърна в най-великия монарх, възкачвал се на трона на Англия. Обърнете внимание: Елизабет уж беше негова наследница. Истината не е съвсем такава и никой друг освен мен не я знае... Но ще дойде време и място и за тази история.

Хенри се подчиняваше сляпо на похотта си. Беси Блънт, Луси Роуз бяха само негови краткотрайни прищевки. През лятото на 1522 година обаче вкусът му към жените претърпя промяна. Благоразположението му се прехвърли върху жените от рода Хауърд: Елизабет Хауърд, майката на Ан Болейн, вече беше оцастливила с присъствието си ложето му, по-голямата ѝ сестра, Мери, и тя. Тогава дойде ред на самата Ан — тази току-що завърнала се от Франция и пълна с кокетство мургава, сладострастна вещица. Носеше се в сатенени рокли, с фусти от фина дантела и виненочервени обувки с висок ток. Имаше тъмни като маслини очи, а изящните ѝ ръце пърхаха като криле на пеперуда.

Хенри я пожела, но този път удари на камък. Ан беше отгледана в двора на най-големия развратник, раждал се някога на земята, Франсоа I. В неговия двор на прелъстяването, любовта и сърдечните въпроси се придаваше такова значение, каквото и на държавните дела. Ан беше наблюдавала как ухажват и съблазняват сестра ѝ и как едва прелъстена я захвърлят като обикновена фуста, на която всеки мъж може да се качи. Ан не беше такава. Стремеше се единствено и само към едно: Хенри да я направи своя съпруга.

В сложната игра на шах, която се разиграваше с живи хора, вместо с обикновени фигури, Уолси играеше срещу Ан. Оплетен в играта, кардиналът ни остави на спокойствие, затова без помайване ние се прибрахме в имението ни в покрайнините на Ипсуич.

Бенджамин си падаше чудак. Ходехме заедно на училище. После започна работа при някакъв адвокат и работите така се стекоха, че ме спаси от съвсем излишно за житейския ми опит обесване. Умен и проникателен, майстор на шпагата, понякога господарят ми можеше да е влудяващо наивен. Не чак по детски, но почти. Различаваше се от другите земевладелци, не караше селяните да се пребиват от работа, нито съблазняваше дъщерите им. Съвсем не. Бенджамин с цялата си душа изповядваше човеколюбието. Въпреки възраженията ми, отмени всички налози, такси и дългове, които трябваше да прибира като истински господар. Селяните му получиха позволенията му да обработват своите парчета земя и да отглеждат жито и за себе си. Построи малка болница и нае някакъв възрастен лекар — човек вежлив и с отзивчиво сърце, вещ в медицинската наука. Такъв лекар си е чудо невиждано! Докато дишам, вяра на лекар няма да имам.

Мошеник ми викат, а я да погледнат който и да било от тия вещици! Ще ви мери пулса, ще се пули в урината ви, ще ровичка в нужника и ще се поглажда по брадата. Да не би да го е грижа за вас? Вятър! Чисто и просто пресмята каква сметка да ви представи.

Наскоро някакъв мошеник, който се наричаше лекар, дойде да ме посети, та го разбрах. Донесе гърне с някакъв цяр, направен от изсушена кожа на тритон, жабешка глава и парченце от крило на прилеп. Измъкнах камата си и му рекох първо той да пие от цяра. Знаете ли какво стори негодникът му с негодник? Покашля се, погледна ме по-отблизо и рече, че като поразмислил малко, повечко кларет и един здрав сън през нощта щели да ме изправят на крака. Слушайте съвета на стария Шалот: на доктор и на адвокат никаква вяра нямайте! Един-единствен достоен за доверие съм видял, и той висеше обесен на ешафода.

И така, Бенджамин уреди малка болница, че и училище, и то в самата господарска къща. Всички, мърляви селянчета от близките села можеха да го посещават безплатно. Бенджамин нае учител — истински учител, а не някое от ония освирепели псета, които се захващат с тоя занаят, за да тормозят колкото могат всяко дете, озовало се под опеката им. Не, говоря за образован човек, учил с Колет и Еразъм^[1]. Можеше да преподава както математика, така и география, говореше свободно латински, старогръцки, френски и италиански. Добра душа беше старият Бенджамин. Никак не беше практичен, но в негова памет следвах примера му и предприех същите стъпки и в своите владения.

За управлението на имението отговаряше стиснат иконом на име Бейкър, моят началник на стражата е негов внук. О, да! Държа на роднинските връзки. Даже и това нищожество, капеланът ми, по когото прахосах толкова обич и грижа, се пада внук на племенника на онзи учител, когото някога Бенджамин нае. С две думи, докато господарят ми преглеждаше делата на икономата си и останалите, на които беше поверено имението, аз се отегчих, затова се отправих обратно в Лондон, където започнах уроци по фехтовка при учителя на моя господар — португалец, измъкнал се на косъм от Инквизицията в своята родина.

— Имаш точно око и бърза ръка — веднъж ми рече португалецът. — Пъргав си в защита и лукав при нападение, но нещо не достига.

— Не достига и още как! — отвърнах му — Нито искам да убивам, нито да ме убият!

Еlegantно опрян на шпагата си, учителят по фехтовка почеса късата си козя брадичка.

— Много добре! — измърмори. — Тъкмо по това се познава истинският майстор на шпагата!

Размаха пръст насреща ми.

— Един ден ще проумееш думите ми. Когато кръвта кипне в жилите ти, ще почувстваш какво означава да жадуваш отчаяно да убиеш или да те убият. Цялото ти същество на живот и смърт ще се устрemi към такъв изход от схватката.

Реших, че дърдори небивалици, само и само да ми измъкне цял шилинг. Но думите му се оказаха верни. Години по-късно, на един покрит със златист пясък бряг, аз и Бенджамин се бихме на живот и смърт с шпага и нож, всеки срещу свой противник за жена с лице, красиво като на Елена от Троя и душа по-черна от тази на самия сатана. Това обаче е история за друго време и друго място.

В скоро време поовладях изкуството на шпагата и започнах да скитосвам насам-натам из столицата. Лондон несъмнено е възхитителен град! Всякаква измет намира убежище в него: комарджии, измамници, разбойници, джебчии, главорези, просяци, мошеници и фалшификатори! Изобщо плувах в свои води. Не ще и дума, Бенджамин не ме изпускаше от поглед и настояваше да не ношувам повече от три последователни дни в Лондон. Обичаше да сяда зад писалището си в голямата дневна на горния етаж, в господарската къща на селското си имение и заканително да клати насреща ми пръст.

— Приятелю Роджър, налиташ на поразииите като муха на мед. Или ти ще се прибереш, или ще дойда да те прибера сам. Да ти е ясно, нали така?

Ясно ми беше. В тоя свят Бенджамин беше човекът, от когото нямах и капчица страх, но и когото никога не съм излъгал. Или поне не съм излъгал без основателна причина. Място за съмнения няма — мухите имат слабост към меда, а Шалот — към поразииите.

И така: попаднах на лоши другари — скитници, които се спотайваха на сигурно място, в двора на катедралата „Сейнт Пол“ далеч от ръката на закона. Главатар им беше разпопен свещеник. Как

се казваше, съм забравил, но му викахме Мишия задник. Имаше лице на ангел и най-омайното дар слово, изливало се от нечия уста някога. Можеше всеки да убеди, че черното е бяло и че не е ден, ами нощ!

Мишия задник ме склони да взема пари от оня скъперник, нашия banker Уолър, та да отвори бордей с млади проститутки на една от преките на Кок Лейн. Бордеят нямало да е за кого да е, ами място, където безделните благородници да се отморяват, отдадени на удоволствия. Естествено, Мишия задник взе парите и повече не го видях. Искам да кажа — жив. Две години по-късно, на минаване край бесилките на Хампстед Хийт, видях, че горкият най-позорно е намазал въжето. Изрекох късичка молитва за душата му. Злодей си беше, ала сърцат.

Както и да е, старият Уолър ме надуши като ловджийска хрътка див заек. Същият следобед, в който мислех да се омета от града, стана така, че той ме сграбчи за ръката на Патерностер Роу.

— Шалот! — ревна той. — Къде са ми парите?

(И у други банкери сте го забелязали, нали? Щом имате пари — ще ви дадат и в заем. Нямате ли, стисват устни и поклащат глави в знак на отказ.)

Изгубен бях. С поглед търсех спасителен изход и изведнъж съгледах стария Тънстол, епископа на Лондон. Спускаше се с коня си към „Сейнт Пол“ за ежедневното си словесно изстъпление пред Всемогъщия. С Тънстол вече се бяхме срещали, когато заедно с Бенджамин посетихме двора, затова улових Уолър за ръката.

— Виждаш ли кой е там? — извиках.

— Кой? — отвърна ми негодникът.

— Негова светлост епископът на Лондон. Той се съгласи да стане гарант за парите, които изхарчих, за да пратя болните и бедните на поклонение в Сантяго де Компостела!

Също като пепелянка преди нападение, Уолър отдръпна навъсеното си лице.

— Не ти вярвам! — грубо ми рече той.

— Само гледай — рекох му и събух ботушите си. — Ти ги дръж, пък аз ще ида при него и ще ти докажа думите си.

Уолър взе ботушите ми, а аз пресякох на пръсти калдъръма и отидох при епископа.

— Ваша светлост, милорд! — сподавено го повиках — ваша светлост!

Епископът, заобиколен от цяла свита лакеи, дръпна юздите на коня си и сведе поглед към мен.

— Какво има, синко?

— Имам молба към вас, милорд. Молба. А дали ме помни ваша светлост?

Дъртият лицемер мрачно се взря в мене и в същото време събра поводите, сякаш се канеше да продължи пътя си.

— Аз съм слугата на Бенджамин Даунби, племенника на Великия кардинал.

Сега вече дъртият негодник наистина спря. Усмихна ми се насила. (Правило ли ви е впечатление как го правят свещениците? Сякаш са самият Господ, а ние, останалите, сме прости отрепки, нали?)

— Каква молба имаш, синко?

Посочих към Уолър, който ме чакаше като глупак с ботушите ми в ръце.

— Милорд, случихте се наблизко, тъкмо когато с онзи човек там влязохме в разгорещен спор, относно природата на Светата Троица — започнах да лъжа аз. — Славата ви на теолог е известна всекиму. Предложих в нашия спор вие да сте ни съдник. Приятелят ми няма вяра в мен, затова му оставих ботушите си като залог, че ще склоните да го приемете и ще го извадите от заблудите в съжденията му.

Тънстол се поизпъчи и велемъдро кимна.

— Милорд, известно ми е, че сте много зает с делата си — продължих, останал без дъх, — но ще бъдете ли благосклонен да определите кога и къде ще го приемете...?

Негова светлост отново кимна и махна с ръка към Уолър да се приближи.

Старият глупак доприпка при нас и се поклони.

Тънстол го изгледа с укор.

— Върни на своя приятел ботушите — нареди му той. — Очаквам те в покоите си, утре в десет, когато ще уредя въпроса.

Малко остана Уолър да се просне на земята от благодарност. Епископът ни благослови надве-натри с ръка и се отдалечи. Грабнах си ботушите и до час си бях обрал крушите от Лондон.

Върнах се в Ипсуич ни лук ял, ни лук мирисал и уверих Бенджамин, че слагам край на благотворителността си в полза на бедните в Лондон, като мисля, че занапред вероятно ще е най-добре да му помагам в управлението на имението. Изглежда ме особено, в честните му сиви очи се прокрадна усмивка и после се върна към сметките, които преглеждаше.

Наблюдавах мургавото умно лице, обкръжено от тъмни коси и отчаяно се чудех дали господарят ми е най-хитрият човек, когото някога съм срещал или е самото възплъщение на наивността.

Времето минаваше и в един от онези последни златни есенни дни, точно преди Все светии, когато слънцето припича и на човек му се струва, че лятото се е завърнало, бях в една купа сено с някакво девойче от селото — жизнерадостна и преливаща от щастие мома, миловидна и с гореща кръв. Тъкмо я уверявах, че връзките на корсажа ѝ са твърде здраво завързани, а тя през смях току ме перваше леко по нахалните пръсти. Съпротивата ѝ отслабваше, вече се заливаше в смях, когато изведнъж чух, че Бенджамин ме вика:

— Роджър, Роджър. Ела бързо!

Хвърлих поглед от купата сено. По бяла риза, отворена на врата и с тесни панталони до коляното, господарят ми подскочаше от един крак на друг, сякаш се опитваше да напъха крака в ботушите си.

— Тук съм, господарю!

— Какви ги вършиш, Роджър?

Просъсках на фустата да не вдига шум, смъкнах се надолу и наперено заявих, че съм се опитвал да проследя хода на слънцето.

— Толкова си любознателен, Роджър — измърмори той, — умът ти непрестанно търси отговора на разни въпроси.

Господарят ме забута нагоре по тревистия хълм, върху който се издигаше къщата.

— Какво има? — попитах.

Бенджамин посочи към прашната пътека, която слизаше към главните порти.

— Ездачи, Роджър. Според мен са пратеници на скъпия ми чичо.

Засених очи с ръка и видях облаци от бял прах, веещ се от вятъра флаг, ярките дрехи на конниците и облеченият изцяло в черно ездач, който ги предвождаше. Сърцето ми се сви. Дългата ръка на скъпия

чичо отново ни беше достигнала. Щом изпращаше личния си секретар и съветник, магьосника доктор Агрипа, налице бяха кървави дела.

Приехме посетителите в просторната зала, наскоро боядисана и облицована с дърво, на стената висяха щитове с фамилните гербове на Шалот и Даунби. Отведоха конниците, отряд наемници на Уолси, облечени с алените ливреи на кардинала в кухнята, за да утолят жаждата и да зяпат влюбено слугините.

Облеченият от глава до пети в черно доктор Агрипа потупваше с широкополата си шапка крака си, в очакване прислужниците да му поднесат студено бяло вино и сладкиши. През цялото време, докато с усмивка обменяхме незначителни новини, студените му, безцветни очи ме гледаха изпитателно.

Странен човек беше доктор Агрипа. И преди съм го споменавал. Непрекъснато му беше студено и не съм го виждал да се поти дори в най-нетърпимата жега. Истински магьосник. Макар с това негово кръгло и лъчезарно като на херувим лице, къса черна коса и усмивка, която така и не стигаше до очите му, да приличаше на благ селски свещеник. Изобщо не старееше, а след смъртта на Уолси се сдоби с дарбата да изниква на най-неочаквани места.

Онзи пират Роли, който продължава да кръстосва моретата благодарение на моето злато, веднъж ми каза, че срещнал Агрипа в Джеймстаун, Вирджиния. Как се е добрал до Новия свят знае само Бог и никой друг! Имаше донесение от някакъв шпионин, че го видял в Мадрид; години по-късно, когато бягах от удушвачите на Сюлейман, зърнах лицето му в навалищата, докато ме преследваха из потъналите в мръсотия улици на Константинопол. Само преди петнайсетина години го видях в двора, появи се в Бърфъм и изглеждаше на годините, на които беше в младостта ми. Попитах го по какъв въпрос е там. Той само се подсмихна и ме предупреди, че Мери, кралицата на Шотландия, затворена във Фодърингей, заговорничи за смъртта на Елизабет. После изчезна.

Агрипа беше магьосник с дарбата да вижда бъдещето и веднъж ми каза, че смъртта ми ще бъде най-неочаквана и неговите думи са една от причините да не изпускам от поглед това нищожество капелана. Странен човек. Дали пък Агрипа не беше самият Скитник Евреин, осъден да броди по земята надлъж и нашир за вечни времена?

Веднъж попитах няколко равини за легендата. Изгледаха ме сърдито и заклатиха глави.

(Между другото, евреите ми допадат. Много ми напомнят на ирландците. Обичат да спорят, държат на честта, на семейството и имат тънко чувство за хумор. Впрочем, публикувах трактат, в който доказвах, че в действителност не други, а ирландците са изгубеното племе на Израил. Основното ми заключение гласеше така: когато напускали Египет, Мойсей и Аарон събрали всички негодници заедно и ги наредили на края на колоната. След като израилтяните прекосили Червено море, съдбата на негодниците се обърнала и пътят им ги отвел в Ирландия. Трактатът е безкрайно занимателен, няма да е лошо да го прочетете.)

В онзи отдавна отминал златен есенен ден много по-належащи въпроси тревожеха Агрипа. Изчака Бенджамин да отпрати прислужниците и изведнъж се отпусна на кресло с висока облегалка пред студеното огнище. Мина покрай мен и долових необичайния му парфюм, напомняше мириса на скъпо мазило, разлято в нагорещен тиган. Очите му промениха цвета си и погледът му стана тъмен и непоколебим. От усмивката му не остана и помен. Впери очи в Бенджамин и мен, отпи от виното и едва отхапа парченце марципан.

— В името на Бога, седнете! — изрече той смирено и посочи празните столове. Протегна се и раздвижи врата си в опит да облекчи стегнатите си мускули след дългата езда.

— Започна се — промърмори той.

— Кое? — с раздразнение попита Бенджамин.

— С убийствата — отвърна Агрипа. — Появи се Изверга — той протегна ръка с разперени пръсти. — Всеки сам избира пътя си. Крал Хенри също. Можеше да стане най-великия монарх, когото Англия е имала някога, но той избра да бъде Изверга, Принца на мрака, който потопа кралството си в кръв.

— Доктор Агрипа — намесих се в същия тон и аз, — бъдете точен.

— Ще бъда. След два дни Едуард Стафорд, херцог на Бъкингам, ще изгуби главата си на хълма Тауър.

Бенджамин гледаше втрещен и даже аз, който понятие си няхах от дворцовите интриги, зяпнах изумен. Стафорд беше пряк потомък на Едуард III и един от най-богатите земевладелци в Англия, син на

Бъкингамския херцог, участника в заговор срещу Ричард III, обезглавен малко преди Хенри Тюдор да успее да убие Узурпатора в Босуърт.

— Какво се е случило? — попита Бенджамин.

Агрипа сви рамене.

— Стафорд винаги е бил трън в очите на вашия чичо — в усмивката му имаше опит за извинение. — Другояче освен „онзи нахален селяндур от Ипсуич“ или „обикновен шарлатанин, спотайващ се зад мантията на кардинала“ не го е наричал — намръщи се Агрипа. — И така, преди няколко седмици Стафорд беше в двореца. Стоеше близо до Хенри и както е прието, поднесе на краля сребърен съд, в който да измие ръцете си. Когато кралят се изми, Уолси също натопи ръцете си да се измие в сребърния съд. Вбесен, Стафорд изля водата върху мантията на кардинала.

Агрипа замълча, отупвайки прахта от черните си панталони.

(Нали е странно, как великите мъже могат да загубят главата си заради капка вода?)

— Чичо ви беше разярен — продължи докторът, — разкреця се, че щял да вземе мантията на Стафорд и на тръгване разплиска още вода, с което се направи на още по-голям глупак.

Само сведох глава и поблагодарих Богу, че не съм бил там. Да видя как кардинал Томас си тръгва като малко момче, подмокрило се в панталонките си, щеше да ме накара гръмко да се разсмея.

— Останалите от придворните присмяха ли му се? — попита Бенджамин.

— О, да. Заливаха се от смях. Дворецът се тресеше от смеха им. Стафорд само влоши положението. На следващия ден дойде облечен в прост жакет и панталони. Кралят го попита защо е облечен така, а той отвърна, че е за да не вземе кардиналът мантията му — Агрипа разпери ръце. — Подигравките станаха още по-жестоки.

— Но ако един човек може да загуби главата си, защото се е подиграл на кардинала — отговорих аз, — тогава Хенри би трябвало да остане без поданици.

Бенджамин се усмихна криво, защото, макар и да беше много привързан към всемогъщия си чичо, не хранеше никакви заблуди относно този мъж, съумял да се издигне сам от низините до поста кардинал и канцлер на Англия.

— Е! — Агрипа се приведе напред, сякаш се страхуваше, че зад дървената ламперия на стените има пролуки за подслушване. — Познавате чичо си, мастър Даунби. Никой не може да го обижда, а пък и открай време мрази Стафорд. Господарят ми, кардиналът, винаги е твърдял, че отмъщението е ястие, което се сервира студено.

Агрипа заразглежда пръстите си и промърмори:

— Пренебрегна съвета ми и се възползва от тайните страхове на Хенри. Все същата история, все същите приказки и старата песен. Какво като Хенри бил син на Елизабет от рода Йорк, негов баща си оставал Хенри Тюдор, нищо и никакъв уелски земеделец. Немският реформатор Мартин Лутер присмехулно го нарича ескуайър^[2] Хари. Хенри открай време тайно се страхува, че такива като Стафорд имат по-голямо право от него да седят на трона.

— Сега — додаде Агрипа — Тюдорите жадуват да създадат династия. Бащата на настоящия крал положи усилия да използва уелските си корени и нарече своя първороден син Артур, в опит да създаде мит, който свързва рода му с крал Артур и рицарите на Кръглата маса. Известни ли са ви легендите за крал Артур?

Поклатих глава в знак на отрицание.

— Съвсем не. Невежа съм.

— Ами — Агрипа поглади с ръка брадичката си — съществува легенда, че след смъртта на великия Артур навсякъде из западната част на страната се разпространили пророчества как един ден той ще се завърне, яздейки коня си по заник слънце, за да въздаде справедливост за всички. На Великият скъперник му се щеше да изкара себе си и рода си като потомци на самия Артур, но по-големият му син умря и ето че на трона е Хенри. Все пак блянът или кошмарът на Тюдорите е все така жив.

— Я стига! — прекъснах го аз. — Да не би да ни казвате, че благородният ни крал се е уплашил от някакъв си крал от легендите, който препуска на кон към Уестминстър начело на рицарите на Кръглата маса?

Агрипа присви очи.

— Съвсем не, но е уплашен от йоркистите, от Плантагенетите, от онези, които имат по-основателни претенции върху трона от него самия! А нали знаете колко е суеверен! Какво би станало, ако Стафорд или някой от другите принцове от династията Йорк извади светите

реликви? Мечът на Артур, Екскалибур или още по-лошо: светия Граал — бокалът, от който е пил сам Иисус на Тайната вечеря и който е стоял на масата на Артур?

(Само не се смейте. Знаем, че живеем във времената на здравия разум, но по мое време станах свидетел на най-невъобразими събития: хората под строй вървяха след парче плат или след онези, които вярваха, че късчета от истинския кръст ще ги предпазят от стрелите и куршумите. В какви удивителни неща вярва народът, ако иска, нали?)

— Сега да не започнете да разправяте — присмях се аз, — че Бъкингам притежава реликвите!

— И да, и не — отвърна Агрипа. — След като Бъкингам нанесе такава обида на кардинала, легионът от шпиони на Уолси се разтършува усърдно. Кардиналът скалъпи някаква история, че уж Бъкингам заговорничел срещу краля и се стремял да сложи ръка на свещените реликви, с цел да набере бунтовнически войски.

— Нелепо е! — намеси се Бенджамин. — Помня, че преди столетия тялото на Артур е било открито при Гластънбъри^[3], но според легендата Екскалибур е хвърлен в някакво езеро, а местонахождението на Граала и до днес е неизвестно.

— Да, но Уолси има доказателство — отвърна му Агрипа. — Агентите му са задържали монах от бенедиктинците, Никълъс Хопкинс, който в момента е под стража в Тауър. Този Хопкинс е от манастира в Гластънбъри. Същият е и капелан на имението Сантер в Темпълкъм, Съмърсет. Хопкинс твърди, че му е известно къде са и Граалът, и мечът на Артур, както и че ги е предложил на Бъкингам. По думите му, херцогът възнамерявал да ги използва, за да вдигне бунт, да сваля от трона Хенри и да го екзекутира, а после сам да стане крал.

— А Бъкингам повярвал ли е, че тия боклуци са тъкмо реликвите? — засмях се аз. — Да се хване на брътвежите на някакъв изкуфял монах!

— Ами семейство Сантер? — попита Бенджамин. — Замесени ли са?

— Не. Те са само негови васали. Добрият херцог посетил Темпълкъм, за да се срещне с Хопкинс и се опитал да привлече към заговорниците Сантер. Няма място за съмнение, че Сантер е отказал на Бъкингам, понеже в свитите и на единия, и на другия има агенти на Уолси. Добрият херцог със сигурност е проявил интерес към

реликвите, понеже е изпратил съобщения до свой агент в Лондон, че щом ги получи, ще организира бунт.

— Има и още, нали? — попита Бенджамин.

Агрипа потри лицето си с ръце.

— Има. И други търсят меча на Артур и Граала.

— Кои? — рече господарят ми.

— Тамплиерите — троснато отвърна Агрипа.

— Кои? — попитах аз.

— Тамплиерите — продължи той, — са били орден на монаси-воини, създаден през дванайсети век, и мисията им е била да защитават Светите земи. Получили обширни владения в Англия и Франция — замъци, земя, имения. Придобили тайно познание и притежавали много свети реликви като Христовата плащаница, светия Убрус — кърпата, с която Христос попил потта и кръвта от лицето си на път към Голгота и, ако може да се вярва на легендата, Светия Граал и меча Екскалибур.

— И какво общо имаме ние с цялата тази история? — попита Бенджамин.

(Колко безхитростен беше господарят ми. Аз самият почти се досещах какво ще последва.)

— Негово величество кралят и моят господар кардиналът искат от вас да заминете за Съмърсет, да откриете Граала и Екскалибур и по възможност да унищожите до един тамплиерите.

— Съществуват ли още? — попитах.

— И още как — Агрипа потърка едната страна на лицето си. — Не съм довършил историята си. На тринайсети октомври, петък, 1307 година, тамплиерите из целия християнски свят били изловени, изтезавани и осъдени на смърт, обвинени в идолопоклонство, содомия и черна магия. Повечето от тях умрели на кладата или на бесилката, но някои се измъкнали и създали тайни общества. Тези тамплиери са готови на всичко, за да не допуснат Хенри, когото считат за въплъщение на злото, да се сдобие с Граала и Екскалибур.

(Схватливи са, не ще и дума, мина ми през ума.)

Агрипа се прокашля.

— Доказано е, че някои от йоркистите членуват в тайния орден. Несъмнено Хопкинс е един от тях, а вероятно и Бъкингам.

— Благородният ни крал вярва ли на цялата тази история?

Агрипа се намръщи.

— Хопкинс направи признания, Уолси осведоми краля и Стафорд нямаше кой знае каква възможност да се защити. Арестуваха го на Лондонския мост и го отведоха в Тауър. Не отрече, нито се възпротиви на твърденията на Уолси.

Докторът допря върховете на пръстите си.

— На всичкото отгоре Бъкингам имал глупостта да сподели някои бунтовнически мисли със своята сестра, лейди Фицуолтър.

Бенджамин се усмихна едва-едва и си дадох сметка колко ловко е действал кардиналтът: Хенри беше съблазнил сестрата на Бъкингам, който от своя страна побеснял, че се отнасят със сестра му като с нищо и никаква уличица. Ударът на Уолси не закъснял: безпомощната жена се оказала призована на съд при закрити врати и под клетва той я накарал да изрече думи, които лесно извъртял както му изнася.

— Какво се случило после? — попита Бенджамин.

— Бъкингам беше изправен пред съда в Уестминстър Хол. Съдебния състав беше от перове, начело с херцога на Норфолк. Присъдата им беше предварително решена. Трябваше да бъде влачен до мястото на екзекуцията, да бъде съсечен още докато е жив, срамните му части отсечени и хвърлени в огъня, вътрешностите му да бъдат изгорени пред очите му, главата му отсечена, а трупа му разчекнат и разкъсан по волята на краля.

— Хенри не е ли проявил милост към него?

— Кралица Катерина го умолява на колене за живота на херцога. Кралят не напусна леглото си в продължение на три дни, болен от треска, но единствената милост, която ще прояви, е Бъкингам да бъде обезглавен. Останалата част от поругаването е отменена. Екзекуцията е след два дни.

— Когато дойдохте, не казахте ли, че убийствата са започнали, че Хенри се е превърнал в Изверга? — подсетих го аз.

Агрипа ме погледна и от погледа му ме побиха тръпки, спомних си думите му, изречени още преди години, че извратеният ни крал е душевноболен.

— Не разбираш ли, Роджър — едва доловимо рече той, — щом Хенри може да убие най-могъщия измежду перовете в своето кралство, тогава никой не е в безопасност. Европейските дворове вече изразиха недоволството си от действията му. Кралят на Франция

открито се присмя на кардинала с думите, че кучето на касапина е повалило най-красивия измежду елените самци из християнските земи.

Агрипа имаше право, и още как! Хенри беше от луд по-луд, беше обсебен от манията, че срещу него непрекъснато заговорничат и никак не търпеше да му се противоречи. Когато умря, се говореше, че носел вина за най-малко шейсет хиляди екзекуции. Умът ми не го побира! Бях му приближен, когато остаря. Няма да забравя подпухналите му, побледнели страни и свинските очички, от които надничаше лудостта. Незаздравяващата рана на крака му смърдеше нетърпимо, а сифилисът го превърна в самото възплъщение на сатаната...

Бенджамин се изправи и отново напълни чашите ни.

— Значи убийствата са започнали? — измърмори той. — Бъкингам ще умре, а скъпият чичо има нужда от нас.

Агрипа сви ръце в скута си. Външният му вид и излъчването му за пореден път претърпяха едно от своите забележителни превъплъщения. Вече не беше строгият пророк, а дружелюбен свещеник, който търси съвет и помощ.

— Имате право, мастър Бенджамин — рече той ненатрапливо. — Бъкингам ще умре и не можем нищо да сторим, за да го предотвратим. Но разполагаме и с признанията на мастър Никълъс Хопкинс. Чичо ви има нужда от вас в Лондон. Даде изрична заповед всички ние да присъстваме на екзекуцията на Бъкингам.

(Иисусе, рекох си, хайде пак се започва с кървищата и касапниците, а на горкия Шалот пак ще му припари под петите!)

— А после? — рязко попита Бенджамин.

— Трябва да продължите с разпита на мастър Хопкинс и да откриете повече за мистериозните му твърдения.

— Не казахте ли, че човекът е побъркан?

— Няма съмнение, че е такъв, но от това не следва непременно, че думите му са измислица.

— Вярвате ли, че Бъкингам е бил въввлечен в предателство? — попитах аз.

Агрипа поклати глава.

— Не. Проблемът обаче, мастър Шалот, има две страни. Бъкингам ще бъде екзекутиран и по този въпрос няма какво да се

направи. Хопкинс е бил приносител на съобщения. Трябва да е получавал нареждания. Въпросът е от кого?

— И чичо е решен да разкрие докрай истината, така ли? — безучастно заключи Бенджамин.

— Истината ли, мастър Бенджамин? Каква е истината? Пилат ме попита същото, а аз и на него не можах да отговоря — Агрипа се засмя, сякаш си бяхме разменили някаква шега и прокара края на плаща си през пръстите.

— Стига толкова — измърмори, — време е да тръгваме за Лондон.

[1] Джон Колет (1466–1519) и Дезидериус Еразмус (1469–1536), наричан Еразъм Ротердамски, видни хуманисти. — Бел.прев. ↑

[2] Титла, по-ниска от рицарската, давана през средните векове на оръженосеца на рицаря, а по-късно на синовете на по-низшите благородници. — Бел.прев. ↑

[3] Манастирът в Гластънбъри е основан около 705 година. През X век в него се настаняват бенедиктинците. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Без особено въодушевление Бенджамин склони да тръгнем незабавно и пренебрегна моите възражения. Отидох в стаята си, обзет от усещането, че отново съм тръгнал на училище и ядно започнах да хвърлям дрехи и разни необходими вещи в дисагите. Бенджамин тихо се промъкна в стаята ми и застана гърбом към затворената врата.

— Съжалявам, Роджър, но нямаме друг избор. Нали не си забравил, че се заклехме да служим на кардинала в мир и във война? — той махна с ръка. — Всичко, което имаме, сме получили благодарение на него.

— Щом Бъкингамският херцог може да загуби и главата, и богатството си — извиках аз, — какво остава за бълхите, които дори не са се покачили на гърба на свинята?

Бенджамин сви рамене.

— Ще живеем ден за ден.

— Да, а ако кардиналът постигне своето, надали ще се радваме на много дни живот!

Приключихме с подготовката, а конярите доведоха оседланите ездитни коне и товарните кончета. Бенджамин остави изчерпателни указания на Бейкър, управителя на имението, и в късния следобед се отправихме в галоп на юг. Спомням си го, като че беше днес. Слънцето залезе и зимата ни показа ноктите си. Кой казва, че сезоните не предвещават какво ни очаква?

Агрипа се беше умълчал или по-точно мърмореше на себе си на странен и непознат за мен език, докато придружителите му — най-отбраната сбирщина обесници, на която бихте могли да се натъкнете, яздеха мълчаливо. Същата нощ спряхме да пренощуваме в манастир. Агрипа си оставаше необщителен спътник, потънал в собствените си размисли. Един-единствен път се поспря, огледа пустата трапезария и заяви:

— Тук се крие нещо, така да знаете.

— Какви ги говориш? — попита Бенджамин.

Агрипа поклати глава.

— Тук се крие нещо — повтори. — С колко измама е пълен само този свят!

(И тези думи ще откриете в пиесите на стария Уил Шекспир.)

Времето продължаваше да се влошава, но призори на втория ден след тръгването ни от Ипсуич, напуснахме абатството Уолтам и стигнахме Майл Енд Роуд — пътят се виеше между селцата към източен Смитфийлд и ставаше все по-оживен. Срецахме не само обичайните пътуващи търговци с техните колички или скитащи чернокапци, които търсеха лесна печалба и меко легло (обичам да гледам как капеланът ми се гърчи!), но и все повече обикновени хора, забързани да се присъединят към тълпата, която щеше да наблюдава как проливат кръвта на благородниците.

Свърнахме на север по Хог Стрийт, минахме покрай църквата Сейнт Мери Грейс, откъдето зърнах високите сиви кули на Тауър и се смесихме с гъстата тълпа, обкръжила Тауър Хил. Цял Лондон се беше стекъл там, вярвайте ми. От Тауър до Бридж Стрийт нямаше къде игла да падне.

Често съм се чудил какво им харесват толкова на екзекуциите. Що за забавление е да гледаш как отсичат някому главата или топките? Дори попитах Агрипа.

— Ние, хората, сме родени убийци — измърмори той. — Непрестанно флиртуваме със смъртта. А ако нашият Хенри постигне това, което е намислил, ще се наситим да гледаме реки от кръв и екзекуции.

Използвахме писмените заповеди и мечовете на свитата, за да си проправим със сила път през тълпата, чак до обвития с черен плат ешафод, издигнат на върха на хълма и обкръжен от стража. Горе на ешафода стоеше със скръстени ръце палачът. До него, близо до дръвника, облечен от глава до пети в черна кожа и с чифт еленови рога на главата си, помощникът му държеше огромна двуостра секира. Докато представителите на властта си шепнеха един на друг и изпитателно оглеждаха морето от лица около тях, един свещеник четеше монотонно молитва след молитва.

Гледката почти внушаваше спокойствие, но слушайте какво ще ви каже старият Шалот: години по-късно (да, трябва да ви разкажа тази история някой път), трябваше да сложа сам глава на този дръвник,

палачът вече беше вдигнал брадвата, когато ме помилваха в последния миг. Чакането е по-страшно от самата смърт, казвам ви. Грамадният дървник вони на кръв, а около вас е пълно с вещи, съпътстващи жестоката смърт: парцал, с който да се спре шурналата от врата кръв, кошница за главата, ковчег от бряст за трупа и нож, в случай че някое сухожилие или мускул останат несрязани. Такава смърт може и да е бърза, но е и ужасна. Когато обезглавиха Мери, кралицата на Шотландия, клепачите ѝ продължиха да трепкат, а устните ѝ се движиха повече от минута, след като глава ѝ беше отсечена. Положението се влоши, понеже палачът не беше съобразил, че кралицата на шотландците е с перука, отсечената глава му се изплъзна, падна и се затъркаля като топка.

И преди бях наблюдавал екзекуции, но не толкова церемониална, както екзекуцията на Бъкингам. Агрипа притвори очи, убеден бях, че задряма. Цял пребледнял, Бенджамин не откъсваше поглед от мястото под платформата. Проследих погледа му и съгледах дребни, тъмни, движещи се силуети.

— Кои са тези? — попитах един от стражите.

— Джуджета — отговори ми с ъгълчето на устата си. — Плащат на кмета, за да им разреши да стоят под ешафода. Когато отсекаат главата, кръвта плисва и се стича по дървото. Събират я и я продават като реликва и като сувенир — мъжът се извърна и плю през рамо — чух, че имало много желаещи да си купят от нея.

Чакането продължаваше, тълпата не проявяваше признаци на умора. Сред навалицата сновяха търговци и продаваха сладкиши, ябълки на резени и дори нескопосани преписи на „последната изповед“ на Бъкингам. С бокали в ръце жадните проклинаха и викаха продавачите на вода. Деца плачеха и родителите им ги вдигаха на раменете си. Най-важните благородници в кралството — лордовете и дамите, както и техните коне, настанени под копринени сенници, се мъчеха да намерят по-добър изглед към ешафода. Всички се блъскаха, бутяха и си изляха яда на един джебчия, заловен, когато крадеше. Докато шерифът го избута настрана, тълпата едва не го разкъса.

Небето притъмня, над Темза запълзяха грамадни сиви облаци. Народът видя в тях божествена поличба, недоволството Божие от смъртта на Бъкингам. Прогизнали до кости от проливния дъжд, всички все по-ясно проклинаха кардинала. Бурята отмина и облаци се

разкъсаха, сред насъбралите се близо до Тауър се разнесе ропот. Появи се малък отряд ездаци, предвождани от шерифите и кмета. Сред тях вървеше висок, тъмнокос мъж с лице бяло като разтворената на врата му риза, която носеше под кървавочервеното наметало. Агрипа прошепна, че това е Бъкингам.

Ездачите стигнаха до ешафода, слязоха от конете и Бъкингам се качи по стълбите, хладнокръвен и спокоен, сякаш му предстоеше да положи клетва, а не да се срещне със Създателя си. Коленичи пред свещеника, който претупа надве-натри молитвите, размени няколко думи с шерифите, после отиде и се наведе над дръвника над нас. Тъкмо когато заговори и отново заяви, че е невинен, излезе вятър и заглуши думите му. Отвсякъде ме притискаха. Оглеждах редицата от стражи. Вниманието ми привлече висок, мургав мъж, със смолисточерна коса и орлов нос. Той и червенокосият му спътник бяха облечени изцяло в черно.

После насочих вниманието си към младата жена, която стоеше близо до тези две врани. Качулката на плаща ѝ беше дръпната назад и откриваше черна като абанос коса, високо чело и лице с омайна красота. Вероятно доловила интереса ми, тя ме погледна и погледът на тези блестящи очи ме порази в сърцето. За миг разпери плаща си и видях, че носи жълта копринена рокля. Показа се обсипаната ѝ със скъпоценности ръка, около врата ѝ и маншетите на ръкавите видях изобилие от бяла дантела и блясъка на малък диамант, закачен на корсажа ѝ и друг на широката жълта лента от кадифе, която придържаше красивата ѝ коса. Усмихна се (но може въображението ми да ме е подвело), обърна се и заговори на висок, светлокос мъж, с червендалесто лице и вид на състоятелен земевладелец. Ръката на мъжа обгръщаше тъмнокоса жена с бледо лице и когато тълпата се олюля, я видях да се обляга на него, отмаляла от ужас пред предстоящата екзекуция.

— Кой са тези хора? — побутнах Бенджамин, и той като Агрипа сякаш беше заспал на крак.

С поклащане на глава ми даде да разбере, че не ги познава, но Агрипа проследи погледа ми.

— Светлокосият мъж е сър Джон Сантер, господар на Темпълкъм в Съмърсет. Припадналата дама вероятно е съпругата му.

— Ами младата красавица? — попитах.

— Дъщерята на Сантер, Рейчъл.

— Защо са тук? — прошепнах.

— Дойдоха в Лондон, за да докажат невинността си и да очистят името си. По волята на краля, сър Джон и неговата съпруга трябва да присъстват на смъртта на Бъкингам.

— Защо?

— Сам ще разберете.

Погледът на Агрипа стана студен, когато падна върху облечените в черно мъже около Сантер.

— Бързам да поясня, мастър Шалот — онзи мъж, черен като сатаната, е сър Едуард Мандевил, а червенокосият му спътник е мастър Джефри Саутгейт, някъде на близо трябва да са и свирепите им служители, Козма и Деймиън.

Господарят ми също се разтревожи.

— Кой са те, по дяволите? — дрезгаво прошепнах — И каква връзка имат с вас, мастър?

— Те са *Agentes in Rebus* — продължи Агрипа.

Кръвта ми застина в жилите. Чувал бях за тези отблъскващи мъже, безмилостни кучи синове, професионалните шпиони и убийци на кардинала. Разбирате ли, Бенджамин и аз бяхме негови пратеници, получавахме от него една или друга задача, но *Agentes in Rebus*, което ще рече „Изпълнителите“, бяха личните специални агенти на кардинала.

При навъртането си из кралския двор даже аз бях чувал за Мандевил, който сновеше насам-натам подобно паяк и плетеше мрежи за враговете на краля. Не откриеше ли решаващото доказателство, той чисто и просто го измисляше. Агентите му можеха да изникнат навсякъде, преоблечени както си щат: като пътуващи търговци, актьори, даже и като някой от скитащите цигани, които кръстосват надлъж и нашир пътищата в ярко боядисани каруци. Вече всеки крал си има своя шпионска служба: френският крал си има *Luciferi*, султанът си има „Градинарите“, венецианският дож — *Secretissimi*, а Хенри Английски своите *Agentes in Rebus*. Създаде ги кардинал Мортън, първи министър при бащата на краля, тези най-тайни служители на короната, и до ден-днешен са високо ценени. Понякога с години могат да живеят като ваш прислужник, любовница, даже брат или сестра, но настъпи ли чаканият миг, щом главата ви трябва да

хвъркне, те ще осигурят доказателствата, които ще ви пратят на ешафода.

— Имат ли пръст в цялата тази работа? — попитах аз.

Агрипа ми махна с ръка и ми прошепна:

— Да, да — млъкна, понеже Бъкингам се отдръпна от палача и изведнъж направи нещо странно. Приблужи се, надвеси се над дървения парапет и впери поглед право в мен, после в Агрипа и накрая в Бенджамин. Погледът в пълните му със сълзи очи беше ясен и бистър.

— Невинен съм — дрезгаво прошепна той. Едва долавях думите му. — Няма да mine и час и ще се изправя пред Създателя си, но съм невинен! — посочи към Агрипа. — Не го забравяй!

Някъде задумка барабан. Йоменът изблъска тълпата назад и вече виждахме по-добре какво се случва. Бъкингам коленичи отново пред свещеника. Палачът на свой ред коленичи пред него и според обичая го помоли за прошка, както и за своето възнаграждение. (Тази работа така и не ми се изясни! Как така някой казва, че съжالياва, после ти отсича главата и в същото време иска да му се плати за свършеното? Доста години по-късно, когато и мен отведоха пред дървника, рекох на копелето да се разкара и да върши каквото ще!)

Най-после Бъкингам коленичи пред дървника. Един прислужник завърза косата му, но когато му предложи превръзка за очите, Бъкингам поклати глава в знак на отрицание. Наведе се и леко изви глава, заприлича на ранена птица преди да падне, простря ръце встрани. Ударите на барабана зазвучаха по-отчетливо, секирата описа свършена дъга и се издигна, а после се стовари на дървника с глух удар, който прозвуча като самотен далечен гръм. Кръвта рукна в алена струя. Тълпата, затаила до този миг дъх, въздъхна при вида на кръвта, а джуджетата под ешафода запретнаха ръкави. Палачът вдигна главата на Бъкингам и се приближи към ръба на ешафода.

— Такъв е краят на всички предатели! — извика той.

Погледнах встрани. Бенджамин беше извърнал глава.

— Такъв е краят на всички предатели! — повтори палачът.

— Я се разкарай! — чу се висок глас.

— Не тая глава трябваше да отсечеш — ревна друг. — Трябваше да вземеш главата на касапския отрок!

Сред груби подигравки към ешафода полетяха гнили плодове и всякакви боклуци. Войниците пристъпваха напред и тълпата започна да се разпръсква.

— Хайде, Агрипа! — просъска Бенджамин.

Магьосникът потръпна и се огледа.

— Да, да, време е да си вървим.

С усилия си проправихме път на слизане от Тауър хил. Вървахме покрай стената и влязохме в крепостта през портата Уотър Гейт. (Аха, капеланът ми се намесва. Точно така, това съкровище има право. Помладите поколения я наричат Портата на предателите — и каква върволица от такива е минала през нея само! Ан Болейн — до последно предизвикателна! Томас Мор, който подхвърляше шеги; потъналият в молитви Джон Фишър; Катрин Хауърд, която се присмиваше на мъжествеността на Хенри. О, между другото тя имаше право, мъжествеността му не беше за хвалба! Позабавлявахме се с младата Катрин между чаршафите и се смеехме до припадък на надареността на Хенри. Тя плати с живота си, а мен изправиха пред дръвника, но ще ѝ дойде ред и на тази история.)

Зад стените на Тауър войниците и йомените смениха караула, поставиха постове по стените и се прибраха зад мръсните порти за в случай, че настъпеха безредици. Следвахме Агрипа и криволичехме между различните кули, докато не стигнахме до Уейкфийлд — днес хората я наричат „Кървавата кула“.

— Елате! — нареди Агрипа.

Отворихме обкована с железни гвоздеи врата в приземието на Кървавата кула и влязохме в помещение без прозорци, осветявано само от димящи факли, забити в процепите на зида. Отначало не виждах ясно и не чувах друго освен шепот и скърцането на възгата, но после очите ми привикнаха с тъмнината. Чух, че господарят ми простена, напрегнах взор в мрака и различих облените в пот, полуголи тела на мъчителите, струпали се около „Дъщерята на Ексетърския херцог“ — разпространено име на уреда за изтезания още от времето, когато херцогът на Ексетър го беше докарал в Англия като средство за развързване на езици и добиване на истината — както умело се изразяват политиците.

Нещастникът, когото разпъваха на нея, беше съвсем гол, само по препаска около слабините. Видях рядка бяла коса и кльоцава,

измършавяла фигура, с ръце и крака, завързани за ъглите на това легло на мъченията. Мъчителите въртяха колелото, а когато то се въртеше леглото се разтягаше, разкъсваше мускулите и сухожилията и чупеше костите.

Скрит в тъмнината Агрипа повика с жест към нас главния мъчител. Мъжът с мръсна коса и чорлава брада тронаво се приближи. Голото му до кръста тяло блестеше от пот. Вехтите му, натъпкани в ботушите панталони, също бяха прогизнали от пот. Въпреки всичко изглежда мъжът харесваше занаята си, понеже се усмихваше под рошавата си брада.

— Още няма новини, господарю.

— Никакви ли? — попита Агрипа.

— Каквото каза преди, това е.

— Колко ще издържи? — попита Агрипа, все така прикрит в мрака, докато двамата с Бенджамин наблюдавахме изтръпнали от страх ужасната сцена. Вярвайте ми, ако искате да разберете какво е адът на земята, погледайте как разпъват човек, докато ръцете и краката му не бъдат измъкнати от ставите, трупът му не се удължи и срамните части се разкъсат. Накараха ме веднъж да присъствам на изтезанията на горкия Николас Оуен, послушник при йезуитите, който построил скривалище за католически свещеници в къщата ми, както и в много други къщи надлъж и нашир из страната. Даровит и способен дърводелец беше горкият Оуен. Разпъваха го, докато не го разчекнаха. Наложил им се да използват стоманени плочи, за да го изнесат и да го обесят. В какъв кръвожаден свят живеем, Господи! Припаднах на изтезанията на Оуен, но когато видях мастър Хопкинс, като омагьосан не можех да откъсна очи.

— Според теб — тихо попита Агрипа — дали мастър Хопкинс знае нещо?

— И да, и не — отвърна му мъчителят. — Но няма да ни каже нищо. На косъм от смъртта е, господарю. Не ни остава много време.

Агрипа ни изведе обратно на светло.

— Останете тук! — заповяда ни той.

Качи се по главното стълбище на Кървавата кула, върна се с вързоп дрехи в ръце и отново влезе в помещението за изтезания.

Ние с Бенджамин стояхме като наказани ученици.

— Сега какво, господарю? — попитах аз.

— Тихо! — прошепна той. — Роджър, дотук ни показаха само встъплението. Не се съмнявам, че скъпият чичо ще ни каже каква е основната интрига в тази пиеса — махна с ръка по посока на помещението за изтезания. — Не понасям подобна жестокост! Хопкинс може и да е предател, но няма нужда от подобни изтезания.

След проливния дъжд тревата още беше мокра, затова той ме поведе към дървена пейка близо до малък, настлан с плочи площад.

— Роджър, знаеш ли — заговори той приглушено, веднага щом седнахме, — че обичайното право в Англия забранява подобни мъчения?

(Е, избухнах в смях, още ме досмешава при спомена за тези думи, понеже дебелият Хенри, гадният кучи син, изповядваше убеждението, че всеки трябва да се изтезава. Когато искаше да изпрати втората си кралица на ешафода, изтезаваха музиканта Марк Смийтън, докато не призна за прелюбодеянието си с нея, като му обещаха бърза смърт, ако уличи горката Ан.)

Разглеждах плочите по площада зад мен и забелязах малко избледняло петно в средата му.

— Какво е това, господарю?

Бенджамин размърда нозе.

— На това място умират принцовете, Роджър — измърмори той. — Когато човекът е твърде високопоставен, за да служи за забавление на тълпата, на това място издигат ешафод и му отсичат главата.

Чудна работа, нали? Седях си там, съвсем близо до мястото, където години по-късно Ан Болейн, която нае сама палача си от Кале, сложи глава на дръвника, както направи и горката Катрин Хауърд. Катрин прекара нощта преди екзекуцията си в упражнението как да нагласи главата си на дръвника за последния удар на палача. На това място умря бедният Том Мор, както и старият Фишър, Маргарет, графиня Солсбъри и тримата ѝ сина.

Бенджамин потъна в своите мисли, така че аз се поогледах, вече започвах да се тревожа какво ли ни очаква, когато във вътрешния двор влезе каруца с прост дървен ковчег. Двамата каруцари ругаеха и се смееха.

— Какво карате, приятели? — попитах.

Мъжете се засмяха един на друг, слязоха от каруцата и спънаха конете.

— Половината от граф Стафорд! — пошегува се единият. Видя слисания ми израз. — Ами главата е на Лондонския мост! — додаде той — А останалото...

Посочи към малка сивокаменна църква, „Сейнт Питър ад Винкула“, параклиса на Тауър.

— Останалото ще заровим под камъните, както останалите трупове.

Извърна се, понеже един офицер и група войници дойдоха забързани да вдигнат покрития ковчег от каруцата и да го отнесат в потъналия в мрак параклис. „Сейнт Питър'с“ не беше като другите параклиси! Труповете на мъжете и жените, екзекутирани на Тауър Хил или на Тауър Грийн лежаха погребани там. В наше време малцина го знаят, но под параклиса има тайни проходи и галерии и — години по-късно — ми се наложи да се крия на това място. Няма по-ужасна гледка! Подът на параклиса е покрит с обезглавени трупове, до един облечени в бляскавите одежди, носени приживе. Ковчезите бяха обикновени и бързо се разпадаха, затова пълзях между скелетите на лорд Хейстингс, Ан Болейн, рода Де Ла Поул, Катрин Хауърд и Томас Кромуел. (Хитрият му кучи син! Аз бях един от тези, които го арестуваха след вечеря в Тауър.)

Представяте ли си? Представяте ли си мен в клопката между основите и пода на параклиса, сред море от обезглавени трупове? Свети Боже, до ден-днешен дори само мисълта за това, ме кара да се събуждам цял облян в пот, да крещя за чаша кларет, за закръглените бедра на Фийби и меките гърди на младата Маргарет. Какво им е чудното на приказките, че в Тауър е пълно с призраци!

Ще ви разкажа как една нощ отидох в Тауър, да посетя тайно младата Елизабет, по времето, когато сестра ѝ, Кървавата Мери, я беше затворила там. Заклучиха портите, останах вътре скрит зад розовите храсти, които опасват параклиса „Сейнт Питър ад Винкула“. Събудих се в един след полунощ, цял настръхнал от предчувствие за приближаваща опасност. Завладя ме див страх, стомахът ми се сви, изтръпнах цял. През един от прозорците на параклиса се процеждаше бледа светлина и дочух странна музика. Говоря ви самата истина! Аз, Роджър Шалот, който с очите си съм виждал блуждаещите огънове над блатата и съм бил свидетел на страхотиите, които дебнат из пустите тресавища, се изкатерих по стената на „Сейнт Питър ад Винкула“ и

надзърнах през прозореца. Видях дълга редица от призрачни силуети, сред които бяха и тези на умрелите в Тауър, тържествено да се приближава към олтара. Боже, едва не изгубих съзнание от страх. Ако не ми вярвате, идете там, поседете само половин час в параклиса и ще усетите как духовете ви наобикалят.

В онзи отдавна отминал есенен ден се страхувах не от призраците, а от живите и се чудех в какво ли ни забърква Агрипа. Трябва да сме седели там повече от час, унили и мрачни, докато внезапно не видяхме облечения в свещенически одежди Агрипа да се качва по стълбите към нас.

— Хопкинс ми разказа всичко — измърмори той и седна помежду ни с вид на благодушен чичо.

— Какво искате да кажете, сър? — троснато попита Бенджамин. — И защо сте облекли такива дрехи?

— Ами дадох му последно причастие.

Изненадан, Бенджамин скочи на крака.

— Измамили сте го, сър! Онова, което сте чули в предсмъртната му изповед, е свята тайна, а вие не сте свещеник!

Агрипа благо се усмихна.

— Кой казва, че не съм свещеник, Бенджамин? — той гледаше господаря ми право в очите. — Греховете на мастър Хопкинс не ме интересуват, а само онова, което исках да науча — и тайната на изповедта не се отнася до него. Познавам закона.

Бенджамин изду бузи и седна.

— Тогава какво ви разкри мастър Хопкинс?

— Ами по думите на Хопкинс — Агрипа изпъна късите си крака — Граалът и мечът Екскалибур все още са в Гластънбъри.

— Къде? — попитах аз.

— А! — Агрипа млясна. — Да носиш мях за вино, Шалот?

— Нося, но е празен.

— Е, налага се да почакам — усмихна се той. Погледна насмешливо към Бенджамин. — Хопкинс направи признания. Вече му е все едно. Други тамплиери ще разгадаят гатанката.

— Каква гатанка?

Агрипа се облегна назад, притвори очи и замърмори:

*Над чашата Христова река Йордан тече,
над кивота е мечът; вовеки там да е!*

— Какво пък ще рече това, в името на Бога? — попитах.

— Не знам. Хопкинс го открил в тайна хроника в абатството Гластънбъри, та според мен трябва да идем там.

Разтърпка крака, за да се отърси от студа и вдигна очи към свъсеното небе.

— Ще завали сняг — измърмори той. — Ще натрупа бързо. Трябва да тръгнем със Сантер възможно най-скоро. От снега пътищата ще станат непроходими.

— Ние ли? — извиках.

— Ами да. Или — усмихна се Агрипа — поне вие двамата.

— Защо не се върнете и не попитате Хопкинс какво означават думите му? — рекох аз.

— Не мога да питам Хопкинс за нищо.

— Защо?

— Мъртъв е, прерязах му гърлото — Агрипа сви рамене. — Беше проява на милосърдие. Какво друго ми оставаше да сторя? Нямаше да доживее до мръкване и щеше да страда неимоверно, затова му прерязах гърлото — изправи се, разтърпка се и отново се завъртя с развети поли на одеждите си. За кой ли път долових странното ухание, което се носеше от него.

— Трябва да пийна — дрезгаво продума той. — „Златният турчин“ е добра кръчма, намира се до Тауър.

Прекосихме обратно поляната. Агрипа изчезна в кралските покои, за да свали свещеническото облекло и се върна ведър както винаги, плесна с ръце и заяви, че чаша превъзходен, червен като кръв кларет ще му дойде добре. Не откъсвах очи от лицето на лукавия негодяй, разтегнал устни в усмивка и се зарекох никога да не заставам с гръб към доктор Агрипа.

Още с влизането ни в „Златният турчин“ Агрипа продължи да се прави на щедър приятел: поръча ястия с месо, угоен петел в лимонов сос и кана от най-доброто бордо.

Когато засити глада и утоли жаждата си, Агрипа се облегна назад и скръсти ръце на корема си. Не откъсваше поглед от господаря ми,

който беше мълчалив и затворен през цялото време, докато се хранехме.

— Таиш някакви подозрения, мастър Бенджамин, така ли?

— Да, сър, тая.

Агрипа махна пренебрежително с ръка.

— Така и трябва, така и трябва. Знаеш ли какво мисля аз? Всичко, което си видял досега, е като въведение в пиеса, а в това, което наблюдаваме, са замесени кралски съдби, мощта на короната, има загадка, предателство, заговор, а по-късно ще се натъкнеш и на кървави убийства! — той отпи от виното и примлясна с устни. — О, да, ще се натъкнеш на злонамереност — въздъхна дълбоко, — каквато не си познавал досега!

Чашата на Бенджамин изтропа по масата и привлече вниманието на посетителите от съседните маси — амбулантни търговци, които подреждаха малобройните си реликви и други стоки, които щяха да продават на близкия пазар в Смитфийлд.

— Защо не ни кажете всичко? И какво е вашето участие? — запелтечих аз.

Агрипа протегна ръце и изпука с пръстите си.

— Много пътища водят към рая — промърмори той, — но докато стигнем там, никой няма да го е грижа! Кардиналът води играта, мастър Шалот, а аз — макар че ще се отрека от думите си по-късно, — аз дърпам конците на кардинала. Събитията трябва да следват предначертания си ход и аз съм тук, за да не се отклонят от предначертаното — той размаха късия си пръст насреща ни и се усмихна. — А пък вие двамата сте тук, за да ми помагате, така че да спечелим слава и богатство.

В последните му думи имаше язвителност и в погледа му долових злост. Марионетки, рекох си, кукли на конец. Но вие си го знаете стария Шалот, заеме ли се с нещо, не се отказва докрай.

— Ето — додаде Агрипа — загадката на бедния, изоставен Хопкинс:

*Над чашата Христова река Йордан тече,
над кивота е мечът; вовеки там да е!*

— Река Йордан е в Палестина — размишляваше Бенджамин — предполагам, че под „кивот“ трябва да разбираме „кивота на завета“ — сандъкът, в който са съхранявани десетте Божии заповеди. Само Господ знае къде е той!

Отпи от виното в чашата си.

— Сигурен съм в едно, добри ми Агрипа, че няма да откриеш нито едното, нито другото в Гластънбъри, така че за какво ни е да идем там?

Господарят ми не беше в настроение, разстроен от смъртта на Бъкингам и хладнокръвното погребение, с което Агрипа се беше отървал от бедния Хопкинс. Така че аз се заех да разсъждавам вместо него, което се случваше рядко.

— Трябва да са в Гластънбъри — настоях — по някакъв начин думите „река Йордан“ и „кивота на Мойсей“ сигурно подсказват за тамошни места.

— Как стигна до това заключение? — попита Бенджамин.

— Ами загадката е от тайна хроника от Гластънбъри. Писарят сигурно е бил монах в абатството. Вероятно е записвал загадки, чиито отговори са били известни на малцина, може би тамплиери, намерили убежище там. „Река Йордан“ и „кивота“ трябва да са места из околностите или в самия Гластънбъри.

Агрипа се приведе и стисна ръката ми.

— Шалот! Шалот! — измърмори той. — Може и да си леко кривоглед — аз наистина съм леко кривоглед по рождение — но зад това лукаво лице се крие пронизателен ум, който набира сили. Кардиналът ще остане доволен.

— О — отвърнах с ирония, — само това ми липсваше, за да съм напълно щастлив. Ами предателството и кървавото убийство?

— Не бързай — ухили се Агрипа. — Дай повече време на сенките, за да се насъберат.

ГЛАВА ТРЕТА

Излязохме от „Златният турчин“ и тръгнахме надолу към реката. Когато наетата от нас баржа се спусна по течението към двореца Ричмънд, вече се смрачаваше. Бенджамин седеше свит при носа на баржата, потънал в мислите си. Доволен и щастлив от себе си, Агрипа непрекъснато се навеждаше към мен и благосклонно ме потупваше по ръката заради прозорливостта ми по отношение на гатанката на Хопкинс.

Лодкарят преведе баржата през завоя на Темза и я насочи надолу към Уестминстър. Всякакви кораби стояха на котва на това място на реката и закриваха от поглед кея: търговски кораби от Венеция, малки, но здрави търговски корабчета от балтийските страни, крайбрежни рибарски лодки, готови за нощния риболов. Прекрасна гледка за тръгналите на разходка по реката в някоя вечер на късната есен.

Погълнат от покоя на гледката, Агрипа успокоително ни се усмихваше. Само ако знаех какво ще последва по-късно — загадъчни пожари, неумолимата ръка на славата^[1], параклис, пълен с призраци, проклетия от вещица и отрязани глави, от които капе кръв — щях да се хвърля от лодката и да плувам с всички сили към най-близкия бряг, за да спася живота си.

По-належащи тревоги измъчваха господаря ми. Той погледна сънливо назад към чезнещите в мрака кули на Уестминстърското абатство и се раздвижи, за да прогони съня.

— Защо? — рязко попита той.

— Защо какво? — отвърна му рязко и Агрипа.

— Защо трябваше и ние да присъстваме на екзекуцията? И кое налагаше да видим как разпъват Хопкинс на колелото?

Тези мисли бяха споходили и мен, затова с любопитство втренчих поглед в Агрипа, който прехапа устни и отмести поглед от брега на реката. Очите му бяха добили тъмен наситеносин цвят, нямаше го онзи огледален блясък в тях, който придобиваха, когато

Агрипа присъстваше на събитие, изпълнено с жестокост, или на кръвопролитие.

— До няколко дни — прошепна добрият доктор, — всичко ще ви се изясни. Но помнете едно, че Бъкингам не е просто глупак, ами невинен глупак.

Зяпнах го изненадано.

— О, да — додаде Агрипа. — Може тайно и да е бил един от тамплиерите. Може дори сам да е издирвал Граала и меча на Артур, но по думите на Хопкинс, Бъкингам не се е интересувал от друго.

— Тогава с какво кралят е доказал предателството на Бъкингам по време на процеса?

— Свидетелствал е шпионинът на Бъкингам в Лондон, Таплоу. Не забравяйте — Агрипа се взря във все по-гъстата мъгла — не само Бъкингам се прости с живота в този случай.

Докторът впери поглед в Бенджамин.

— Познавахте ли Колкрафт?

— Бегло.

— Беше един от най-доверените агенти на Мандевил, опитен човек, биваше го да се изпарява светкавично, можеше да изрови всяка тайна и да хване в капана си плетящите заговор срещу короната.

— Да, да, знам — отвърна Бенджамин — срещал съм се веднъж с мастър Колкрафт. Изражението му беше винаги кисело, като да е пил оцет и съумяваше така да извърта думите на всеки, че те да звучат предателски. Защо, какво злодеяние подготвя сега?

— Може и да танцува със сатаната — усмихна се Агрипа. — Колкрафт е мъртъв! Удушили са го с въже на хвърлей камък от Ричмънд.

— Значи тайнствените тамплиери може би отвръщат с удар на хората на Мандевил?

— Вероятно. Използваха Колкрафт, за да пратят Бъкингам на дръвника. Както и да е, вече е мъртъв.

— Затова ли скъпият ми чичо ви изпрати за нас?

— Разбира се. Мандевил разполага с още един агент, който е разследвал Бъкингам, Уорнам, но чичо ви иска вас и никой друг!

— А присъствието ни на екзекуцията на Бъкингам целеше да се съсредоточим с повече жар върху задачата, така ли?

Агрипа се засмя, кимна и отговори:

— Нашият господар кардиналът добре познава човешката природа. Мастър Бенджамин, вие твърде дълго бяхте потънали в спокойствие и мир в Ипсуич. Смъртта на Бъкингам беше подходяща подготовка за ужасите, които вероятно ни очакват.

Бенджамин се облегна обратно на мястото си и затвори очи, докато Агрипа насочи разговора към слуховете и дребните дворцови дрязги.

Пристигнахме в Ричмънд тъкмо преди да мръкне съвсем. Странно място беше дворецът в Ричмънд, макар и относително ново. През 1490 година бащата на Тлъстия Хенри го преустрои. Дотогава Ричмънд представляваше поредица от кули и зали, построени около няколко вътрешни двора, в които имаше неголеми овощни и цветни градини. Червени и бели пълзящи рози безредно покриваха стените, за да покажат, че Тюдорите обединяваха най-доброто от родовете Йорк и Ланкастър^[2]. Каменни гравюри и странни знаци, статуи и водоливници със зловещи фигури украсяваха зидовете, всяка кула завършваше с широк объл купол. На най-високата от тях се развяваха знамето на Англия и флаговете на Уолси и известяваха, че в двореца едновременно се намират кралят и неговият първи министър.

Агрипа ни повери на някакъв прислужник и ни отведоха в една от кулите до учудващо тясна и оскъдно обзаведена с легло и някоя и друга мебел стаичка. Избеляла рисунка на стената изобразяваше влизането на Ной в ковчега. Бенджамин се огледа и се засмя.

— По всичко личи — иронично заяви той, — че скъпият ми чичо ни цени все така високо.

Разопаковахме вещите си и после пообиколихме из коридорите около стаята — привичка, на която държах, където и да идехме. Едно от златните правила на Шалот гласи: попаднете ли на непознато и странно място, без да се бавите, открийте какъв е най-бързият начин за измъкване от там, може и да ви дотрябва. (Един-единствен път забравих това правило. Млада благородна дама ме развличаше в стаята си. Дотолкова бях погълнат от златната бродерия на чорапите ѝ и алените жартиери, че не се и сетих да проверя прозореца. Когато брат ѝ нахълта неочаквано, се оказах хванат в капан. Не ви препоръчвам три часов престой в задушен дрешник, докато космати черни плъхове претичват през голите ви крака, а после се връщат гладни, за да си гризнат от тях. Е, и на тази история ще ѝ дойде времето!)

Стигнахме до килера, където едноок готвач отказа да ни даде храна, затова обърнах мангала и щом видях гърба на готвача, мушнах едно пени на прислужника и отмъкнах един добре опечен угоен петел и хляб. Докато хапвахме от непочтено спечелените си придобивки в една от градините, Агрипа се върна забързан при нас.

— Хайде! Хайде! — нареди ни той, едва се удържаше на едно място, толкова беше устремен. Притеснени Бенджамин и аз все пак успяхме лакомо да доядем откраднатата храна. Агрипа ни поведе вън от двореца в обрасла градина, която — дадох си сметка — използваша и като малко гробище. Отзад, близо до стената, се издигаше порутена костница, неголямо помещение, в което оставяха, увити в обикновени покрови, телата на умрелите прислужници от двореца.

Агрипа бутна вратата, замърмори под нос, намери огниво и запали свещ. На ниска каменна плоча в средата на помещението лежеше тялото на мъж, облечен в обикновени кафяви дрехи, прогизнали от речните води. Ботушите му бяха свалени и от прокъсаните чорапи стърчаха пръстите му. Смъртта го беше покосила млад, косата му не беше и побеляла, но лицето беше отблъскващо, почти обезобразено: с почерняла кожа, подутият език висеше от устата, от очите му се виждаше само бялото. По страните си имаше следи от ухапвания, по всяка вероятност причинени от щуки или други речни риби. Вниманието ни беше привлечено най-вече от тънкото въже, здраво увито около врата му. Пръчицата, която удушвачът беше използвал, за да затегне примката, още стоеше в изкусния възел. Хвърлих му един поглед, обърнах се и повърнах по-голямата част от угоения петел.

— Кой е това? — прошепна господарят.

— Джон Уорнам — отвърна Агрипа. — Колкрафт беше убит по същия начин.

Бенджамин, който изглежда имаше железен стомах, прилекна и старателно огледа аленото въже.

— Прилича на шнур — отбеляза той — от нечий плащ.

Взираше се във възела. Наблюдавах го, като се мъчех погледът ми да не пада върху разкривеното, почерняло лице. Бенджамин се изправи, изтупа прахта от коленете си, излезе и застана в притъмнялата градина. Ние с Агрипа го последвахме.

— Кога са го намерили?

— Рано тази сутрин при един от развъдниците на шарани понадолу, близо до реката.

— От колко време е мъртъв?

— Изчезна преди около два дни.

— Който и да го е сторил — отбеляза Бенджамин, — бива си го с примката.

Леко докосна своята шия и ми отпрати крива усмивка.

— Бъди нащрек с въжето, Роджър, изкусните убийци могат да са и почти деца, а ще ти метнат въжето около врата и ще ти светят маслото за секунди. Знаеше ли го?

(По онова време не го знаех и поклатих глава в знак на отрицание. Вече знам! В някой от дневниците си ще ви разкажа историята за това как подкупих Черния евнух, който отговаряше за харема в Константинопол. Ужасяващо място с мраморни стени, благоуханни градини и тихо промъкваща се към жертвите си смърт. Турците не вярват в публичните екзекуции. Вместо това си имат отряд дворцова охрана — войници, наричани „Градинарите“, които носят със себе си червени въжета. Щом някой мъж или жена изгуби благоволение на султана, дават им знак, Градинарите се появяват и до няколко секунди жертвата е удушена.)

(Понякога може да става дума за чиста прищявка. Веднъж някакъв везир, най-важният от съветниците на султана, решил да се отърве от целия си харем. Всички жени били удушени, наблъскани в торби с камъни и хвърлени в Босфора. Един следобед, докато се изнизвах крадешком от палата на султана, се наложи да скоча от лодката, с която бяха и да се гмурна в плитчините на Босфора, Може и да не ми хванете вяра, но здраво вързаните в горния си край, зловещи торби с труповете на жените от харема бяха осеяли дъното. Морските течения ги държаха изправени. Можете ли да си го представите? Море от убити жени в морето? Гледам, че нищо и никаквият ми капелан се подсмивва. Според него си измислям. Къде ти! Умея да плувам като риба и често се е налагало да го правя. Ако не ми вярва, ще го замъкна до най-близкото езеро и ще му покажа!)

(Виж ти, заплахата го накара да млъкне, наистина, доста се отклоних от разказа си.)

— Уорнам е бил един от агентите на кардинала, така ли? — попита Бенджамин.

Агрипа кимна и добави:

— Както и Колкрафт.

— Но защо е трябвало да бъдат убити? — сякаш говорейки на себе си, додаде Агрипа. — Каква е ползата от мъртвите шпиони?

— Вероятно са знаели нещо — отвърнах.

Агрипа поклати глава в знак на отрицание.

— Не. Мисля, че вече бяхме събрали необходимите ни сведения. Бъкингам е мъртъв, Хопкинс също — намръщи се той. — Е, само времето ще покаже.

И се заклатушка нанякъде, а ние се върнахме в стаите си.

В следващите няколко дни ни оставиха да се занимаваме със собствените си дела. Пред очите ни на няколко пъти се мерна отдалече облеченият в алена копринена мантия Уолси и от време на време го виждахме на пищните пиршества в залата. Всички трябваше да разберат, че Великият звяр е в двореца.

Крал Хенри изглеждаше поостарял, но беше все така внушителен със светлата си коса и брада и тъмносини, чак черни очи, от които сякаш нищо не оставаше скрито. Носеше прекрасно съчетани къси прилепнали жакети, украсени със скъпоценни камъни, сребристи панталони и обувки, обточени с розови панделки и с висок ток, които го правеха да изглежда още по-едър в сравнение със заобикалящите го. Великият убиец обичаше да се отдава на забавления и се потапяше в празненства, независимо от опасностите, които го дебнеха.

Изглежда някой глупак му беше разказал някоя и друга история за крал Артур и това бе погъделичкало въображението му, затова на третата вечер от престоя ни в Ричмънд кралят уреди великолепно представление. Отведоха ни заедно с другите гости (кардиналът все още не беше приел племенника си) в просторна зала, осветена от стотици свещи от чист восък. Окачените по стените пищни венециански гоблени проблясваха в алени, жълти и златни тонове, в отсрещния край украсеното като пещера помещение се виждаше сцена, цялата в зелено. Представляваше приказен замък с високи, каменни и назъбени стени, увенчани с кули. В продължение на две седмици дърводелци и занаятчии се бяха трудили, за да изградят този *Chateau Vert* или Зеления замък, чиито дървени части бяха покрити със зелена хартия, метални листове и зеленикава боя. На светлината от

свещите впечатляващият замък хвърляше зеленикави отблясъци и изглеждаше като приказно видение.

Досещате се какво последва. Осем красиви жени изпълняваха ролите на Красота, Чест и така нататък, и трябваше да защитават замъка от осмина благородници, предвождани, разбира се, от глупавия тлъст звяр. Осмината лордове, приели имената Любов, Младост, Вярност и така нататък хвърляха към защитничките на *Chateau Vert* цветя и в отговор бяха засипани с розова вода и сладкиши. Всички приемаха играта на сериозно. Едва се удържах да не избухна в смях, като видях как най-важните хора в кралството се забавляват с подобни детински игри.

Господарят ми седеше неподвижен, доста мълчалив и вгълбен в себе си и обмисляше казаното от Агрипа. Аз се съсредоточих върху храната. Имаше овнешко месо в бира, патица в портокалов сос, сладкиши, млечен крем и чаши кларет и охладено вино. Пих като за последен път в живота си.

На едно друго представление в Шутърс Хил се игра комедия, в която Тлъстия Хенри в зелени одежди играеше Робин Худ. По време на това представление вниманието ми привлече само новата любов на Великия убиец: тъмнокоса девойка с маслинени очи, която се движеше с омайваща грация и която се радваше на особено внимание от страна на краля.

Тогава за първи път видях Ан Болейн. Не беше красавица в общоприетия смисъл на думата, но от нея струеше неустойма чувственост, която привличаше като магнит мъжките погледи. До нея ниската и трътлеста кралица, испанката Катерина Арагонска изглеждаше като нощно гърне до изящна ваза.

Горката стара Катерина! Толкова деца беше носила под сърцето си, а оживя само едно: дребната, червенокоса Мери, с изпито лице, която следваше майка си по петите. Свети Боже, какво само причиняваме на децата си! Мери израсна изпълнена с омраза към баща си, изживя дните си, копнееща за рожба, също като майка си. Знаем го. Даде ми молитвеника си, преди да умре. Още го пазя. Онази част от молитвеника, където е молитвата, предназначена за майките, които жадуват Бог да ги дари със здрава рожба, беше покрита с толкова следи от сълзи, че мастилото се беше размило.

Всички те вече са само прах и пепел. Седя си тук, потънал в спомени за подрипването на Тлъстия Хенри, когато се правеше на Робин Худ. С годините Хенри изби всички участници в онова представление, а после на свой ред беше убит. Да, убит. Признавам го днес. Нямам пръст в убийството му, но знаех за него. Неговите съветници му дадоха арсен, от който в стомаха му изригна лава. Прекара дълги дни във вонящата постеля, с кървясали очи и мъртвешки цвят на кожата, без да може да преглътне нищо. Кожата му започна да се бели, тлъстините му започнаха да се топят, а от стомаха и топките му потече кръв. Умря с пяна на уста и толкова подут език, че устата му седеше полуотворена. Наложих се да натъпчат тялото му в ковчега, както се натъпква гнила слама в чувал. Колко е преходна земната слава!

След няколко дни, прекарани в безцелно шляене из Ричмънд, животът в двора се поутоложи. Отделяхме повече внимание на Сантер, както и на зловещото присъствие на шпионите. Последните се придвижваха из помещенията като сенки. Започнах да храня таен ужас от сър Едмънд Мандевил. Беше мрачен като Луцифер, красивия паднал ангел, изпаднал в немилост. Беше красив, с натрапчива средиземноморска хубост. Имаше матова кожа, смолисточерна коса, добре подстригана брада и мустаци, устните му имаха странна извивка, а очите му гледаха присмехулно. Изглеждаше като човек, който и на себе си няма доверие, а какво остава за другите.

Джефри Саутгейт, неговият лейтенант, изглеждаше по-общителен, имаше рошава, рижа коса, надвиснали вежди и бледа кожа. Леко фъфлеше и имаше резки движения, но ако господарят му беше шпага, той приличаше на наточена кама.

Срещнахме се с тях в градината с фонтана няколко дни след пристигането ни в Ричмънд. Бенджамин четеше някакъв ръкопис от библиотеката, а аз седях, отегчен до смърт, потънал в мисли какви да ги забъркам.

Семейство Сантер първи се приближиха до нас. Сър Джон беше грубоват, но проникателен земевладелец, който добре знаеше къде му е интересът. Беше от онези, които ще те черпят едно в кръчмата, ще те развеселят с някоя история, но само лапнишаран би се доверил на

такъв човек. Очите му ме подсетиха за очите на краля — леденостудени и мънички като на свиня. Съпругата му, лейди Биатрис, беше възвърнала достойнството си на някогашна красавица, бледото ѝ лице имаше разглезено и доста чувствено изражение. Непрестанно се облягаше на ръката на съпруга си, сякаш беше решена за нищо на света да не го изпуска от хватката си. Дъщеря ѝ Рейчъл притежаваше изпепеляваща красота. Обикновен синкав воал покриваше косите ѝ, тя носеше скромна тъмносиня рокля от чиста вълна, извезана със злато по врата и маншетите.

Семейство Сантер се появиха в Градината с фонтаните, сякаш случайно минаваха оттам по време на разходката си из двореца. Господарят ми затвори книгата, която четеше, и насочи цялото си внимание към тях, докато се приближаваха.

— Чудех се кога ли ще дойдат — тихо рече той.

— Защо?

— Твърде незначителни сме, та сами да се представим — ядно изрече Бенджамин, — затова те трябва да благоволят да дойдат при нас. Пък и ако трябва да се вярва на Агрипа, на връщане ще трябва да пътуваме с тях. Така че, Роджър, изправи се и се дръж подобаващо.

Изправихме се, а новодошлите важно пристъпиха към нас. Представихме се един на друг, ръкувахме се, целунахме на дамите ръка. Сър Джон се поотдръпна и се прокашля.

— Осведомиха ме — каза гръмко той, с носов изговор — че ще пътуваме заедно на връщане към Съмърсет. Такива ми ти работи! — разпери ръце. — Уви! Уви! Какво мога да кажа?

Какво ли, мина ми през ума. Сър Джон беше от хората, които непрестанно дебнат за сгодния случай. Можех да си представя как при първа възможност е предал поверените му тайни на злощастния Бъкингам.

— Бяхте на екзекуцията на добрия херцог — изтърсих ни в клин, ни в ръкав.

— Добър ли? — тросна се лейди Биатрис. — Бъкингам готвеше заговор срещу нашия крал. Истински Юда в двора на Хенри. Откъде у вас това отношение към него?

— Човекът е покойник — не закъсня отговорът ми. — И душата му вече е при Бог. Защо да говорим лошо за него?

Сантер потърка очи и предпазливо ме изгледа.

— Така е, така е — прошепна той, — добър господар беше, но тръгна да ловува из опасни тресавища.

— Благородно е от страна на мастър Шалот, че защитава херцога — проговори Рейчъл Сантер с нисък, кадифен глас.

Погледнах я и сърцето ми се заблъска в гърдите. Вдигнатото ѝ, пленително лице беше като направено от коприна в преливащи златисти тонове. Обхвана ме желание да погаля страната ѝ или нежно да помилвам дългата ѝ, изящна шия. Потърсих присмех, дори сарказъм в погледа ѝ, но очите ѝ бяха искрени, а на леко разтворените устни нямаше и следа от подигравка. Смутих се и се наведох в почтителен поклон.

— Толкова сте любезна, мистрес.

Бенджамин си ме знаеше, затова ме сбута с лакът. С друго освен с онова в гащите си не мислех, а ставаше ли дума за красиви жени, дискретността, както и много други неща, стига да зависеше от мен, отиваха по дяволите.

— Хайде, Рейчъл — троснато каза лейди Биатрис, — ние с баща ти имаме и други задължения.

— Искаш да кажеш с втория ми баща — тихо рече тя.

Усмихнах ѝ се на свой ред. Имаше някаква прилика между лейди Биатрис и Рейчъл, но дотогава се чудех как червендалест, грубоват селянин като сър Джон е създал такава красавица.

— Аз съм твой баща — твърдо рече той.

Лейди Биатрис улови ръката на съпруга си и погледна Бенджамин. Мен подмина с презрително прижумяване. Но старият Шалот беше привикнал на такова отношение.

— Сър Джон е мой втори съпруг — обясни тя. — Бащата на Рейчъл почина, когато тя беше още дете.

— Доста дълго време съм била дете тогава, майко — отвърна Рейчъл. — Татко е мъртъв едва от пет години.

Каква мила картинка! Няма нищо по-любопитно от семейната кавга. Погледнах отново към Рейчъл, от гледката на пленителното ѝ лице чувствителното ми сърце запърха от удоволствие. Майката ме отхвърляше, но защо пък дъщерята да не се окаже по-благосклонна към мен? (Виждам, че моето попче се подхилква. Мисли, че съм искал на часа да я замъкна в леглото. Не, старият Шалот не беше такъв. Или поне не чак такъв, исках само да съм близо до нея. Погледът ми да

среща нейния и да потъвам в онези красиви, тъмни очи. Не на всички мислите са мръсни като нужници!)

Като си помисля, тогава едва не се разрази истинска семейна кавга, но портата към Градината с фонтаните се отвори и се появиха сър Едмънд Мандевил и Джефри Саутгейт, следвани от двама мъже с обръснати глави, гладки като гълъбови яйца, които си приличаха като две капки вода. Сър Джон се извърна и пребледня, като ги видя.

— Хайде — прошепна той — чака ни работа.

Отдалечиха се. Лейди Биатрис все така се облягаше на ръката на съпруга си. Рейчъл се обърна леко и ми се усмихна, убеден съм.

Както и преди Мандевил и Саутгейт минаха покрай нас така, сякаш не съществуваме. Стоях и наблюдавах като парализиран двете чудновати същества, които се мъкнеха след тях — двама близнаци, които със затлъстелите си, бледи лица, здраво стиснати устни и обръснати до голо глави ми приличаха на евнуси.

Внезапно Мандевил се обърна, приближи се към нас и направи поклон. (Не ви ли е правило впечатление колко често най-зловещи личности имат безупречни маниери?)

— Мастър Даунби, мастър Шалот. Виждам, че семейство Сантер са се представили сами, може би е дошло време всички да се поопознаем.

Той проследи погледа ми. Все още не бях откъснал очи от слугите им с бръснатите глави.

— О, позволете да ви представя Джефри Саутгейт и двамата си служители, Козма и Деймиън.

Евнусите се поклониха.

— Близнаци ли са? — попитах.

— Разбира се — безизразно ми отговори Саутгейт.

Двамата евнуси, както ги нарекох в себе си, ме наблюдаваха. Имаха жабешки очи със стъклен и безжизнен поглед. Нямаше и следа от косъмче по лицата или главите им.

— Могат ли да говорят? — попита господарят ми.

Мандевил се пообърна.

— Козма, отвори уста.

Не можех да повярвам. В отговор на заповедта на Мандевил, тези сякаш излезли от кошмар същества отвориха уста. Там, където

трябваше да е езикът, видях червен къс плът и отвратен извърнах очи. Господарят ми, Бог да го благослови, се взря по-отблизо.

— Какво им се е случило? — попита той като истински лекар, който изяснява диагнозата.

— Родени са в Англия — отвърна Мандевил. — Плавали с родителите си на испански кораб из Средиземно море, когато ги отвлекли турски пирати. Отвели Козма и Деймиън, както ги наричам аз, в Константинопол, кастрирали ги и така те станали неми евнуси.

В израз на привързаност Мандевил потупа единия от двамата по темето.

— И двамата са добре обучени.

Гледаше право в мен, но знаех, че наблюдава и двама ни. Вероятно Бенджамин го озадачаваше, но аз улових ехидния блясък в погледа му, когато ме прецени като негодник. Изведнъж погледна през рамо към вратата, сякаш очакваше към нас да се присъедини още някой, после пристъпи по-близо. Саутгейт се приближи на свой ред, двамата изглеждаха като учители, които поучават своите възпитаници.

— Агентите ви приветстват с добре дошли — макар че говореше шепнешком, в гласа на Мандевил се долавяше стоманена нотка. — Заловихме Бъкингам. Можем сами да унищожим из корен и тамплиерите, каквато е волята на кардинала, но изричното му желание е и вие да се присъедините в изпълнението на задачата.

Наблюдавах безмилостните им лица и въпреки чара на Рейчъл Сантер, предстоящото пътуване в компанията на четиримата злодеи загуби всякакво очарование. Мандевил и Саутгейт отстъпиха, поклониха и излязоха от двора.

Бенджамин ги съпроводи с поглед.

— Чудно ми е, какво ли целяха? — промърмори той. — Ще ми се скъпят ми чичо да ни осветли за своите намерения.

— Сър! — чу се вик. — Чух гласа ви.

Извърнахме се и двамата. Неусетно до нас се беше приближил някакъв младеж. Вероятно тъкмо неговото приближаване беше предизвикало оттеглянето на *Agentes*. Стоеше наперено и дръзко като петел. Простенах тихо: новодошлият имаше вид на човек, който си търси белята и я докарва до главите на другите. Носеше червеникав кожен елек, тесни панталони, щедро издути в слабините, ботуши с

висок ток и на всичко отгоре шпагата му имаше решетъчен ефес^[3], по който той барабанеше с пръсти.

Новодошлият очевидно беше дуелист, такива тунейдци има във всеки двор или къща на благородник. Потънали в самодоволство и готови всеки миг да започнат кавга. (Мастър Шекспир взе описанието ми на този тип перковци и го използва за свадливия Тибалт, в прекрасната си пиеса „Ромео и Жулиета“.) Мъжът се приближи и свали широкополата си шапка с извито евтино перо. По бледото му лице и устните му като да нямаше и капка кръв, беше присвил хлътналите си очи. Вирна брадичка.

— Зададох ви въпрос, господа. За какво идеше реч в разговора ви? Запътих се насам към вас и приятелите ви внезапно се оттеглиха. По ваша молба ли се случи? Да не би да намирате присъствието ми за обидно?

Бенджамин стисна ръката ми.

— Бъди нащрек, Роджър — прошепна ми той, — този си търси повод за дуел.

По душа господарят ми беше толкова чистосърдечен, че винаги предупреждаваше за очевидните опасности. Разбира се, че бях нащрек! Заешко сърце имаше старият Шалот! Омитах се на мига и при най-малкия намек за опасност и тъкмо това щях да сторя, когато нехранимайкото ми препречи пътя и ме бутна в гърдите.

— И ти ли се омитащ, фукльо?

— Раз карай се! — просъсках.

Мъжът отстъпи, хвърли на земята шапката си и извади наполовина меча си. Бенджамин се изправи пред мен.

— Приемете извиненията ни — заяви той. — Не искахме да ви засегнем, сър.

Предполагаемият ми съперник не отклони и за миг погледа си от лицето ми.

— Спорът ми не е с вас, мастер Даунби — отвърна той без помен от враждебност. — Нямам за какво да споря с племенника на кардинала, но този хубостник тук ми нанесе обида.

— Не съм — оправдах се аз. — Не ми е добре, сър. Оставете ме да си вървя.

Бенджамин отново се изпречи между двама ни.

— Отдръпнете се, сър — нареди господарят ми. — С вас нямаме сметки за разчистване.

— Вие нямате, мастър Даунби — повтори мъжът и стомахът ми се присви от ужас, като си дадох сметка, че знае имената ни. Сдърпването беше предварително обмислено. Мъжът нарочно беше направил така, че да ме предизвика на дуел, затова и в съзнанието ми се въртяха две неща. Първо, мога ли да избягам? Второ: ако не мога да избягам, дали ще пострадам?

Нехранимайкото измъкна меча си и опря безжалостния му връх на земята.

— Можете да си тръгнете и двамата — рече и подигравателно полюля бедра. — До довечера всички ще говорят за смелостта на „мистрес Шалот“. Мистрес Шалот! Мистрес Шалот! — не спираше да тананика той.

— Какво има, девойче? — присмя ми се той и наклони глава встрани. — С тези чудни очи, човек никога не знае къде гледаш — вдигна пръст. — Хрумна ми нещо! Ако се наведеш и ми позволиш да те шляпна по дупето с плоската част на меча си, ще те пусна да си вървиш.

При тези думи и Бенджамин сграбчи дръжката на меча си.

— Ако извадите меча си, мастър Бенджамин — додаде побойникът, — просто ще си тръгна.

— Моля ви — едва проговорих, докато отчаяно оглеждах безлюдния двор.

— Моля! — изимитира ме в отговор мъжът.

— Нямах избор — прошепна Бенджамин.

Със свит стомах, цял изтръпнал, съблякох елека си, събрах всичките си сили и си придадох колкото можех по-смел вид. Заехме позиции. Кръстосахме мечове, веднага след дадения сигнал за начало и дуелът започна. Присвил едното си око, непрестанно се движех, мечът ми не знаеше покой. Нехранимайкото се забавляваше с мен, отстъпваше и нападаше. Парира един мой удар. Притворих очи. Мъжът ме заобиколи и ме шляпна отзад с плоското на меча си.

— Мистрес Шалот! — провикна се той.

Потърсих с очи Бенджамин, но той беше извърнал поглед. Тогава се случи нещо странно. Старият Шалот си пазеше и скъпеше кожата, но шляпването отзад изведнъж нарани жестоко гордостта ми (където и

да беше скрита до този миг), спомних си думите на учителя си по фехтовка. Отворих очи и вперих поглед в подскачащия около мен самохвалко. Изведнъж го видях като възплъщение на всичките унижения в моя живот: подигравателното пренебрежение на Уолси, покровителственото отношение на Агрипа, ироничните и насмешливи подмятания, че се крия зад полите на господаря си. Накратко, спрях да се владеея и придобих смелост.

Отпуснах меча си. Присвих очи, заех правилна стойка и тогава започна един съвсем друг дуел. Жадувах да убия кучия син и той го разбра. По страните му избиха алени петна, страх изпълни очите му, а устните му провиснаха. Дъхът му започна да излиза на пресекулки. Нападахме се, отблъсквахме атаките си, нанесохме си рани и пробождания. Клетият глупак! Оказа се нищо и никакъв уличен побойник и, Бог ми е свидетел, намерението ми беше само да го раня. Нападнах, прицелих се в ръката, с която държеше меча, едновременно с мен той също пристъпи и мечът ми хлътна в незащитената част на тялото под гърдния кош.

Пуснах дръжката на меча си и вперих в него ужасения си поглед.

Мъжът отвърщаше на погледа ми, сграбчил острието на меча ми, а от раната шуртеше кръв. Изпусна своя меч, пристъпи към мен, кръв рукна от устата му, както и от очите му, които все така гледаха с изумление, преди погледът в тях да стане безжизнен и той да се строполи на земята.

Бенджамин го обърна по гръб.

— Съвсем мъртъв — промърмори неясно той. — Бога ми, Роджър, не ти остави никакъв избор.

Усмихна ми се леко.

— Не съм си и представял, че те бива толкова да се дуелираш.

— Нито пък аз, господарю!

Силно замаян, седнах на тревата. Тъкмо бях измъкнал меча си от трупа, когато портите на двора внезапно се отвориха и към нас забърза отряд от пазачите на кардинала, въоръжени с алебарди. Обкръжиха ни, свалили надолу върховете на копията си. Червенокосият им, тлъстолик капитан измъкна меча от ръката ми.

— Сър, как се казвате?

Щракна с пръсти и двамина от войниците му ме принудиха да коленича.

— Моят прислужник се казва Роджър Шалот — заяви Бенджамин. — Този мъж го предизвика и направи всичко възможно да го принуди да се дуелират.

Капитанът се намръщи.

— Може и така да е — погледът му стана по-настоятелен. — Вие сте мастър Даунби, племенникът на кардинала, нали?

— Да.

— В такъв случай, сър, трябва да ви е известно, че дуелите са забранени с изрична заповед от негово величество и да извадите меч за дуел в дома на краля е равносилно на измяна. Мастър Шалот, задържан сте!

Загубил ума и дума, гледах преbledнялото лице на Бенджамин, който безпомощно сви рамене.

— Последвай ги, Роджър — прошепна ми дрезгаво. — Ще уредя среща с чичо.

Войниците му обкръжиха и почти ме изблъскаха от двора. Завихме и се спуснахме по някакъв коридор. Оказа се, че Мандевил и Саутгейт са стояли през цялото време в коридора и са наблюдавали представлението. По всичко личеше, че двамата кучи синове се забавляват чудесно. Саутгейт вдигна ръка и охраната спря, а Мандевил ме сграбчи за ръката.

— Не ти остави никакъв избор, мастър Шалот — промърмори той. — Ние затова и си тръгнахме. Видяхме, че този скандалджия идва насам и решихме, че ще ни навлече само неприятности.

О, безкрайно ви благодаря, рекох си наум. Но така е устроен светът. Има ли някъде кал, старият Шалот не може да не нагази право в нея!

Мандевил и Сантер се отдръпнаха и войниците ме поведоха към тясна част от сградата, която служеше и за отбранителна кула на двореца. Блъснаха ме вътре, дадоха ми свещ, бокал с разрежено с вода вино и парче хляб — сигурно най-твърдия, който са могли да открият в кухнята. Когато го задъвках, потънал в размисли за късмета си, открих, че е плесенясал. Сигурно едноокият готвач бе разбрал за угоения петел, който откраднах. Седях затворен с часове.

В началото гневът още кипеше в мен и на висок глас крещях, че съм невинен пред студените сиви стени и двата едри плъха, които сякаш изникнаха от нищото. Плъховете слушаха протестите ми, а

когато се унесох в неспокоен сън, изгризаха хляба и изпиха до капка виното ми от очукания бокал. Събудих се премръзнал по тъмно и ме обзе страх. Онзи надут пуяк — Бог да опрости греховете му, който и да е бил — нарочно беше предизвикал дуела. Кой го беше изпратил? Кой беше подготвил това малко представление?

После се сетих за краля, с неговите свински очички, за нашия господар кардинала, майстора на интригите и страхът ми се превърна в ужас, от който сърцето ми замря.

[1] „Ръката на славата“ — окултна практика, според която в отрязаната ръка на убиец се поставя приготвена от тлъстина на друг убиец свещ. Според окултната традиция „ръката на славата“ има множество магически свойства. — Бел.прев. ↑

[2] Противопоставянето на родовете Йорк и Ланкастър за английския трон води до гражданска война в Англия, известна като Войната на розите. Войната на розите трае от 1455 година до 1487 и завършва с възцаряването на Тюдорите. Червената роза е символ на рода Ланкастър, а бялата на рода Йорк. — Бел.прев. ↑

[3] Дръжка на сабя, която покрива ръката. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Не съм някое наплашено псе, което би се съгласило да стои мирно во веки. И в по-напечени положения съм се оказвал, не се съмнявайте: бил съм на бесилката в Монфокон; диви зверове са ме преследвали из бордеите на Париж и лабиринтите на Франсоа I; спасявал съм си кожата с плуване в Босфора, а веднъж кръвожадни лютерани ме бяха хванали натясно в руините на античния Рим. Затова престоят ми в отбранителната кула на двореца Ричмънд далеч не ме хвърли в ужас, по-скоро само ме постресна. Повърнах само два пъти и панталоните ми скоро изсъхнаха. (Капеланът ми няма да се отърве с толкова малко, ако не престане да се кикоти и не започне да пише. Знаете ли, не мога да погледна лицето му, без да ме споходят мисли за пъкления огън!)

Най-после потънах в сън, а когато се събудих, бях премръзнал и гладен. Вперих очи в малката решетка високо горе на стената, видях, че нощта е паднала, и реших, че всички до един са забравили за мен. Не бяха, разбира се. Час по-късно вратата на килията се отвори и Бенджамин влезе, понесъл в ръка чаша горещо вино с мляко и подправки. (Да даде Бог покой на душата му, господарят ми беше предвидлив човек.) С извадени мечове в ръце след него влязоха и неколцина от свитата на кардинала. Под островърхите шлемове лицата им бяха навъсени.

— Хайде, Роджър — продума тихо Бенджамин. — Негово преосвещенство кардинала, а да не споменаваме и негово величество краля, искат да ни видят.

Не свали очи от мен, докато допивах чашата, а после подуши наоколо.

— Тук мирише особено — отбеляза той. — Несъмнено мястото не подхожда на човек като теб, Роджър.

(Бог да го благослови, беше толкова чистосърдечен!)

Облечените в ливреите на Уолси придворни ни съпроводиха нагоре по стълбите, по дългите облицовани с дърво коридори до

кабинет, разположен високо в една от кулите. Стаята беше потънала в мрак, единственият източник на светлина бяха восъчните свещи, наредени на гладка овална маса. Негово дяволско преосвещенство искаше срещата ни да остане в тайна.

Облечен в пурпурен, подплатен жакет и с бяла риза от чиста коприна, обшита по маншетите и яката с брюкселска дантела, кралят седеше почти проснат начело на масата. Казвам „почти проснат“, защото ми се стори пиян. Затлъстялото му лице беше зачервено, а грубиянският, вторачен поглед на очите му изглеждаше по-опасен от всякога. (Помня тъмните очи на Ан Болейн. Какво, за Бога, е видяла в него? Два дни преди да изгуби главата си, Ан ми довери, че ако може отново да изживее живота си, по-скоро би се венчала за самата Смърт, захапала кост, отколкото и миля да извърви придружена от нашия тлъст крал. Съгласих се с нея.)

Хенри изглеждаше опасен, дори както се беше проснал начело на масата, дебелиите му пръсти потропваха по масата и от движението им пръстените по тях потракваха по дървото в мъртвешки барабанен ритъм. Уолси седеше зад него, накипрен както обикновено в пурпурна коприна, с подстригана и намазана с благовония коса. Топчестото му лицето беше непроницаемо.

— Влезте! Влезте! — подкани ни негово преосвещенство и посочи към двата стола в противоположния край на масата. — Прескъпи ми племеннико, най-послед се срещаме. Струва ми се, познаваш всички присъстващи?

Кардиналът махна с ръка към присъстващите.

Отляво на краля седяха Мандевил, Саутгейт и двамината им служители с вид на призраци. Срещу тях на масата, от страна на Уолси, разтревожени от среднощната среща, седяха семейство Сантер. Прелестната Рейчъл също присъстваше.

— Срещали ли сте се вече?

— Прескъпи ми чичо — отвърна му Бенджамин, — не сме се срещали единствено с теб.

Уолси долови упрека и се засмя.

— Държавни дела, държавни дела, прескъпи ми племеннико — отблъсна стола си назад и прекоси стаята. Надвеси се, сграбчи Бенджамин за раменете и го разцелува горещо по двете страни. —

Бъди нащрек! Бъди нащрек, скъпи племеннико! — дочух шепота му. — Подчинявай се на краля безпрекословно.

Отдръпна се, усмихна се пресилено и се върна на мястото си до краля. (Иисусе, какъв лукав кучи син само беше! Ненаситните пипала на Уолси се вряха в чинията на всеки. Толкова мазен беше, че когато настъпи Апокалипсисът и пламъците на ада обхванат света, той ще гори още седмица, след като всичко друго е станало прах и пепел. Помнете ми думата!)

— Мастър Даунби — викна кралят, — желаете ли вино?

Щракна с пръсти и Агрипа изникна от мрака. (Само Господ знае къде се беше спотайвал през изминалите два дни.)

Добрният доктор сложи по чаша пред двама ни, напълни ги с вино и се върна обратно до вратата. Улових предупредителния му поглед, но нямаше защо да предупреждава стария Шалот. Дивият заек може и да имаше повече кураж от мене, затова пък умът ми сечеше по-бързо и от бърснач. Тлъстият Хенри също не ме изпускаше от очи.

— Небивала чест за вас, мастър Шалот. Изменниците не са добре дошли в покоите ни — ония, които си позволяват да убиват в наше присъствие.

— Ваше величество, предизвикаха ме.

Уолси се надвеси над рамото му и зашепна в ухото му. Хенри се ухили. Кралят щракна презрително с пръсти към мен. Като някакъв самодоволен свещеник, поучаващ глуповат енориаш, Уолси се усмихваше угоднически.

— Мастър Шалот — изрече с мъркащ глас кардиналът, — каква радост е отново да се срещнем с вас.

Притесних се още повече и набързо огледах стаята. Прозорците до един бяха със затворени капаци и нито една от факлите по стените не гореше. В мрака се раздвижи тъмна сянка и аз разбрах, че Агрипа не изпуска от око нищо и никого. Уолси кимна на краля, плесна с ръце и се приведе над масата. Господи, рекох си, здравата загазих.

— Скъпи племеннико, присъствахте ли на екзекуцията на Бъкингам?

Кралят подсмръкна и закри очи с дантеления си маншет.

— Скъп приятел — намеси се той — човек, скъп на сърцето ми. Как е могъл да предаде своя приятел и крал?

Седях и наблюдавах дебелия лицемер, а в същото време Уолси състрадателно го потупваше по ръката. Измежду всички актьори, чиято игра съм наблюдавал, старият Хенри беше един от онези, надарени с ненадминат талант. Лееше сълзи с бързината, с която изливаше бирата в гърлото си. Актьорските му изпълнения бяха на недостижимо ниво и съвсем правдоподобни. Само дето аз бях наясно колко покварено е сърцето му.

— Бъкингам беше предател — високо заяви Уолси — и смъртта беше участта, която заслужаваше. Прескъпи племеннико, Хопкинс беше подложен на разпит в Тауър и вече ти е известна прословутата гатанка. Как беше? А, да:

*Над чашата Христова река Йордан тече,
над кивота е мечът; вовеки там да е!*

— Да — промърмори той, — колко хитро.

— Агрипа я е открил — остро отговори Бенджамин.

— Да, да, той я е открил — измърка успокояващо Уолси, — но нека сега видим с какво разполагаме. Владенията на Бъкингам са в графствата Съмърсет, Девън и Дорсет в югозападната част на страната и се разпростират по протежение на уелските блага. Във вените му течеше кръвта на династията Йорк, а историята на рода му е пълна с предателства. Баща му също свърши на дръвника. А синът се е набъркал в предателство, когато е отишъл в Темпълкъм... — Уолси стрелна с поглед сър Джон Сантер. — Може би вие, сър, ще продължите по-нататък?

Сантер прочисти гърлото си.

— Господарят ми лорд Бъкингам — започна той и се закашля, — имам предвид, предателят Бъкингам, дойде в къщата ми една петъчна вечер през късната есен на миналата година. Стори ми се странно, макар да поддържахме връзка по въпроси, свързани с имението. Той много рядко идваше толкова далече на юг, въпреки че ми бяха известни близките му отношения с отец Хопкинс.

— Колкото до свещеник Хопкинс, той е роден в Лондон — продължи Сантер, — монах от бенедиктинския орден в Гластънбъри, но е бил освободен от монашеския си обет, за да поеме поста капелан

на Темпълкъм, и да служи като свещеник на отдалечените земеделски стопанства в земите на абатството в Гластънбъри — Сантер сведе поглед към масата и към нас. — Хопкинс беше чудак, занимаваше се със старинни предмети и история. Знаеше всички легенди от Съмърсет и Девън и можеше да разкаже до една легендите за крал Артур.

— Споменавал ли е светия Граал или Екскалибур? — прекъсна го Бенджамин, без да обръща внимание на ядосаното смръщване на чичо си.

— Случвало се е да го прави, докато седяхме на масата, но прекарваше повече от времето си или в своята стая, или в така наричаните от него „пътешествия“, по време на които посещаваше стопанствата или издирваше нови тайни.

— Какви тайни? — попитах.

— Тайни около крал Артур и местонахождението на неговия Граал. Стаята му беше винаги пълна с ръкописи.

— Къде са сега ръкописите? — попита Бенджамин.

— Унищожени са — безстрастно отговори Сантер, недочакал края на въпроса. — Лудият свещеник ги изгори до един, преди да дойде в Лондон.

— Продължавай, Джон — заповяда Уолси.

— Прескъпи ми чичо, един последен въпрос, може ли?

Уолси кимна ядосано.

— Сър Джон, добронамерено ли се държеше с вас и семейството ви Хопкинс?

— Не — отвърна разпалено Сантер. — Вече го обясних. Държеше се настрана от всички ни. О, да, изпълняваше задълженията си на свещеник, отслужваше литургиите, изповядваше, но се виждаше, че не влага никакво сърце в тези си действия. За него те бяха повече задължение, отколкото част от призиванието му — сър Джон погледна към жена си и дъщеря си. — Май не харесваше жените. Аз самият го виждах рядко, а жена ми и дъщеря ми не си спомнят да са разговаряли с него повече от десет минути.

— Така е — намеси се кротко Рейчъл и в маслинените ѝ очи се появи усмивка, която ме накара да забравя начаса, че седя на една маса с ненадминат убиец.

— Продължавай! — Хенри затропа по масата.

— Вече знам — припряно продължи Сантер, — че Хопкинс често е посещавал моя господар Бъкингам и когато херцогът беше на посещения в Темпълкъм, той ме помоли да се срещнем в покоите ми. Херцогът беше силно развълнуван, твърдеше, че Хопкинс му е разкрил, че Граалът и мечът на Артур все още съществуват, че изгаря от желание да ги намери и че според Хопкинс, ако свещеникът разгадаел някакъв таен код, тези безценни реликви можели да бъдат негови, на Бъкингам.

— Този таен код — намеси се Бенджамин — е гатанката, която умирацията в Тауър Хопкинс е казал и която чухме преди малко от негово преосвещенство кардинала.

— Да, да — потвърди Сантер.

— И къде я е открил Хопкинс?

— Изглежда, е била написана на листче, изпаднало от някаква книга — стара хроника в библиотеката на абатството в Гластънбъри.

— Не знаем дали това е истина — рече Мандевил, — но може да се провери.

— Както и да е — продължи Сантер, доловил по потропването на пръстите по масата нетърпението на краля. — Попитах господаря си лорд Бъкингам за какво са му притрябвали подобни реликви и той ми отвърна: кой знае? Кой знае докъде може да се издигне човек, щом в ръката си държи меча на Артур и пие от чашата, от която е пил и самият Христос?

— Скъпи чичо — преднамерено меко рече Бенджамин — нима това е предателство? Лорд Бъкингам е бил като всички останали мъже с власт. Впрочем и негово величество кралят, и вие сте запалени колекционери на реликви.

— Но не са предатели — пресече го Мандевил. — Виждате ли, мастър Даунби, Бъкингам не знаеше, че двамина от моите хора, опитни в изнамирането на доказателства за предателство, бяха членове на свитата му.

Бенджамин се усмихна.

— Говорите за Колкрафт и Уорнам, които по-късно са били удушени с въже?

За миг Мандевил изгуби част от самообладанието си. Ехидната му усмивка се стопи и той захапа ядно върха на палеца си.

— Да — кимна той, — да, мастър Даунби, Колкрафт и Уорнам, които по-късно бяха убити, но този въпрос ще почака. Достатъчно е да кажа, че в Темпълкъм те са се добрали до сър Джон Сантер и са го разпитали за разговора с Бъкингам. Лорд Темпълкъм е проявил достатъчно прозорливост и е засвидетелствал верността си, като е казал истината.

— И после? — попита Бенджамин.

— Установихме — продължи Мандевил, — че Хопкинс често е предавал съобщения до някой си мастър Таплоу, в Лондон. Лютеран и шивач, Таплоу е имал връзки с определени благородници, които на свой ред са пращали съобщения до лорд Бъкингам относно случващото се в кралския двор и в града. Понастоящем мастър Таплоу е в затвора Флийт. Направил е самопризнания, че в писмата, които Бъкингам е писал до него, а Хопкинс му носел, били описани намеренията на херцога предател да открие свещените реликви и да ги използва за организирането на кръвопролитен бунт срещу краля. Открихме писма с подобно съдържание. Бъкингам беше обезглавен, Таплоу ще увисне на бесилката, а Хопкинс вече плати за престъпните си деяния.

— Чиста работа, чиста работа — измърмори под носа си Бенджамин. — Ами каква е тази история с тамплиерите?

Уолси, който не сваляше поглед от племенника си, махна с ръка, за да въдвори тишина и зашепна на ухото на краля. Хенри, който до този миг лакомо поглъщаше с очи Рейчъл Сантер, повдигна рунтавите си вежди, ухили се самодоволно и кимна.

— Прескъпи ми племеннико — започна на свой ред Уолси, — тамплиерите са били орден от монаси-воини, посветили се на защитата на Светите земи. Натрупали огромни богатства в тази и в други страни. На 13 октомври, петък, 1307 година всички тамплиери във Франция били задържани под стража, земите им били отнети, а богатствата конфискувани в името на крал Филип IV и с благословията на папа Климент V. Подобни арести е имало и в тази, и в други страни. Част от тамплиерите оцелели. Спасили се с бягство през Ла Рошел, други са изчезнали в неизвестност, намерили убежище най-вече в Шотландия, където получили закрила от Робърт Брус^[1]. Тамплиерите се заклели да отмъстят на всички кралски династии, които са взели участие в това предателство, а между тях са и онези, които носят

короната на Англия. До ден-днешен тамплиерите имат следовници, изповядващи техните стремежи и са обединени в тайни братства — Уолси замълча и се подсмихна. — Думата „братство“ не трябва да се приема в истинския си смисъл. Някога тамплиери са били само мъже, положили клетва за безбрачие, но днес знаем, че обществото им включва както духовници, така и светски лица, млади и стари, омъжени и безбрачни, мъже и жени, англичани и французи, благородници и простолюдие. Има хора, които твърдят, че принцовете от династията Йорк, враговете на наше величество краля, вероятно са членове на това братство.

Уолси млъкна, понеже кралят се размърда на стола си. Кардиналът беше бръкнал в отворената рана на Хенри — потомъкът на дребен уелски благородник ненавиждаше всеки намек за по-основателните претенции на принцовете от рода Йорк върху короната и преди да умре (в дневниците си съм оставил не едно доказателство), дъртият му кучи син успя да унищожи и последния потомък на този род.

— Хопкинс — блъсна настрани чашата си Уолси — вече призна, че тайно се е присъединил към тамплиерите. Каза, че негови съмишленици имало и сред приближените на краля.

Свинските очички на Хенри проблеснаха към нас, седналите около масата, и по тялото ми запълзяха тръпки.

— Кардиналът има право — тихо, но съвсем ясно каза той. — Сред приближените ми има членове на това тайно братство, това гнездо на предатели, тук, в кралския двор. И ако може да се вярва на мастър Хопкинс, те също издирват Граала и меча Екскалибур. Бъкингам — изрече името му, сякаш се изплю — несъмнено се е числял към това сборище, а нашите доверени агенти, Уорнам и Колкрафт, платиха с живота си за верността си към своя крал.

Хенри удари с юмрук по масата.

— Но стига вече! — той насочи пръст към Бенджамин и мен. — Ти, мастър Даунби, и този, когото наричаш свой слуга, ще отпътувате за Гластънбъри с верните ми слуги Мандевил и Саутгейт. Ще отседнете в Темпълкъм. Ще разнищите до край делата на тези предатели и ще откриете за мен, вашия крал, Граала и меча на Артур. Ясно ли е?

— Ваше величество, имам няколко въпроса?

— Нека ги чуем!

— Прескъпи ми чичо, кое ви кара да мислите, че тамплиерите са толкова дейни на югозапад? — попита Бенджамин.

— Те са дейни навсякъде — отвърна Уолси. — В Мадрид, в Рим, в Париж, в Лондон, но най-вече в югозападната част на Англия. Старите спомени умират бавно, особено из земите, които някога са били притежавани от тамплиерите, какъвто е случаят с именията на Сантер.

Погледнах сър Джон и съпругата му. Те седяха строги и застинали като восъчни фигури, а зад тях, тиха като монахиня, беше Рейчъл.

— Темпълкъм е бил владение на тамплиерите? — попитах, изричайки въпроса, който бе на устните и на господаря ми.

Лейди Сантер ни отправи поглед, изпълнен с печал.

— Бил е, а ние се страхуваме от ордена толкова, колкото се прекланяме пред негово величество краля. Моминското ми име е Беламонте. Един от предците ми бил наместник на краля в Съмърсет и Дорсет, отговарял е за задържането на тамплиерите и конфискуването на земите им — измърмори и още нещо, което не чух.

— Говорете по-високо, милейди! — заповяда кралят. — Кажете ни какво ви е известно.

— Разправят — подхвана отново лейди Сантер, — че родът Беламонте е прокълнат и че няма да види добро заради заграбването на тамплиерските владения. Първият ми съпруг загина по време на езда — тя сграбчи ръката на втория си съпруг. — Приех името Сантер. Може пък това да отклони проклятието.

— Няма никакво проклятие, милейди — проговори Мандевил. — Под небето няма нещо, което да не може да се проследи, залови и унищожи. Тук си имаме работа с предателски заговор.

Господарят ми рязко смени посоката на разговора.

— Казахте, че Хопкинс е роден в Лондон?

— Да — отвърна Мандевил.

— Има ли родственици тук?

— Да, по-възрастна сестра. Някога е била заможна. Сега живее скромно. И не, мастър Даунби, бързам да ви уверя, че тя не е участвала в предателските действия на своя брат.

Господарят ми се намръщи.

— Защо питаш? — попита Уолси, вирнал войнствено брадичка.

Бенджамин отвърна на погледа му без да трепне, а аз не изпусках от поглед мъжете наоколо, чиито сърца бяха пълни с дързост и гордост: краля и Уолси — дяволи, облечени в коприна, Мандевил и Саутгейт, от чиито уста се лееше змийска отрова и семейство Сантер, които седяха като издялани от дърво.

В какво се забъркваш, мислех си. Защо ме бяха предизвикали на този дуел? И какво ли ни чакаше? Дали пък нашият тлъст крал не гледаше на нас като на примамка за зверове?

— Зададох ти въпрос, скъпи племеннико, е?

— Чудех се — отвърна Бенджамин — казахте, че Бъкингам е писал на Таплоу, нали?

— Казах.

— Тогава Таплоу на свой ред трябва да е предавал съобщенията на някой друг, нали?

— Както вече казах, скъпи ми племеннико — Уолси нави нагоре ръкавите на копринената си мантия, — дори тук, в кралския двор може да има членове на тайния орден на тамплиерите.

— Навярно те са отговорни за смъртта на Колкрафт и Уорнам?

— Нищо чудно.

— По всичко личи, че са те — продължи Бенджамин безжалостно. — Тук, в Лондон, някой убива двама агенти като отмъщение или защото не са преставали да ровят.

Уолси се усмихна.

— Нямах равен — промърмори той. — Да, да, Уорнам и Колкрафт вярваха, че в близкото обкръжение на негово величество има тамплиер, но не знаем кой е. Признанията на мастър Таплоу, който беше подложен на най-жестоки изтезания при разпита, не са ни от полза.

— Тогава защо да ходим чак до Темпълкъм? — попита остро Бенджамин. — Прескъпи ми чичо, разполагате със своите агенти — той кимна към Мандевил и Саутгейт. — И как ще ни уверите, че няма да ни сполети съдбата на Уорнам и Колкрафт?

Кралят се навъси буреносно.

— Защото аз искам да идете там! — светкавично се намеси Уолси и после затегна примката. — Ще бъдете възнаградени, не се съмнявайте. Що се отнася до обвинението към мастър Шалот в измяна,

в участие в дуел почти пред очите на краля, то ще бъде отменено! — Уолси разпери ръце. — Впрочем, помилването вече е в сила.

Ако тлъстият му кучи син не продължаваше да се взира в мене, щях да избухна в луд смях. Бенджамин, благословен да е от Бога, само въздъхна, виждайки как хитро Том Уолси ни беше вкарал в клопката.

Усмихна се изнурено.

— В такъв случай, скъпи чичо, ние сме твои покорни слуги.

Настроението в стаята се повиши. Мандевил, този лешояд, се надвеси към нас.

— Присъствието ви е чест за нас, мастър Даунби. Помощта ви, не се съмнявам, ще бъде безценна.

Уолси подхвърли на масата пред племенника си свитък, завързан с червена панделка.

— Тук има още подробности около случая. Можеш да ги проучиш, когато ти е удобно.

Появи се още един по-тънък свитък.

— А това, мастър Шалот, е вашето помилване за убийството на Робърт Брогнар — Уолси сви рамене. — Бил е обикновен уличен побойник и няма да липсва на никого — после ми се усмихна.

О, не, рекох си, клетникът Брогнар няма да липсва никому, кардиналт го беше използвал за мръсната работа: обвинението ми в измяна е било готово още в мига, в който съм извадил меча си. Не ми донесе кой знае каква утеха мисълта, че хитрият Уолси вероятно е искал Брогнар да ме направи за посмешище, както и да ми навлече обвинение в предателство. Вместо това аз го убих и така пресякох всеки присмех, затова пък „престъплението“ ми стана още по-тежко.

Уолси се усмихна и плесна с ръце.

— Вече обсъдихме всичко, прескъпи ми племеннико. Може да се оттеглите.

Е, какво повече мога да добавя? Двамата с Бенджамин забързахме към нашата кула, като добре обучени кучета. Сигурен съм, че след като и Сантер са си тръгнали, Хенри и Уолси са разтресли стаята от смях. Щом се озовахме на сигурно място в стаята ни, дадох пълен израз на гнева си.

— Изобщо не го е грижа проклетият ви чичо, нали? — креснах. — Така ли се отнася със своята плът и кръв? За стария Шалот, разбира

се, не дава и пукнат петак! — додадох горчиво. — Аз чисто и просто съм буца тор, от която ще се отърве, щом му се прииска.

Бенджамин се усмихна.

— Едно от многото неща, които харесвам у теб, Роджър, е, че рядко се оплакваш. Отношението на чичо ми явно те е наранило. Приеми извиненията ми.

(Господи, каква чиста душа само носеше!)

Не позволих да бъде умилоствивен.

— Знаете ли — ревах насреща му, — говорих веднъж с някакъв моряк, който се канеше да отплава на север към Нюфаундленд. Твърдеше, че виждал огромни острови от лед да се носят по морето, но колкото и грамадни да били на повърхността, скритият под водата лед бил още повече. Проклетият ти чичо е същият като тези ледени острови — дрезгаво зашептах. — Грамадна, тлъста, носеща се на повърхността ледена скала!

— Прав си, прав си, Роджър, вижда се и по историята, в която ни въвлече тази вечер. Както казва викарият за женския скут: в него е скрито повече, отколкото окоето може да види — Бенджамин ме погледна. — Някой ми го каза като шега. Така и не я разбрах.

— Няма значение, господарю — изломотих аз, — усмивчиците и шегите няма да ни измъкнат от това положение.

Бенджамин развърза червените панделки и разви свитъците, подхвърлени му от кардинала. Прочете първия и ми го подаде — помилването ми за убийството на Брagnar. Вторият беше бележка от някакъв безименен писар, в която се разказваше за старите легенди от Гластънбъри: как няколко години след смъртта на Христос, Йосиф Ариматейски^[2] и други бегълци от преследванията на римляните по време на ранното християнство трябвало да избягат и да се укрият в Англия. Йосиф се установил край Уеъри Хил, близо до Гластънбъри. Забил тоягата си и тя разцъфнала — оттогава там цъфти дива бяла роза, от която всяка Коледа се изпраща отрязан цвят на Короната.

Застанал до мен, Бенджамин потупа по пергаментата.

— Това няма да се понрави на благородния ни крал — измърмори той. — Всяко споменаване на бели рози, символът на династията Йорк, го докарва до лудост.

— Господи! — измърморих и продължих да чета.

Легендите, изредени от писаря, твърдяха, че Йосиф донесъл със себе си и Граала, чашата, използваната на Тайната вечеря, за която се вярвало, че е заровена някъде в земите около абатството Гластънбъри.

Втората част на документа беше извадка от писанията на живелия през дванайсети век хроникьор Джералд от Уелс, в която се описваше как през 1184 година монасите открили в земите на абатството телата на Артур и Гуиневир в дъбов ковчег. Мястото било обозначено с кръст с надпис: „Тук, на остров Авалон, са погребани прославеният крал Артур и Гуиневир, втората му съпруга.“ По черепа на Гуиневир все още имало следи от руса коса, а когато някакъв монах се опитал да го вземе, черепът се разпаднал на прах. Писарят добавяше, че тези останки били погребани отново през 1278 година под мраморна плоча пред олтара в църквата на абатството в Гластънбъри.

— Вярвате ли на тези писания? — попитах аз. — Рицари от Кръглата маса, магически мечове и мистични чаши?

Бенджамин легна на леглото си и придърпа плаща около себе си.

— На небето и на земята, скъпи ми Роджър, има много повече неща, отколкото мисълта ни може да обхване.

Хубави думи, нали? Дадох ги на стария Уил Шекспир, за да ги използва в пиесата си „Хамлет“.

[1] Робърт Брус (1274–1328) — през 1306 г. провъзгласен за крал на Шотландия. Под негово командване шотландските войски разбиват англичаните в битката при Банокбърн, в резултат на което Шотландия възвръща своята независимост. — Бел.прев. ↑

[2] Според легендите, Йосиф Ариматейски, човекът, погребал Христос, се преселил в Британия, където донесъл със себе си светия Граал. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Същата нощ и двамата спяхме зле. Бенджамин викаше в съня си и на два пъти се събуждах. Той също като мен се тревожеше за пътуването ни до Гластънбъри, затова на следващата сутрин слязохме в трапезарията на двореца с подпухнали очи и недоспали. Навъсен прислужник тръшна пред нас недопечен хляб и разреден с вода ейл. Седяхме, потънали всеки в своите мисли, докато вратата не се отвори и в трапезарията не влязоха Мандевил и Саутгейт. Изглеждаха свежи като майски рози. (От стария Шалот да си го знаете, злите по душа рядко имат проблеми със съня!) Седнаха на пейката срещу нас, разговаряха весело за застудялото време и че скоро трябва да се отправим на път към Съмърсет.

— Вярвате ли на всичко това? — рязко им зададох въпроса, който бях отправил и към Бенджамин.

— Дали вярваме на кое? — остро отвърна Саутгейт.

— Ами в меча на Артур и чудодейната чаша?

— Щом кралят вярва — отвърна Мандевил, — вярвам и аз. Вярваме всички, мастър Шалот, в името на здравия ред, силните правила и против безсмислените и безплодни бунтове.

Двамата му странни помощници се вмъкнаха в стаята и без дори да ни удостоят с поглед, се запътиха към друга маса, на която се настаниха.

С пълна уста Мандевил кимна към двамата.

— Смятате ни за жестоки и безмилостни, така ли, Шалот? Тогава си спомнете за Козма и Деймиън. Или още по-лошо, за по-големия им брат, който се опитал да избяга. Знаете ли какво направили турците? Съблекли го гол, приковали го към земята, привързали тръба от едната му страна и взели гладен плъх — Мандевил отпи от бирата си, — не от нашия английски вид. Плъховете в Азия са две стъпки дълги от главата до опашката. Та, вкарали плъха в тръбата, а в другия ѝ край запалили огън. На плъха му остава само един начин за спасение — като си пробива път през жива плът.

Повдигна ми се и хвърлих поглед към двамата гологлави близнаци. Вече не ми изглеждаха толкова ужасни, колкото достойни за съжаление. Отново вперих поглед в Мандевил и Саутгейт. Каквото и да ми разправяха, тези двамата си бяха съвсем луди. Почитта им към закона и реда беше толкова голяма, че граничеше с безумие. Бяха истинско въплъщение на идеите на Макиавели, изложени в „Принцът“. Каквото и да поискаше от тях Хенри, тези двамата щяха да го изпълнят.

— Защо ни е да ходим до Гластънбъри? — измърморих, преди господарят ми да успее да ме спре.

Мандевил ми се изсмя, а после здравите му зъби ухапаха парче ръжен хляб.

— Мастър Шалот, на вас и на вашия господар ви се носи славата на хора с набито око и схватлив ум. Ходите ли на лов?

— Не и ако мога да го избегна!

— Би трябвало да ходите, Шалот. Най-вече на лов с хрътки, тъкмо това ще правим в Съмърсет. Ще отидем на лов за предатели и ще открием реликвите, които кралят пожела. Ние сме ловци, а вие сте нашите хрътки.

Господарят ми ме дръпна за ръкава и аз преглътнах язвителния си отговор. Благоразумно напуснахме залата. В коридора го сграбчих за лакътя.

— Не съм ничия хрътка, господарю!

Бенджамин поклати глава.

— Не се хващай на приказките им, Роджър, не им се хващай! Имаме си други грижи.

— Какви грижи?

— Сестрата на Хопкинс, без да споменаваме шивача Таплоу.

— Мастър Шалот!

И двамата се обърнахме. Рейчъл Сантер стоеше в коридора, красива като лятна зора, макар лицето ѝ да беше бледо и тъмни кръгове да обграждаха очите ѝ.

— Мастър Даунби, мастър Шалот — тя се огледа страхливо през рамо.

— Какво има, мистрес? — попитах, захласнал се по прекрасната ѝ гръд, която се издигаше и снишаваше от вълнение.

— Не знам — запъна се тя, — но съм обзета от страх. Ръцете на сър Джон са изцапани с кръвта на Бъкингам, а Мандевил и Саутгейт ме плашат. Ще си пъхат носовете там, където не им е работа.

Погледнахме я.

— Не разбирате — прошепна тя дрезгаво. — Живея в Темпълкъм. Да ми прости Бог, усещам присъствието на призраците на рицарите-тамплиери.

— Рейчъл! Рейчъл!

Девојката ни отпрати последен, пълен с отчаяние поглед, поклати глава и се скри зад ъгъла, за да отвърне на майка си.

Бенджамин подритна тръстиките по пода.

— Моли се — почти негласно рече той. — Моли се, Роджър, да се върнем живи и здрави от Темпълкъм!

(Сякаш не го правех и без подобен съвет!)

Върнахме се в стаята си за плащовете и кесиите, но ми се стори, че Бенджамин се бави умишлено.

— Трябва да тръгваме, господарю.

— Още малко, Роджър, чакам някого.

Потъна в едно от своите мрачни настроения, затова го оставих на мира, отидох до прозореца и се загледах навън в прислужницата, която носеше кани с мляко от оборите до кухнята. Най-накрая на вратата се почука и влезе някакъв младеж с мазна коса, облечен в износен кожен елек и изпокъсани панталони. Поклони се на Бенджамин, като да поздравяваше велик лорд.

— Научи ли адреса? — попита господарят ми.

— Да, сър.

При други обстоятелства ломотенето на младежа щеше да ме размее.

— Е?

— От дълги години сестрата на Хопкинс е вдовица — отвърна му младежът. — Живее на малка уличка, пресечка на Уотлинг Стрийт, точно след кръчмата „Сврака и корона“.

— Благодаря — Бенджамин подаде монета на младежа и затвори вратата след него.

— Мистрес Хопкинс ли — попитах, — пресечка на Уотлинг Стрийт? Тя пък какво общо има с цялата тази работа, господарю?

— Може нещичко да ѝ е станало известно от някой доверен разговор между брат и сестра, и то да ни е от полза.

— Тръгваме към Уотлинг Стрийт, така ли?

Бенджамин се засмя.

— И към затвора Нюгейт.

Трябваше ни позволение от доктор Агрипа, за да излезем, но само до час вече плавахме в една баржа срещу течението. Денят беше студен, но прекрасен. Слънцето сияеше върху синьото небе, ледената вода беше гладка и се усещаше, че ни заобикаля Лондон: зелени поля, овощни градини, кръсъците на лодкарите и на децата, които играеха с колела по речния бряг. Внезапно ме обзе мъка по дома, макар още да не бях напуснал града, вътрешно се вбесих на онзи кучи син, краля и неговите подмолни планове.

Спряхме при Ийст Уотъргейт и тръгнахме нагоре по Найт Райдър Стрийт. Кратката ни разходка из Лондон — и най-вече из кръчмите „Бдението на гарвана“, „Библията и лебеда“, „Кракът и седемте звезди“, скоро ме разведриха. В споменатите кръчми седяха пияници, чиито чаши бяха пълни с „небесна храна“ или „драконово мляко“, а из въздуха се носеше уханието на сладкишите със стафиди и шафран, които се печеха в готварниците.

Сутринта преваляше и много от чираците и продавачите на сергии си бяха дали кратък отдих, а доста от тях вече бяха съвсем пияни. На ъгъла на Олд фиш Стрийт, пред кръчмата „Главата на Смъртта“, група чираци бяха съвсем погълнати от шумното състезание по оригване. Държах очите си отворени на четири да не би да се появи някой от старите ми приятели, най-вече златаря Уолър, но дори и така вниманието ми се отклоняваше от гледката на чираците, които подхвърляха кепетата си и се провикваха за клиенти, към високомерните градски сановници, облечени в обточените си с кожи мантии, красавиците на нощта — скъпоплатените куртизанки, облечени в копринени рокли и с воали, покрити с цветя. Последните без капчица свян кръстосваха надлъж и нашир улиците и повдигаха изскубаните си вежди, щом погледите им паднеха на някой младок или кавалер, изглеждащ великолепно в жакет с подплънки и с тесни, прекалено щедро издути на слабините панталони.

Минахме направо през няколко улички. Минувачите по тях не бяха така изискани: някаква проститутка стоеше пред жилището си,

повдигнала поли над тава с жарава. Върху горящите въглени беше поръсила сяра и лек парфюм. По-нататък аптекар се опитваше да продаде на своите клиентки, до една от занаята, лек срещу френската болест, направен от свинска мас, сяра, дървени кори и живак, смесени с гъста меласа.

Господарят ми, разбира се, вървеше безгрижно като дете и се налагаше да държа далече от него търсеците повод да се сбият някогашни войници, които търсеха лесен начин да отмъкнат нечия кесия, странните „Авраамови люде“^[1], които танцуваха голи и се преструваха на луди, други просяци, които молеха за пари, а на онези, които бяха достатъчно глупави да им протегнат ръка, щракваха конски букаи. Веднъж сложили букаите, просяците не освобождаваха жертвите си, докато не получеха кесиите им.

Вривата стана още по-силна, щом свърнахме по Тринити — по улицата минаваше каруца с шайка разбойници. На вратовете им бяха окачени надписи, от които се разбираше какво е престъплението им. Разбойниците се оказаха крадци, усвоили уменията с дълга кука да измъкват през прозорците на къщите всякаква по-ценна покъщнина — завивки, нощници и гърнета. (Тъкмо заради разбойници като тези са започнали да се ширят легендите, че гоблини и елфите крадат подобни вещи.) Цяла такава банда беше заловена и сега тълпата изливаше яростта си върху тях, замеряйки ги с развалени яйца, а домакините изливаха нощните гърнета от горните етажи на къщите. Отзад на каруцата седеше окован младеж, твърдял, че е свещеник. По гърба му имаше рани от побоя, отрязаните връхчета на ушите му кървяха, а пристегнатият на врата му надпис изреждаше лъжите и измамите му.

Най-после стигнахме пресечката, точно след „Свраката и короната“. На усойната, влажна уличка едно просяче ни посочи къщата, в която живееше мистрес Хопкинс. Домът беше висок, с тясна фасада, на три или четири етажа. Капаците на прозорците, по които и малкото останала боя се лющеше на едри парцали, бяха затворени. Вратата беше разкривена, но за наша изненада се оказа отворена и резето не беше спуснато. Потропах шумно и извиках. Още тогава имах предчувствие, че ни дебне опасност, заплаха. Знаци, познати на стария Шалот: настръхналата коса на врата, свит стомах, капчици пот, избили по челото, както и онзи неопикуем порив към бягство.

— Мистрес Хопкинс! — изкрещях. — Мистрес Хопкинс!

Тесният, вонящ коридор беше потънал в мрак и виковете ми прокълтяха глухо.

— Мистрес Хопкинс! — провикнах се отново.

Около нас старата къща проскърцваше. Бенджамин ме блъсна навътре и тръшна вратата зад себе си. Тръгнахме опипом в тъмнината, открихме дебела лоена свещ и аз я запалих с огнивото си. Ръцете ми трепереха, докато влизах навътре в къщата, Бенджамин ме следваше. Минахме покрай малка, занемарена стая, край прашни, разнебитени стълби, после влязохме в килера или в кухнята. Там беше малко почисто. Очукана метална чаша стоеше на масата, а в другия край, в обърнат към покритата с пепел решетка на огнището стол, седеше жена. Главата ѝ беше наклонена напред, раменете изгърбени, а воалът ѝ падаше на лицето. Цялото място лъхаше на смърт.

Приближих се, побутнах я отзад по тила и сподавих вика си. Мистрес Хопкинс, каквато си е била приживе — грозотия с мършаво лице и редичка косица, беше жестоко убита. Очите ѝ бяха изпъкнали, подутият ѝ език беше прехапан между редки и пожълтели зъби, кожата ѝ имаше морав цвят. Червената връв, с която бяха отнели живота ѝ, продължаваше да виси около врата ѝ. Бенджамин вдигна ръката на старицата.

— Не е изстинала все още — измърмори той. — Вероятно е мъртва не повече от час.

— Защо? — попитах. — Защо да убиват някаква старица?

Бенджамин покри лицето на жената с парче плат и седна на масата.

— Някой — заяви той — е знаел, че идваме насам. Но това не беше тайна. В края на краищата, сам наех слуга от Ричмънд, който да открие къде живее мистрес Хопкинс — той потри брадичката си. — Предполагам, че е безполезно да го разпитваме. Може той да е казал на някого къде отиваме, без да си дава сметка какво прави. Не — въздъхна Бенджамин, — някой е знаел, че идваме. Някой, който познава начина на живот и мисленето на свещениците. Един монах, особено отшелник като Хопкинс, би имал неколцина приятели и едва ли би се доверявал на събратята си в Гластънбъри. Затова вероятно е обсъждал делата си със своята сестра, нали?

Бенджамин потропа по масата.

— Очевидното заключение е, че нашият тайнствен убиец е решил да отстрани опасността за всеки случай — той обхвана с жест притихналата, злокобна стая. — Подозирам, че е човек с власт, а може да е и тайният тамплиер, когото вуйчо ми преследва. Все пак мистрес Хопкинс едва ли щеше да отвори вратата на всекиго. Почти няма следи от съпротива, затова мога да заключа, че убиецът е посрещнат с добре дошъл.

Бенджамин посочи към металната чаша.

— Вероятно мистрес Хопкинс му е поднесла вино — погледна под масата и вдигна друга чаша. — Дори му е правила компания. Убиецът я е убедил, че всичко е наред, промъкнал се е зад стола ѝ и е стегнал въжето около врата ѝ.

— Може ли да е търсил някои от записките на Хопкинс? — додадох аз. — Може би нещо, което нещастният монах е поверил на сестра си?

Претърсихме стаите на долния етаж. Намереното в тях будеше съжаление. Убиецът също беше търщувал из стаите. Две очукани ковчезета бяха отворени със сила, няколко евтини украшения бяха захвърлени заедно с парчета пергамент и часослов, по който имаше отпечатъци от мръсни пръсти. Нито една от тези вещи не ни насочваше към следа. Качихме се горе и претърсихме незначителните ѝ притежания, които открихме в прашните, сумрачни стаи.

— Нищо — измърмори Бенджамин.

— Може и да е нямало нищо — отвърнах аз. — Може би мистрес Хопкинс е убита единствено заради това, което се предполага, че е знаела.

Напуснахме къщата и тръгнахме нагоре по Бадж Роу към Чийпсайд. Пробивахме си път през оживения пазар, който от единия до другия си край беше претъпкан с тезгяси, каруци, коне и хора от всички прослойки: от бедняците, облечени в дрипи до богатите, нагиздени в скъпи коприни. Група важни благородници си проправяше път с помощта на трима въоръжени мъже, които вървяха в редица пред тях. Яздеха великолепни бойни коне и носеха вдигнати позлатени копия. Следваха ги знаменосците. Знамената в алено и жълто изобразяваха необичайни символи: черни грифони, алени дракони и сребристи елени.

Продължихме към зловонната смрад на кланиците, където мученето на добитъка, който чакаше реда си, опъна нервите ни и от него ушите ни писнаха. Най-после стигнахме до Нюгейт, тази отвратителна дупка и ад — градският затвор издигнат край портата на старата градска стена. Минахме под арката на Дик Уитингтън^[2] и захлопахме по обкованата с метал врата, за да ни отворят.

Мазно буре със сланина, увенчано със сплъстена коса и червендалесто, небръснато лице, ни се представи като пазача и ни се заумилква, щом Бенджамин му се представи.

Пазачът избърса мръсните си пръсти в мазния кожен елек и задрънка с огромна връзка ключове.

— Хайде, хайде, господа! — промърмори той, докато ни се кланяше и тътреше крака след нас. Усмихна ни се подкупващо.

— В края на краищата на мастър Таплоу не му остава кой знае колко време живот, ще умре в два следобед.

Поведе ни през преддверието, за да ни покаже изпоцапан с катран елек, нашарен със сяра, който висеше на кука в стената. Тъмничарят се спря и го загледа с възхита.

— Покровът на мастър Таплоу — измърмори злобната гадина, като че ли изучаваше картина на Да Винчи или на Рафаело.

— Това ли ще облече! — възкликнах аз.

— Разбира се — отвърна пазача. — Ще му го навлекат и ще изгори като факла.

— Защо просто не обесите горкия нещастник? — промърморих.

— А, не! — отстъпи назад тъмничарят с разширени очи. — А, не, не можем да го направим! Законът си е закон! Таплоу е предател и законът казва, че трябва да изгори на кладата.

(Знаете ли, аз съм порочен старец, имам слабост към мека женска гръд и чаша добър кларет. На този свят съм вече близо... ами над деветдесет и пет години, но когато най-накрая се срещна с Бог, искам да му задам въпроса, който ме мъчи цял живот. Защо на нас, човеците, така ни харесва да се избиваме един друг? И защо го правим по възможно най-жестокия начин? Прощавайте, но се налага да вдигна пръчката и здравата да перна капелана си по кокалчетата. „Вие няма да идете в рая и няма да видите Бог“, ломоти и подсмърча нищожният му лицемер. „Напротив, напротив, ще разкажа на свети Петър някаква

шега и докато той се залива от смях, ще му задигна ключовете.“ Уви, отплеснах се!)

Топчестият и мазен тъмничар се затътри пред нас и ни поведе по проходите и галериите, потънали в непрогледен мрак, надолу по покритите с мръсотия стъпала, където тлъстите плъхове се множаха бързо като бълхи в краставо куче. Смрадта беше непоносима, газехме до глезени в лепкава тиня. Накрая стигнахме до Коридора на обречените, килиите, в които осъдените на смърт чакаха екзекуцията.

— Здравейте, красавиците ми! — някакъв луд притисна лице към решетката. — Не жалете за мен — провикна се лудият. — Целият Тайбърн е с извит врат и подмокрени панталони!

Тъмничарят изплю насреща му жълта слюз и лицето на лудия изчезна. Спряхме пред някаква врата.

Тъмничарят я отвори, взе една факла от коридора и я пъкна в малка цепнатина в стената на килията. Вратата зад гърбовете ни хлопна и килията в отбранителната кула се оживи от светлината. Вонеше като на бунице, а сламата под краката ни беше толкова отдавнашна, че се беше превърнала в черна, лепкава каша. Изведнъж купчината дрипи в ъгъла се размърда и Таплоу, целият окован във вериги, се изправи на крака. Беше тъмнокос, а охраненото му тяло — покрито с мръсотия. Ухили се към нас в сумрака.

— Добре дошли, господа. Няма ли да се представите? Може би сте от онези, които искат да видят осъден на смърт преди екзекуцията му? Искате да ме попитате как се чувствам? Какво мисля? — той се възря по-отблизо в нас. — Не, не приличате на такива.

— Служим на кардинала — заяви Бенджамин и бързо додаде: — Не, не. Не носим помилване. Но кой знае — рече той потиснато — може би милост, торба с барут, окачена на врата. Мастър Таплоу — бавно продължи той, — по-късно днес ще бъдете изгорен на кладата в Смитфийлд, по обвинение в предателство.

Таплоу се свлече на колене.

— Да — измърмори той едва чуто. — Лош край за един добър шивач.

Бенджамин коленичи до него. Аз се облегнах на стената и се помъчих да овладеем паниката, породена от ненавистта ми към затворите, най-вече към Нюгейт. (О, да, признавам, няколко пъти съм бил там. Ако ви се доще да разберете какво значи ад на земята, идете

до проклетата дупка в деня на екзекуциите. Песните, крясъците и писъците ме караха да мисля, че вече са ме убили и съм отишъл в ада! Колко жесток е светът!)

— Мастър Таплоу — продължи Бенджамин — поддържали сте връзка с монаха Хопкинс, и сте предавали негови съобщения, така ли е?

Шивачът облиза устни.

— Такава е истината. Ще кажете ли на тъмничаря да ми даде вино?

— Разбира се.

— Е, добре — Таплоу се почеса по главата, — носех съобщения до лорд Бъкингам под предлог, че нося дрехи или си търся клиенти в лондонската му къща.

— Отговаряше ли Бъкингам някога на съобщенията?

— Не, не отговаряше.

— Какво друго правехте?

Таплоу се примъкна по-близо. Да ми прости Бог, но приличаше на покрита с кал жаба, приклепнала в сумрака. Наложих си да притисна носа си заради непоносимата смрад и само си пожелах господарят ми да приключи по-бързо с въпросите си.

— Какво друго правехте? — отново попита Бенджамин.

— Ходех насам-натам по поръчения на Хопкинс. Оставях съобщения тук-там, но нищо особено.

— Защо го правехте? — Бенджамин погледна към мъжа. — Защо му е било на един шивач да се забърква с някакъв луд монах и предател? Особено пък на човек като вас, Таплоу, който е приел доктрината на Лутер за реформацията?

Таплоу сведе очи.

— Преди бях католик — запелтечи той, — докато не почина жена ми. Хопкинс беше единственият свещеник, който прояви загриженост.

Размърдах се, забравих несгодите в килията, щом улових накъде бият подозренията на господаря ми. Тук имаше нещо гнило. Таплоу беше мръсен, но се виждаше, че го хранят добре, а за човек, на когото му предстои да умре, изглеждаше твърде спокоен и ведър.

— Носили ли сте съобщения до други хора?

Той поклати глава в знак на отрицание. Бенджамин се протегна и сграбчи ръката на мъжа.

— Мастър Таплоу — прошепна той, — не мога да направя почти нищо за вас, освен да се уверя, че тъмничарят ще ви даде вино. Молете се за бърза смърт и в Чистилището Христос да се смили над душата ви.

— Да — прошепна Таплоу. — Дано душата ми не остане дълго в Чистилището.

После отново легна в ъгъла на килията.

Захлопахме по вратата за тъмничаря и се върнахме при главните порти, където Бенджамин даде една монета на жестокия негодник и му нареди да направи каквото може за клетия Таплоу. Тръгнахме си, минахме през портите на старата градска стена, заобиколихме стената и забързахме по улиците и уличките надолу към речния бряг при Ийст Уотъргейт. Бенджамин едва ми продумваше, но непрестанно си мърмореше под носа. Чак когато наредих на лодкаря да ни откара до Сион, господарят ми сякаш се отърси от унеса.

— Странна работа, Роджър — отбеляза той. — Помисли само. Преди малко оглеждахме трупа на удушена старица и посетихме някакъв малоумен шивач в затвора, който след няколко часа ще умре в страшни мъки на кладата. Сякаш смъртта е навсякъде — продължи той, — а убиецът с окървавените ръце непрестанно ни съпътства.

Седях, а него оставих на спокойствие да размишлява. В действителност, като обърна поглед назад към миналото, се чудя не толкова защо хората се избиват един друг, а след като толкова много обичаме кръвопролитията, защо не го правим по-често. Потупвах с ботуша си по дъното на лодката, погледът ми се рееше над реката. Огромни товарни баржи изхвърляха товара си от отпадъци и нечистотии по средата на реката. Бенджамин беше потънал напълно в мислите си, но аз долавях тревогата му. Старият Уолси обичаше да води хората за носа, най-вече своя племенник и мен, забавляваше се с малките си игрички, а нас караше да влизаме в тъмни стаи, пълни с убийци. (Имайте търпение да дочакате края на тази история и ще разберете какво имам предвид!)

Най-накрая стигнахме величествения манастир Сион. Назъбените му стени, съградени от бял камък, се провиждаха през редица от зелени дървета. Слязохме от лодката и се заизкачвахме по

покрита с чакъл пътека към огромната му порта и към помещението за новодошлите. Облечени в бяло монахини запърхаха наоколо ни въодушевено, щастливи да посрещнат посетители. Красиво място беше Сион, имаше прохладни галерии и коридори, помещения с високи сводове и прекрасни градини. Не забравяйте, че това не беше какъв да е женски манастир. Монахините в него бяха едни от най-вещите лечители в Европа и лековете и грижите им са спасили живота на много хора. Старият Хенри обаче сложи точка на всичко, като изравни със земята манастира и заграби всичките му богатства. Негово величество кучият син!

Манастирът Сион представляваше прекрасна сграда, чиито обитателки полагаха грижи за болните и на мнозина са донесли изцеление. Въпреки това не можеха да направят кой знае какво за Джоана, голямата любов на Бенджамин. И преди съм я споменава: дъщеря на уважаван търговец, съблазнена и изоставена от някакъв голям благородник, когото Бенджамин по-късно убил на дуел. Но Джоана — с прекрасни, разпилени коси, обграждащи бледото лице, с отпусната уста и безжизнени очи, вече била загубила разсъдъка си.

Щом се случеше в Лондон, Бенджамин винаги я посещаваше. Сядаше до нея и я прегръщаше, леко я полюляваше като дете, а тя бърбореше безсмислици и слагаше сол в раната му, защото си мислеше, че той е благородникът, който се е върнал да я поиска. Срещите им винаги бяха покъртителни. Не издържах на гледката и се запилявах да флиртувам с младите послушници. Накрая Бенджамин я откъсваше от себе си и грижовните монахини отвеждаха плачещата за своята погубена любов Джоана. Този път не беше по-различен и господарят напусна Сион с лице, обляно в сълзи. И както всеки път сграбчи ръката ми.

— Роджър — рече настоятелно той, — ако нещо ми се случи, закълни се, че ще закриляш Джоана!

И както всеки път се заклев. Не, не се безпокойте, останах верен на клетвата си! Години по-късно, когато негово величество кучият син срина манастирите и опразни абатствата, прибрах Джоана в дома си. В действителност вече я бях обезсмъртил: старият ми приятел Уил Шекспир написа пиеса за някакъв датски принц, който се шляе по сцената и се чуди и мае дали да убие майка си, която също е убийца. Не ми хареса и рекох на Уил, че трябва да я съкрати до един-единствен

акт, в който Хамлет да удуши гадната кучка възможно най-бързо! Но знаете си го какъв е старият Уил Шекспир. Тих и свит — само скри лицето си в ръце и се разсмя.

Въпреки това му помогнах с една от сцените, в която датският принц докара до лудост годеницата си Офелия. (Ако ми позволите да отбележа, след като изгледах пиесата: не съм изненадан.) Бедната Офелия се появява като злочеста жена, която с букет цветя в ръце и коси разпилени като воал около нея, се удавя в реката. Ами всъщност Офелия беше Джоана, а реката е Темза. Мен ако питате, идеята се оказа прекрасна.

Върнахме се на кея. Бенджамин все още не беше се отърсил от тъгата.

— Нищо ли не могат да сторят? — попитах. Всячески се мъчех да намеря зрънце утеха за него и припряно добавих: — Господарю, повечето хора минават през Чистилището след смъртта си, но има такива като Таплоу или горката Джоана, които минават през него приживе.

(Открай време съм си такъв, винаги готов да откликна с утешителна дума.) Бенджамин ме сграбчи за ръката и кимна, но чак когато се качихме на лодката, плесна с ръце.

— Чистилище — измърмори той.

— Какво, господарю?

Изгледа ме странно.

— Кога трябва да умре Таплоу?

Погледнах към слънцето.

— В два по пладне. Защо?

Бенджамин ме побутна навътре в лодката.

— Тогава да побързаме. Трябва да го видим. Трябва да го видим, че умира.

Закъсняхме. Полетата около Смитфийлд гъмжаха от хора. Пазарът на коне беше изоставен, тезгясите стояха празни, магазините пустееха. Цял Лондон се беше стекъл на широкото голо пространство. Главите на всички бяха извити към издигнатата на хребета на малък хълм кладя, съвсем близо до бесилка с три разклонения. Тълпата беше безчислена, нямаше къде игла да падне, изключено беше да си пробием път напред. Лондончани до един бяха там. Под дрипите, коприната и вълната телата им воняха на пот. Мислите им до една бяха

съсредоточени върху зрелището на кладата, където щеше да изгори човек. Надзъртахме над главите им.

Седнал на висок стол, Таплоу вече беше завързан към стълба на кладата, ръцете и краката му бяха здраво омотани, главата и лицето му бяха отчасти покрити от качулка. До стола вече бяха приготвени снопове зелени пръчки със сухи краища на височината на слабините на жертвата. Маскираните палачи обикаляха, сякаш вземаха участие в подготовката на представление и нагласяваха сноповете, така че въздействието да бъде най-силно. Стегнати редици от войници накараха тълпата да отстъпи назад. От струпаното множество вече се чуваха викове: „Не се бавете!“, „Убийте негодника!“, придружени с обичайния порой от отпадъци.

— Трябва да идем по-близо! — каза Бенджамин.

— Защо, господарю? — рекох умолително аз.

— Един човек ще умре.

Повдигнах се на пръсти.

— Късно е. Факлата подпали кладата.

Наблюдавах как палачът пали сноповете пръчки, но изглежда струпаните подпалки на кладата бяха прекалено сурови и не можеха да се запалят. Бенджамин отчаяно гледаше към големите порти на манастира „Сейнт Бартоломео“: на балкона вече седяха добре облечените благородници, които бяха извели децата си на разходка. Носеха си и захаросани ябълки, блюда със сладкиши и кани с вино, за да бъде забавлението им пълно.

Бенджамин измъкна една от заповедите на Уолси от кесията си — беше едно от писмата, с които кардиналът му даваше достъп до всяко място, което пожелае. Господарят ми ме сграбчи за ръката и ме заблъска напред. Началникът на стражата пред „Сейнт Бартоломео“ ни пусна да минем и ние прекосихме потъналото в мрак пространство под входната арка, изкачихме се по стъпалата към стаята с балкона. Щом Бенджамин показа заповедта си, разблъска недоволстващите зрители и най-накрая намери място, откъдето и двамата можехме да наблюдаваме добре екзекуцията на общинската ливада в Смитфийлд. Подсвиркванията от тълпата бяха станали още по-настойчиви, понеже палачите не бързаха с работата си.

(Смъртта на кладата е ужасно нещо, повярвайте! Веднъж, когато бях във Венеция, Инквизицията ме залови, съди и осъди на смърт на

кладата на големия площад пред „Сан Марко“. Озовах се вързан за стълба на кладата, а струпаните съчки вече бяха запалени, когато съдбата за пореден път се намеси. Това обаче е история, която ще разкажа друг път!)

Както и да е, като погледна назад към изминалите години, мога да си представя какво му е било на горкия нещастник на кладата в Смитфийлд. Инквизицията не си поплюваше, но палачите ѝ не ги биваше за нищо. Отново допряха факлите към струпаната клада, ала огънят едва близна стъпалата и глезените на осъдения. Нещастникът изпищя.

— О, Иисусе, сине Давидов!

Щом чу писъка му, тълпата стаи дъх. Бенджамин гледаше като омагьосан, аз повече гледах него, отколкото осъдения. Вече ви казах, че Бенджамин изпитва ужас от публичните екзекуции.

— Защо сме тук, господарю? — прошепнах.

— Млъкни, Роджър! — просъска той.

Пламъците вече бяха достатъчно буйни, за да стигнат до двете торби с барут, вързани за врата на осъдения. Чу се оглушителен тътен и огънят лумна по-силно. Главата на осъдения увисна назад и качулката се свлече. Пламъците вече закриваха всичко. Устните на Таплоу продължаваха да се движат, макар гърлото му да беше вече толкова обгорено, че от него не излизаше ни звук. Огънят облиза лицето му, устата му почерня, устните му се сгърчиха към венците. Крайниците му се разпаднаха в бълбукаща маса от мазнина, течност и кръв.

— Бог да се смили над него! — промърмори Бенджамин. — Щеше ми се да бях видял лицето му ясно само още веднъж.

Стълбът на кладата изцяло се скри в бушуващите пламъци на огъня. Взирах се над тълпата. Приличаше ми на грамадно чудовище, с разтворена паст и настървени очи, после долових движение близо до големите брястове от другата страна на общинските мери. (Клоните на тези дървета често се ползваха вместо бесилка.) Видях червенокос мъж да скача от клоните, сякаш и на него му бе прилошало от гледката и се готвеше да си тръгва. Съгледах черните мантии и се зачудих защо му е на Саутгейт да присъства на такава отблъскваща екзекуция. Попитах и Бенджамин, докато излизахме през задната врата на „Сейнт

Бартоломео“, запътили се обратно към реката, но господарят ми не ме слушаше.

— Не знам причината — измърмори ми той — още не я знам, Роджър. И докато не разплетем тази бъркотия, няма да я науча!

[1] Секта просяци, наречена така по името на една от сградите в „Бедлам“ — тогавашната лондонска лудница. — Бел.прев. ↑

[2] Сър Ричард Уитингтън (1354–1423) — търговец и политик, кмет на Лондон и член на парламента, първообраз на легендарния Дик Уитингтън, герой от английските пантомими, бедно момче, което става кмет на Лондон. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Върнахме се обратно в Ричмънд с баржа и заварихме двореца, обхванат от смут. Кралят и кардиналът се готвеха да отпътуват и дворът беше пълен с товарни коне, шамбелани и дворцови слуги. Носачите се блъскаха из стълбите и галериите, натоварени с пакети и торби. Огромни карети на четири колела, всяка с по шест коня, чакаха в редица пред главните порти. Тлъстият Хенри преместваше мебелите и вещите си, за да се отдаде на забавления на ново място. Кралският флаг на Англия вече не се вееше на пилона — знак, че Хенри и Уолси са заминали малко по-рано, но доктор Агрипа стоеше и ни чакаше в стаята ни.

— Беше ли плодотворно посещението ви в града?

— Беше интересно — отвърна господарят ми.

Агрипа, досущ приличен на дребен паяк в черните си дрехи, се приближи до Бенджамин и му подаде малък свитък и две натъпкани кесии.

— Вашият чичо ви желае безопасно пътуване. Среброто ще улесни пътуването ви, а тук, както обикновено, са писмата ви за вашето назначение.

Свалих дисагите от куката на стената и ги разтворих на леглото.

— Ами вие, уважаеми докторе? — попитах аз. — Ще си останете в Лондон на сигурно, така ли?

Агрипа се приближи към мен и почти допря лице до моето. Усетих странния му мирис и вперих поглед в ясните му, леденостудени очи.

— Ще ми се да дойда и аз, Роджър — тихо рече той. — Ще ми се и да умра, но още не е ударил часът ми.

Бенджамин наблюдаваше и двама ни учуден.

— Тогава за какво е всичко това? — попитах, без да се поддавам на сплашването. — Какви ги говорите за смъртта? Агрипа, и капка приятелско чувство ли не храните към нас? Какво според кардинала

има да се случва в Темпълкъм? И какво точно иска изтормозеният мозък на негово напълно обезумяло величество?

Изражението на лицето на Агрипа се смекчи и когато отново го погледнах, очите му бяха бисерно сини и грееха по детски чисто.

— Роджър, Роджър — зашепна той, — аз служа на кардинала във война и мир, поне през последните десет години. Но когато пророчеството се изпълни, кравата възседне бика и черепът на свещеника бъде смазан, тогава ще бъда свободен.

(По онова време нямах ни най-малка представа за какво говори, като се замисля сега за онези събития, несъмнено е говорел за потомката на Болейн, изгряла като звезда след дебелия Хенри и за падението на Уолси.)

— Преди да тръгнете — продължи Агрипа, — в името на приятелството ни, ще ви дам следния съвет: *Age Circumspecte*. Действайте предпазливо! Бъдете бдителни!

После се завъртя на токове и напусна стаята.

В следващите няколко дни вече бяхме забравили съвета на Агрипа. Бенджамин беше все в мрачното настроение, което не го напускаше от екзекуцията на Бъкингам насам. Винаги щом му се удадеше възможност, грабваше парчета пергамент и започваше да шари по тях, да си мърмори под нос и да се почесва по главата.

Бях господар на себе си. Поднових скитосванията си из града, дори ми мина през ума да пообиколя старите си приятели, но близо до Уайтфрайърс някакъв мошеник ме разпозна. Вместо да ме поздрави най-сърдечно, както си му е редът, той си плю на петите, нетърпелив да продаде новината, че съм в града, на хора като Уолър и другите, на които дължах пари. Дребничка хубавица ми хвана окото и за няколко часа пак си бях старият Шалот, който си пилее времето, разказва най-невероятни истории и разсмива любовницата си в кръчмата и после на пухеното легло в стаята отгоре.

Чудно момиче беше тя! Очите ѝ блестяха като седеф, умът ѝ сечеше като бръснач и имаше най-красивите рамене, които някога съм виждал. И тя на свой ред си е отишла, защото дори златокосите момчета и момичета трябва да станат прах и пепел. Красива фраза. Мое творение е, но добрият ми приятел Уил Шекспир си я присвои. Такъв им е обичаят на писачите, през цялото време крадат думите от устата на хората.

Върнах се в Ричмънд ободрен и малко по-спокоен след любовната среща, а там Бенджамин ме помоли да придружа Саутгейт в събирането на провизии от Тауър. Съгласих се неохотно и без дума да разменим, ние се спуснахме по обгърнатата от мъгла Темза до зловещата крепост. Наложих се да изчакаме. В двора войската се подготвяше за пътуването си по море до някакъв забравен от Бога град в Ниските земи, където да вземе участие в една от безплодните и забравени вече войни на Тлъстия Хенри.

Дъртите негодници ще ви разправят врели-некипели как в сърцата им лумвал огън и кръвта им кипвала във вените, замирише ли на война: знамената плющят неуморно на вятъра; готовите за битка коне нетърпеливо рият земята с копита; смели млади мъже в блестящи доспехи, чиито лица греят от нетърпение да се хвърлят в битката; искри пробягват по остриите мечове, шлемовете са украсени с пера. Пълни глупости! Така започва битката, но завършва с осакатени тела, отсечени крайници, а кръвта шурти като река. Зелената трева се превръща в ръждивокафява каша, реките са пълни с трупове.

Винаги се придържайте към бойните правила на стария Шалот! Първо: при първия сгоден случай си плюйте на петите! Второ, ако не е възможно да офейкате — предайте се! Трето: не забравяйте, че доброволците не доживяват да си приберат надницата! Знам какво говоря! Участвал съм в твърде много битки и в битка загубих и момчето си, единствен син от третата ми съпруга. Бях му дал името Бенджамин, защото изобщо не приличаше на мен — прогнил мошеник, а напротив — беше висок и благороден. Смело сърце носеше, мили Боже. Отиде в Ирландия под командването на Есекс и загина в тресавищата на Антрим. Липсва ми и досега, Господи! Прави са били гърците: любимците на Бога умират млади. А щом е така, аз ще остана върху проклетата земя вовеки веков!

В онзи далечен есенен ден в Тауър младите мъже се готвеха за война. Ковачите бързаха да затегнат сглобките на доспехите, правеха шлемове, пики, мечове и всякакви други необходими средства за убиване. Младите мъже се упражняваха в прашните дворове, въртяха мечове един срещу друг или се упражняваха с копие на въртящия се стълб, чучелото с по една тояга от двата края, която халосва здравата по главата ония, които не са достатъчно пъргави. Верен на себе си, старият Шалот се държеше по-далеко от него, но на Саутгейт изглежда

чучелото много му допадеше. Взехме, каквото ни трябваше, той се върна да види чучелото за последно и наруши презрителното си мълчание.

— Ще ми се сега да тръгвахме на война — изгледа ме със смразяващия си поглед, — а на теб, Шалот?

— И още как — излъгах. — Ден не минава, без да закопнея да повоювам.

Саутгейт се ухили.

— Стигнем ли Темпълкъм, ще ти се иска да бяхме отишли на война — той махна с ръка към облените в пот войници. — Те поне знаят кой им е врагът.

Два дни по-късно, напуснахме Ричмънд рано сутринта, веднага след сутрешната литургия. Малобройният ни кортеж се събра във вътрешния двор близо до грамадната, двойно залостваща се врата на двореца.

Мандевил и Саутгейт бяха на конете си, и двамата наметнати с широки плащове за път, подплатени кожени елеци и дълги ботуши за езда. Въръжени бяха с ками, мечове и бойни ножове. Следваха ги Козма и Деймиън, които изглеждаха като издялани от камък. Държаха юздите на конете си и не сваляха очи от Мандевил. Малко след тях бяха семейство Сантер: сър Джон издаваше заповеди, а до него съпругата му яздеше на странично седло. Развълнуваните ѝ забележки към съпруга ѝ издаваха с какво нетърпение очаква да се отправим на път. Рейчъл изглеждаше хубава като картинка. Топъл сив плащ за езда, обточен с хермелинови кожи обвиваше красивото ѝ тяло. Накрая бяха прислужниците с багажа ни, натоварен в здрава каруца.

— Мистрес Рейчъл изглежда много красива — прошепнах на Бенджамин. — Направо ни засрамва. Мисля си, господарю, срещнем ли девица, тя по-скоро би се влюбила в някой от конете, отколкото в един от нас!

Бенджамин се разсмя.

— Друго освен да бъдем в безопасност, не ми трябва, Роджър — тихо ми отвърна той.

— Бог да ни пази, господарю, не ще и дума! Сега сме като бикове върху тънък лед!

(Защо ли ми трябваше да го казвам, мисля си сега. Прибързаните думи често се оказват пророчески: и месец не беше изминал, а ние с

Бенджамин се борехме на живот и смърт в ледените води на Съмърсет.)

Скоро бяхме готови. Мандевил, който се имаше за представител на краля и заради това се считаше за наш водач, даваше нареждания. Грамадните порти се отвориха и ние напуснахме през тях двореца. Докато яздехме през Лондон, един от помощниците на Мандевил разгъна и вдигна флага с кралския герб, който показваше на всички, че изпълняваме лична заповед на краля. Хората се отдръпваха от двете ни страни, за да преминем. Кресливите чираци и перачките с дървените си налъми спираха работата си, докато отминем. Стигнахме потъналите в прах калдъръмени улици на града, минахме през Бойърс Роу, продължихме нагоре към Крипългейт. На ъгъла на Картър Лейн, при внушителната катедрала „Сейнт Пол“ трябваше да изчакаме работниците, които с предпазни куки разрушаваха дървения скелет на опожарена сграда, която още димеше. Работниците внимаваха нито една искра да не прескочи към съседните къщи.

Най-после представител на градската управа, облечен в ливреята на общината, в синьо и жълто, реши, че опожарената сграда е разрушена колкото трябва, и ние вече можехме да продължим пътя си.

Вече казах, че начело яздеше Мандевил, Сантер и малката им свита го следваха, а ние яздехме накрая, зад нас беше само товарната каруца. Жадно се оглеждах на всички страни, ненаситен за гледките на Лондон: състоятелните търговци носеха шапки от бобър, обточени със зелено кадифе, занаятчиите — окъсани кепета, най-забележителни бяха богато украсените прически на придворните дами, излезли за сутрешните покупки, покрили глави с ефирни воали. Стигнахме до „Сейнт Пол“, с величествения ѝ меден ветропоказател — орел, който представляваше поразителна гледка на оскъдната слънчева светлина. (Много добре си спомням този миг, защото малко след това слънцето се скри и не го видяхме в продължение на седмици.) Наложих се пак да спрем, заради голям брой каруци, които караха изкопани от гробището кости надолу към Патерностер Роу и кланицата.

Докато чакахме, от тълпата се измъкна някакъв хлапак и даде на сър Джон Сантер парче пергамент. Тъкмо щях да кажа на господаря, когато иззад оградата на „Сейнт Пол“ се чу музика. Бенджамин ме повика с ръка и двамата надзърнахме през отворената врата. При ъгъла на една от колоните на катедралата стояха група музиканти и свиреха

на барабан и флейта, а в това време свещениците от всички чинове на йерархията, нагиздени с венци от рози, обикаляха в тържествена процесия около отсечена глава на елен, набучена на кол. Изцъклените очи на елена се взираха втренчено в ония, които празнуваха смъртта му. В основата на кола лежеше още топлото туловище на животното, от пресечените вратни артерии продължаваше да тече кръв. Погледнах неразбиращо към Бенджамин.

— Това е обичай — едва чуто ми обясни господарят. — Всеки месец лесничите от града трябва да осигуряват по един добре охранен елен за трапезата на главния свещеник в катедралата. Този танц е израз на благодарност от страна на свещениците — той се прокашля. — Един Господ знае защо, щом се имат за духовни лица.

Погледнах към добре гледаните и охранени свещеници, които глупаво се кривяха.

— Господарю, трудно е да се каже кой е по-добре охранен: те или елена.

— Забрави ги — тихо рече той. — Видя ли как предадоха съобщение на нашия почтен сър Джон?

Кимнах.

— Чудно какво ли пише в него, Роджър, нали?

— Един Бог знае, господарю. Мрежите на чичо ви са много заплетени!

Чухме, че Мандевил ни вика и продължихме пътя си към Крипългейт, като с усилие си пробивахме път между високопоставени адвокати и дребни съдебни чиновници. Всички те се събираха пред вратите на приората Сейнт Елсинг-Спитъл за последната литургия преди Архангеловден.

Стигнахме и преминахме през старата градска стена, минахме под отсечените глави на предателите, окичени с лаврови и бръшлянени венци. Почернелите им и накълвани от гарваните очи и уста се взираха в нас. На пътя ни се изпречиха хора от градската стража, които влачеха за краката трупа на някакъв самоубиец към градския канал. Следваше го каруца, пълна с гнили отпадъци, на път за един от потоците близо до Барбикан. Отстрани на каруцата подтичваше просяк, който се приближи към нас с протегнати ръце. Мандевил го прогони, така че той се озова в края на групата и се вкопчи в крака на Бенджамин.

— Господарю, господарю, само едно пени, само едно пени!

Бенджамин посегна с ръка към кесията си и зяпна към просяка. Въпреки дрипите и оплесканото с кал лице, разпознах нашия добър доктор Агрипа.

— *Age Circumspecte!* — просьска той и се стопи в тълпата.

— Какво искаше да каже? — попитах. — И преди ни каза същото.

— Съвет, Роджър. Каза го на латински, „действате предпазливо“, вероятно ни предупреждава за *Agentes in rebus*.

— Прекрасно! — измърморих. Като че ли вече и сам не се бях сетил.

Стигнахме Ред Крос, където свършваха градските постройки и започваха нивите и малките горички. Час по-късно вече яздохме сред полята.

Няма да ви отегчавам с подробно описание на пътуването ни из южна Англия. Пътищата все още не бяха потънали в кал, затова се придвижвахме бързо и без затруднения, а Мандевил използваше новоучредената пощенска служба и ни осигуряваше добра храна и топла постеля в приоратите, манастирите, странноприемниците и кралските имения. Пътувахме на три групи: шпионите, семейство Сантер и ние.

Всички бяхме под напрежение. Лейди Биатрис не обръщаше внимание на страстните ми погледи, младата Рейчъл се осмеляваше само свенливо да ни се усмихне. Агентите си имаха свои правила. Саутгейт и Мандевил, заедно с двамата им неми спътници пътуваха начело на процесията и непрестанно си шепнеха помежду си. Господарят ми не спираше да си блъска главата над гатанката на Хопкинс и обсъждахме заедно значението ѝ. Накрая стигнахме до заключението, че няма да я разгадаем, преди да стигнем до Гластънбъри или Темпълкъм.

През останалата част от времето, удадеше ли ни се случай, разпитвахме сър Джон за легендите за крал Артур, светия Граал и чудесата на абатството в Гластънбъри, но тамплиерите не бяха споменати нито веднъж, сякаш напълно ги бяха забравили и дори споменаването им вече беше предателство.

Преди двайсет години изминах същия път, за да видя с очите си руините в Гластънбъри — абатството, разрушено от Тлъстия Хенри и злия му гений Томас Кромвел. Натъжих се и ме завладя носталгия.

Околностите почти не се бяха променили, та стигаше сякаш само да затворя очи на някои места и се пренасях обратно към времето прекарано там с господаря Бенджамин и всичките онези отдавна превърнали се в прах хора на път към място, където заговорите, предателството и убийството от засада щяха да станат неразделна част от живота ни.

Единствената разлика беше суровото и студено време. Над главата ни се събираха гъсти облаци и ни се струваше, че небето ще се стовари отгоре ни и ще заличи всичко живо от лицето на земята. Мразовит, хапещ вятър вледеняваше пръстите и мускулите на телата ни. Дългоочакваният сняг заваля и ни завари на път през Съмърсет. Снегът започна полека, но когато се провидяха фронтоните, големите и малки островърхи кули на Гластънбъри, вече се беше развилняла свирепа снежна виелица.

Сега съм стар циник. Нагледал съм се как мъже и жени се предават и избиват един друг, без окото им да мигне. (Дотам съм стигнал, че с цялата ми вяра в Бога ми е трудно да приема, че той вярва в нас!) Но Гластънбъри щеше да се окаже изпитание и за най-закоравелите души. Оказа се място, изпълнено с тайнственост и мистерии, които сграбчваха за гърлото и изпълваха ума със странни мисли.

Из тамошното ниско, равно поле, което се намира доста под морското равнище, дърветата растяха нарядко. Абатството изглеждаше внушително и величествено — истински дворец, опасан с високи стени. От едно неголямо възвишение сър Джон Сантер ни посочи параклиса, църквата на абатството, манастирските сгради, голямата зала, кухнята, странноприемниците и градините, неузнаваеми под сипещия се сняг.

Въображението ми обаче завладя не друго, а прочутият Тор — извисяващият се над абатството хълм, който приличаше на насочен към небесата пръст. Малката църква, издигната на самия му връх, беше сякаш най-подходящото място за среща между Бог и човека. Сякаш абатството беше шедьовър, създаден от човека, на който Бог беше отговорил с Тор. Сред тази равнина хълмът приличаше на онези високи места, споменавани в Библията, където древните патриарси са се изкачвали, за да побеседват с Йехова. Дори Мандевил и Саутгейт неохотно промърмориха колко са впечатлени. Двамата с Бенджамин

можехме само да съзерцаваме безмълвно абатството, след което погледът ни се насочваше нагоре към Тор.

— Господа — заяви гордо Сантер, — това е Авалон. Островът от стъкло, островът на ябълките, последния дом на крал Артур. Някога — додаде той — земите в подножието на великия Тор били покрити с блатата, мочурища и езера, но монасите пресушили блатата и превърнали земите тук в едно от Божиите чудеса.

Бях забравил за сипеция се сняг и пронизващия вятър.

— Какво е това? — посочих към внушителния Тор.

— Каквото виждате, мастър Шалот. Високо място — отвърна Сантер. — Почитано е като свещено още преди раждането на Христа. Древните племена идвали на поклонение до тук с лодки, начело със своя предводител — Кралят на рибарите. Разказват — той сниши глас, — че в хълма има подземия с ходници, зали и стаи, които древните използвали. Влизали по тайни пътеки и през тайни входове и или никога повече не излизали от там, или излизали с помътени умове, загубили разсъдъка си.

— А защо му е било на Артур да идва тук? — попита Бенджамин.

— За да намери изцеление — отвърна Сантер. — Тук винаги е имало манастир, но в онези незапомнени времена, когато всичко наоколо е било залято с вода, дотук са водели само тайни пътища. Най-голямата крепост на Артур се намира на север от тук в Кадбъри — там има огромен хълм, на който все още личат останките от внушителен замък. Според легендите мечът на Артур бил хвърлен в едно от езерата наоколо. Случило се, след като му донесли светия Граал прекалено късно, макар че го криели в манастира. Раните на Артур, получени в последната му смъртоносна битка с неговия племенник Мордред, са щели да бъдат изцелени, ако бе пил от Граала. Артур лежи погребан под абатството.

Сантер избърса снежинките от лицето си и ни огледа.

— Какви смразяващи кръвта легенди — намеси се Мандевил. Лицето му беше мокро от снега. — Да не забравяме, че сме тук по кралска поръка и че тъкмо легендите за това място погубиха Бъкингам.

След като изрече тези думи, той пришпори коня си и ние се запускахме по пътеката към красивата порта от дялан камък на абатството. Пазачът на портата ни съпроводи до огромния вътрешен

двор. Към нас забързаха монаси, заеха се с разтоварването на каруците и ни поведоха към обширна постройка за гости от бял камък. На приземния етаж имаше просторна дневна, над нея бяха стаите за гостите на абата. Прислужници взеха мокрите ни дрехи и ни поднесоха греяно вино с подправки, а след него — пръстени купи с месна гозба, която стопли ръцете ни и прогони студа от телата ни.

Настанихме се на столове, разположени пред огромно огнище. Чак когато си отдъхнахме, а багажът ни бе разопакован, абатът Робърт Биър дойде да ни поздрави, придружен от млад помощник-приор и други монаси от абатството. Биър беше слабоват, побелял мъж. Ръцете му бяха осеяни с изпъкнали вени. В едната държеше ръжен, а с другата се подпираше на помощник-приора. (Забележителен мъж беше Биър. Под негово ръководство се извършваше усилено строителство. Наследи го онзи нещастник, старият Ричард Уитинг, по негово време в манастира нахлуха хората на Кромуел. Ужасна смърт сполетя Уитинг. Абатството беше разграбено, богатствата му плячкосани, покривите разрушени и мястото, въздигнато за възхвала на Бога се превърна в свърталище на лисици и грабливи птици. Но стига съм говорил за разрухата!)

В онзи мразовит, снежен ден Биър и неговите събрата бяха изключително гостоприемни, но от изопнатото лице и присвитите очи на абата струеше тревогата и страхът му от всесилните *Agentes*, които беше приел зад свещените стени на абатството. Опитите му всячески да ни угоди будеха съчувствие и аз възненавидях Мандевил за безочието, което проявяваше докато раздаваше властно заповеди. Щяхме да пренощуваме, да натоварим багажа си на товарни коне и да продължим към Темпълкъм, такива бяха нарежданията му.

— Но — боботеше Мандевил, без да изпуска от очи абата, — ще се върнем, преподобни отче, за да ви зададем няколко въпроса относно предателя Хопкинс. Ще ни предоставите всяка бележка и всяка книга, до която се е докосвал и най-вече ще ни покажете ръкописа, към който е бил така привързан и от който е измъкнал безсмисленото стихче, което е въвлякло него и останалите в мерзко предателство.

— Ние сме верни слуги на краля — тихо изрече Биър в своя защита. — Брат Хопкинс, мир на праха му, беше човек, който живееше с миналото, но ще ви предоставим ръкописа, който проучваше.

Усмихна се на всички ни, кимна любезно към лейди Биатрис, после, все така съпровождан от безмълвните монаси, уморено напусна дневната.

Камбаните на абатството ни събудиха рано на следващата сутрин. Разтворих капациите на прозорците и заразглеждах покритото със сняг поле. Снежната фъртуна беше отминала, но небето беше още по-прихлупено. Предпазливо счупихме леда в съда с вода за миене, измихме се, преоблякохме се и отидохме при останалите в трапезарията долу.

При нас дойде монах и ни поведе към църквата на абатството за сутрешната служба. Блясъкът ѝ е забравен отдавна, но от мен да знаете: църквата на абатството в Гластънбъри беше онова място под небето, което най-много приличаше на рая. Безкрайно високи колони, с позлатени корнизи и купол, огромните стени бяха покрити с изкусно изписани пъстри картини, изобразяващи библейски сцени. Параклисът на Дева Мария беше от бял, червен и син мрамор. Преградата между хора и нефа беше от резбован, полиран дъб, по който танцуваха отблясъците от пламъците на стотиците свещи. Благоуханието на тамян насищаше въздуха и се издигаше към високия мраморен олтар, подобно душите на светиите.

Какъв простор, каква красота! Троновете в хора бяха изкусно резбовани, а полираното дърво блестеше като разтопено злато. От гредите на покрива висяха знамена в най-различни цветове: светло и тъмночервени, зелени, сини. Из цялата църква имаше спираци дъха със своята красота статуи на Дева Мария, свети Йосиф, свети Патрик и останалите свети, чиито души обитаваха рая. Коленичих удивен.

И следа няма от тази красота. Агентите на Хенри се погрижиха за това. Знаем, че мнозина измежду вас се числят към реформираната религия и за себе си имате право, но да бяхте видели онова, което аз видях, и до днес щяхте да скърбите за погубената красота. Щяхте да ридаете заради съсипването на това великолепие.

След литургията един от монасите предложи да ни разведе из църквата и абатството. Семейство Сантер отхвърлиха предложението, Рейчъл заяви, че не се чувства добре, но Мандевил и Саутгейт охотно се присъединиха към нас. Показаха ни грамадната мраморна плоча, която покриваше ковчега на Артур и кладенеца, от който монасите

черпеха вода. Господарят ми се надвеси над него, сякаш очакваше на дъното му да има видение.

— Вярно ли е — попита той — че светият Граал може да лежи на дъното на този кладенец?

На сбръчканото, жълтеникаво лице на монаха се появи усмивка.

— Да, ако се вярва на легендите — рече той хрипливо. — Мнозина са го търсили, но досега не са открили нищо.

Посетихме и свещения розов храст, дивата роза, поникнала и цъфнала от тоягата на Йосиф Ариматейски. Истина говори легендата, вярвайте ми. Дори и в това сурово време напъпилият розов храст се готвеше да разцъфти, а цъфнеше ли по Коледа, според традицията абатът щеше да изпрати отрязан розов цвят на краля. По настояване на Мандевил старият монах ни заведе до библиотеката — дълга зала със стени, покрити с отрупани с книги полици. Ръцете на Бенджамин явно го сърбяха от желание да започне да сваля подвързаните с кожа и украсени с инкрустирани скъпоценни камъни томове (и моите ръце ме засърбяха, ала по други причини), Мандевил обаче поклати глава.

— За днес видяхме достатъчно — тихо рече той. — На подобни занимания ще се отдаваме, когато имаме свободно време. Запътили сме се към Темпълкъм. Утре по пладне трябва да сме стигнали.

Върнахме се в странноприемницата и заварихме спътниците си готови за път. Отвън на двора монасите прехвърляха багажа ни от каруците на товарни коне, чиито железни подкови тракаха по каменната настилка на двора, а топлият им дъх се носеше на кълба, когато процвилваха в знак на протест, че са изведени от топлите конюшни. Потърсих Рейчъл. Лицето ѝ беше все така бледо, затова се осмелих да я заговоря.

— Мистрес, всичко наред ли е?

Тя едва-едва се усмихна.

— Наред е, Роджър.

(Чак се разтреперих, като я чух да ме назовава по име!)

— Пътуването беше изтощително и ще се радвам да стигнем къщи.

Щях да продължа да се навъртам около нея, но преподобният Биър слезе при нас, за да се сбогува. Мандевил беше както винаги рязък. Надвеси се, докато потупваше коня си и на висок глас рече:

— Благодарим ви за гостоприемството, отче, бъдете сигурни, че ще се върнем. Има въпроси, чието изясняване е наложително.

Даде заповед за тръгване и ни поведе към главната порта на абатството.

Трудностите по време на тежкото пътуване грубо ни подсещаха за удобствата, които бяха останали зад гърба ни. Всеки момент от сивото, схлупено небе отново щеше да започне да вали. Падналият предния ден сняг покриваше плетовите и полята, закриваше каналите и правеше пътищата хлъзгави и опасни. До Темпълкъм не спряхме нито веднъж, продължихме пътя си през сънливото селце, от двете ни страни се редяха къщи до една със заковани прозорци. Единственият признак на живот беше виещият се от комините дим или някой и друг селянин, който сечеше дърва за огрев край селото. Селяните, които видяхме, изглеждаха доволни — снажни, румени. Сваляха шапка и високо поздравяваха господаря си, щастливи да го посрещнат отново у дома.

Поехме по пътя, който водеше към главната порта на имението, когато измежду дърветата от едната страна на пътя изневиделица изникна някаква старица и застана точно пред Мандевил. С мръсния плащ и качулката, която закриваше наполовина посивелите ѝ кичури коса, тя приличаше на нощна птица. Лицето ѝ беше набраздено от бръчки, беззъбата ѝ уста беше разкривена и разкриваше почервенелите ѝ венци, очите ѝ обаче бяха пълни с живот. Избърса мокрия си крив нос, плесна с ръце и се изкикоти. Да бях я видял на някое друго място, щях да я взема за вещица от някое представление и да я пропъдя. Приличаше на една от ония дърти плашила, които се хвалят, че няма тайна, която да не знаят. Но тази беше по-зловеща, истинска кукумявка — предвестник на беди. Мандевил я пропъди с ръка. Тя се изсмя и отстъпи, в очите ѝ гореше омраза.

— Добре дошли в Темпълкъм! — изрече с учудващо силен и ясен глас. Поклони се подигравателно. — На вас, сър Джон Сантер, на прекрасната ви съпруга и на красивата Рейчъл.

Дъртата вещица облиза потеклата от устата ѝ слюнка.

— Дръпни се от пътя ми, жено! — нареди Мандевил.

— Ще се дръпна. Ще се дръпна — отговори угоднически тя. — Щом кажа, каквото имам да ви казвам.

Мандевил се приведе напред.

— И какво имаш да ни казваш?

— Смъртта ви дебне! — заяви старата вещица, насочила костелив пръст към покритото със сиви облаци небе. — Смърт от огън! Смърт от желязо! Смърт от въже! Смърт от вода! А над теб, сър Едмънд Мандевил, пратенико на краля, който не е никакъв крал, смъртта вече е протегнала ръка! Онази с косата седи до десния ти лакът, а сатаната е коленичил от лявата ти страна. Всички вие — закрепця тя пискливо, с пламнали очи, — всички до един ходите в Долината на смъртта!

— Какви ги говориш? — извика Саутгейт. Направи ми впечатление, че изобщо не фъфлеше.

Старицата се прегърби, брадичката ѝ опря гърдите. Погледна ни изпод гъстите си сиви вежди.

— Казах ви, каквото имах да ви казвам. Сега ще си вървя!

И преди някой от нас да успее да направи каквото и да било, тя се стопи като призрак между дърветата. Вбесен, Мандевил се обърна към сър Джон Сантер.

— Коя, да я вземат дяволите, беше тази?

— Да не е от вашите наематели? — нападателно попита Саутгейт.

Сантер сви рамене.

— Тя е една побъркана старица, която твърди, че има видения. Колибата ѝ е на една поляна сред гората и един Бог знае откога живее там — беше свел очи. — Някои казват, че е луда. Други я наричат Хеката^[1], Кралицата на нощта.

— Тя е една старица и нищо повече — обади се Рейчъл. Качулката заглушаваше гласа ѝ. — Не ѝ обръщайте внимание, господа. И тя като Касандра^[2] мисли, че може да види пръста на съдбата и дебнещата смърт дори в полета на врабче.

Мандевил се закашля и плю.

— Ако отново се изпречи на пътя ми — заплаши той, — жива ще я изгоря!

След тези неуместни думи, продължихме нататък. Пазачът отвори портата с двойно резе, високо приветства с добре дошли семейство Сантер, които ни поведоха по стар път, който минаваше покрай брези, дъбове и тисови дървета и водеше нагоре към къщата.

[1] Древногръцка богиня на мрака, нощните кошмари и магиите.
— Бел.прев. ↑

[2] Прочута пророчица от древногръцката митология, дъщеря на
владетелите на Троя — Приам и Хекуба. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Позволете ми да ви опиша Темпълкъм. Първоначално тамплиерите го издигнали като укрепено имение, но по-късните поколения се постарали да го направят по-удобен за живеене. Триетажната масивна каменна сграда с покрив от сиви плочи се издигаше около обширен вътрешен двор. Старите, тесни като процепи прозорци все още стояха, но по-изтънчените собственици бяха добавили еркери, прозоречни ниши и украсени комини. Камъкът светеше сякаш току-що измит, някои от прозорците бяха със стъкла. Дори на оскъдната светлина по тях се виждаха ярки хералдически гербове в наситени цветове.

Посрещнаха ни с отворени врати. Слугите се събраха на стълбите и за известно време настъпи бъркотия. Икономите, управителите, готвачите, ловците и пажовете бързаха да поздравят семейство Сантер. Разбрах, че въпреки грубоватото си поведение сър Джон е почитан, дори обичан земевладелец. Слугите взеха багажа ни, конярите отведоха конете, а Сантер с гордост ни приветстваха с добре дошли в дома си.

Отвън Темпълкъм изглеждаше мрачен, но щом влязохме в него, разбрахме какъв скъпоценен камък е. Дървената ламперия и дърворезбите в преддверието грееха. Покритият с дърво под, грамадната извита стълба, перилата ѝ и колоните, които я поддържаха бяха изработени от най-скъпи материали. Въведоха ни в главната зала — дълго помещение с таван от непокрити греди. В единия край на залата имаше еркерен прозорец със стъклопис, изобразяващ Божия Агнец. От двете страни на украсеното с работата на изкусни каменоделци огнище имаше големи прозорци, а под тях местата за сядане бяха покрити с възглавници. Над огнището имаше картина, на която се виждаха Адам, Ева и змията, която ги изкушаваше. В огнището буйно гореше грамаден пън. Восъчни свещи, поставени в метални свещници по стените, осветяваха залата. В другия ѝ край под прозореца стоеше висока маса, поставена на подиум. Черни и бели

мраморни плочи покриваха пода и създаваха илюзията за шахматна дъска, над тях имаше застлани дебели килими от Персия, Индия и Турция. Имаше ракли от кипарис и кедър, на малки масички бяха подредени подноси, сребърни чаши, метални бокали и гарафи. Тъкани, изпъстрени със златни нишки, и изящни гоблени украсяваха стените, ресните им стигаха чак до покрития с дърво под. Цялата наредба на залата говореше за властта и богатството на Сантер.

— Земите му са плодородни — прошепна Бенджамин, — а вълната от стадата му е прочута чак във Фландрия. Накъдето и да се обърне човек из тези земи, усеща присъствието му. Управителите на пристанищата по южното крайбрежие го познават много добре.

Богатият земевладелец, за когото говорехме, стоеше в средата на залата, чието великолепие говореше за богатството му. Слугите наредиха столове с високи облегалки пред огнището. Домакините настояха да седнем и да се постолим с греяно вино и сладкиши. Дори умореният от ездата Мандевил се отпусна и изказа своето възхищение.

Най-променена от всички беше Рейчъл. Качулката на плаща и дори воалът ѝ бяха отменати назад и смолисточерната ѝ коса се спускаше покрай грейналото ѝ от доволство лице. Имах очи само за Рейчъл, докато смаяният от красотата на залата Бенджамин продължаваше да разглежда и да мърмори възхитено под нос.

— Елате — настоя с усмивка Рейчъл. — Докато по-възрастните и по-заслужилите се отморят, искам да ви разведа из нашия дом.

Поведе ни на обиколка из къщата, като не преставаше да бърбори оживено. Споменах вече, че къщата беше на три етажа, всеки от тях с формата на съвършен квадрат, обграден от четири бляскави галерии. На всяка от страните на галерията имаше по три врати, които водеха към стаи. Дори на последния етаж, където Рейчъл ни показа нашите стаи, имаше запалени мангали, над които се виеше дим от благоуханни треви. Полираната ламперия, цветните тъкани, вълнените килими, резбованите фигури за шах и столовете придаваха уют на осветената от свещите обстановка. Навсякъде цареше чистота. Дори таваните бяха наскоро боядисвани.

Рейчъл обясни, че вторият ѝ баща не се скъпял в грижите по наредбата на новия си дом. Тук-там пред очите ни се мяркаха следи от времето на тамплиерите: изрисувани по стените тамплиерски кръстове, които не бяха избледнели с времето, тесни процеци, през

които се провиждаха покритите със сняг поля; малки страшилища по водоливниците, изобразяващи крилати змейове и дракони, или отдавна поминали се рицари.

Постепенно обаче, въпреки великолепието, топлината и удобствата, започнахме да долавяме зловещата и мрачна атмосфера, която се излъчваше от Темпълкъм. Рейчъл пърхаше от едно място на друго, но аз усещах и нечие чуждо присъствие, сякаш стаените в мрака призраци я наблюдаваха как прелита и после тръгваха по петите ни, дебнещи за някоя слабост, която може да използват. Раменете на Бенджамин потръпнаха, видях го как потреперва.

— Странно място — рече той едва чуто, докато Рейчъл вървеше пред нас. — Мъртвите от този дом не са намерили покой.

Най-после Рейчъл приключи с обиколката и въодушевено заяви, че има още много за разглеждане отвън. С Бенджамин скрихме раздражението си, взехме плащовете си и я последвахме навън, където всичко беше покрито със сняг. Разгледахме домакинските постройки, конюшните, пивоварните, хамбарите. Хлъзгайки се, я следвахме, налегнати от сънливост, а Рейчъл пристъпваше пъргаво и гъвкаво като котка. Минахме през някаква тисова горичка и излязохме на полянка с малка църквица — проста, примитивна постройка с островръх покрив, покрит с плочи и невисока кула над входа. Рейчъл бутна вратата и ни повика с ръка.

Имението беше богато, но старата църква беше запусната. Кръщелният купел стоеше близо до вратата, ниски бели колони се редяха от двете страни на тъмните трансепти, минаваха край преградата и продължаваха към лишения от украси каменен олтар. Отстрани бяха разположени тронове с вдигнати седалки, на гърба на всяка от тях бе изобразена библейска сцена. Бенджамин ги погледна и възкликна удивено.

— Виж, Роджър! — посочи към една от облегалките, върху която преди векове дърводелецът беше гравирал мечка, поваляща дърво. Изображението беше толкова живо и достоверно, че сякаш мечката щеше да се раздвижи или дървото да се превие. Рейчъл седна на стъпалата към олтара и се загледа в нас.

— Обичам тази църква — продума като на себе си тя, погледът ѝ обхождаше почернелите греди на покрива. — Толкова е просто, толкова чисто. Вторият ми баща искаше да я събори, но ние с майка ми

не позволихме — усмихна ни се, а после лицето ѝ придоби тържествено изражение и очите ѝ се разшириха. — Тамплиерите са се събирали тук — добави тя. — Параклисът е бил техен.

Потръпна и се загърна в плаща си.

— Страховити хора — прошепна тя, — извършили са ужасни дела. Духовете им все още посещават мястото. Майка ми не спира да повтаря, че свещеник трябва да прогони духовете.

— Дали според вас са извършили тежките престъпления, в които ги обвиняват? — попита Бенджамин.

Рейчъл се изправи.

— Вероятно, но по тези места не са извършвали престъпления. Нека ви покажа още нещо.

Последвахме я във от църквата, заобиколихме от задната страна и навлязохме сред дърветата. Горичката внезапно свърши, земята изчезна и пред нас се ширна езеро. Сред покритата с лед вода се издигаше обгърнат в мъгла остров, където, обградена от редки дървета, се издигаше ниска тъмна постройка. На гаснещата светлина тя имаше самотно и злоещо излъчване.

— Домът на тамплиерите — обясни Рейчъл. — Представлява просто една каменна зала, но легендите говорят, че тамплиерите са я използвали за загадъчните си обреди. Никога не съм ходила до това място.

Махна с ръка към една лодка, привързана сред вледенените треви.

— Има хора, които ходят до там, но на мен и кракът ми няма да стъпи, ако ще да е и сред лято! Островът ме плаши — лицето ѝ се просветли и тя добави: — Хайде, сигурно сте изтощени, а аз не преставам да дърдорям. Скоро ще поднесат вечерята.

Отведе ни обратно до къщата, където един прислужник ни съпроводи до стаите, определени за нас. Всеки имаше самостоятелна стая. Моята беше между стаите на Козма и Бенджамин. Мандевил, Саутгейт и Деймиън бяха настанени в стаи, разположени по другия коридор. Вероятно стаите преди векове са били килии на тамплиерите, но сега бяха разкошно наредени. Във всяка от тях имаше легло с балдахин, дъбова ракла, маса, стол и столче. Тесните процепи в стените бяха разширени и запълнени с цветно стъкло. В огнищата пращяха запалени грамадни цепеници, а зад вратата горяха покрити

мангали. В стаята ми беше топло и благоухаеше като в летен ден. Поседях на леглото, после дойде Бенджамин. Имаше уморен и объркан вид и без да изчака покана, започна да обобщава случилото се до този момент, като броеше на пръсти:

— Първо: Хопкинс е бил монах, бенедиктинец от Гластънбъри, но е служел и като капелан в земите на Темпълкъм и Сантер, и околните стопанства.

— Второ: живо се е интересувал от легендите за крал Артур, изучавал ги е и издирвал разкази и за светия Граал, и за Екскалибур. Натъкнал се на древен ръкопис в библиотеката в Гластънбъри, съдържащ странни рими, които никой не може да разбере.

— Трето: Хопкинс е казал на Бъкингам, че може да получи светите реликви. Милорд Бъкингам пристига в Темпълкъм с идеята, че може би реликвите са скрити тук или пък за да може да разбере дали приказките на Хопкинс са истина. Посветил е в намеренията си и сър Джон Сантер, но той губи присъствие на духа. Вярва, че търсенето на реликвите от Бъкингам прикрива някакво коварно предателство и предупреждава шпионите. Тогава Бъкингам пише на Таплоу в Лондон, но писмото е заловено от добрите ни приятелчета Мандевил и Саутгейт. Бъкингам е арестуван, обезглавен е, а нещастникът Таплоу умира на кладата в Смитфийлд. Семейство Сантер са разследвани, но всяко подозрение към тях отпада — Бенджамин замълча. — Какво остава?

— Ами убитите агенти?

— А, да. Четвърто: двама от агентите на Мандевил, промъкнали се в свитата на Бъкингам и първи предупредили истинските си господари за предполагаемото предателство на Бъкингам, са удушени с въже, както е убитата и сестрата на Хопкинс. Не разполагаме с никаква следа, която да ни насочи към убиеца. Пето: съществува тайно общество или таен заговор, свързани с древния орден на тамплиерите, които също издирват светия Граал и меча на Артур. Един Бог знае кои са тези хора всъщност. Абатът и монасите в Гластънбъри? Джон Сантер? Или още по-лошо — Мандевил или Саутгейт? Все пак съществува подозрение, че съучастник на ордена е приближен на краля.

— Шесто, изпратени сме тук, за да открием Граала и Екскалибур — възможността това да се случи е почти нищожна — както и да

помогнем на нашите двама наподобяващи призраци спътници да унищожат тези тамплиери. Нека не забравяме и предупрежденията на дъртата вещица. Защо ни наговори подобни безсмислици? Кой ѝ е казал да го направи? Дали не са били монасите от Гластънбъри?

— Господарю, тя е вещица.

Бенджамин поклати глава в знак на несъгласие.

— Ами, Роджър! Не вярвам в тези неща — той стана и закри из стаята.

Такъв си беше моят господар: щом някаква загадка или мистерия завладееха ума му, той се изпълваше с живот, непрекъснато я нищеше, докато не откриеше решението. Бенджамин Даунби беше истински ренесансов човек. Не вярваше във вещици, вещици и магьосници. Аз вярвах. Когато срещнете някоя от посестримите на Мабел Бриг, бързо ще разпознаете измежду тях онази, която е влязла в съюз с дявола и владее тъмните сили! Красив демон беше Мабел! Стигаха ѝ три дни пост и да съсредоточи мислите си, за да съсипе живота на врага си и да го убие. Наблюдавал съм я как го прави и знам какви нещастия струпа на главата на един от най-могъщите благородници в Англия, но и тази история ще оставим за по-подходящо време.

Бенджамин спря да кръстосва стаята.

— Съгласен ли си с мен, Роджър?

— Ама разбира се, господарю. Станало е точно така, нали?

— Не можем да бъдем сигурни.

— Щом казвате, господарю.

Бенджамин се приближи и седна до мен.

— Остави сарказма, Роджър. Знаем само това, което са ни казали или са ни накарали да видим. Откъде да сме сигурни, че Бъкингам е извършил предателство? Откъде да знаем, че той е написал онези писма до Таплоу?

— Защото нещастният луд призна пред нас! — прекъснах го аз. — Видяхме Таплоу в затвора, а после наблюдавахме смъртта на бедния окаяник!

Бенджамин се намръщи.

— Не. В затвора не се срещнахме с Таплоу, а с друг човек — усмихна се, когато пренебрежително изсумтях. — Спомни си, Роджър! Сети се как изглеждаше онзи затворник, яките му ръце и крака. Е, беше цял покрит с мръсотия и майсторски рецитираше репликите си,

но допусна грешка. Таплоу би трябвало да е лютеран, но затворникът заяви, че вярва в Чистилището. Един лютеран не би изрекъл подобни думи.

— Виж, когато бяхме в Смитфийлд, зърнах за малко умиращия Таплоу. Косата му беше със същия цвят както на мъжа в затвора, но беше много по-изпит.

Затворих очи и си припомних вече видяното. Таплоу в затворническата килия, с яки ръце и крака, едрото му и добре охранено лице под мръсотията, думите му, че душата му ще иде в Чистилището, огънят в Смитфийлд, слабото, превито тяло, което видях на кладата. Господарят ми имаше право.

— Но защо? — попитах.

— Да оставим случая на Бъкингам настрана от нашето разследване — отвърна Бенджамин. — Той беше благородник с голяма власт и във вените му течеше кръвта на династията Йорк. Херцогът е допуснал глупостта непредпазливо да се захване с издирването на някои безценни реликви и агентите на краля са го хванали натясно. Подозирам, че писмата на Таплоу, използвани по време на процеса, са подправени. Както и че самият Таплоу и неговите рехави връзки с Бъкингам са използвани за съмнителното обвинение. Знаеш какъв е благородният ни крал. Таплоу, горкият нещастник, както ти би го нарекъл, е изтезаван и бит, за да каже това, което са искали да чуят. Но после МанDEVИЛ е искал да се подsigури, за да не може Таплоу да разкаже истината и го преместват в друга килия, а на негово място довежда свой човек. МанDEVИЛ е решил, че няма да ровим повече. И през ум не му е минало, че ще идем да гледаме екзекуцията или пък ако го направим, ще се приближим толкова близо до горящия стълб, та да разберем, че човекът на кладата не е онзи, когото сме разпитвали в Нюгейт. Така и нямаше да заподозра нищо, ако подставеният Таплоу не беше споменал Чистилището. Затова...

— Затова — довърших вместо него — можем да забравим всичко, което кучият му син ни разказа в Нюгейт!

— Да, куп лъжи — Бенджамин си пое дълбоко въздух, — но щом наученото до тук е лъжа, откъде да сме сигурни, че останалото е истина? Ами ако няма никакъв Граал, нито Екскалибур, или пък тайно общество на тамплиери? А и защо са били убити онези шпиони?

— Може Мандевил да ги е убил — предположих аз. — Може да са се възпротивили на премахването на Бъкингам и мрежата от лъжи, в чието създаване са участвали?

— Възможно е — промърмори Бенджамин. — Възможно е.

Стана и ме потупа по рамото, но мислите му бяха другаде.

— Хайде, Роджър, трябва да се измием и да слезем на пищното угощение, приготвено от готвачите на Сантер в наша чест.

Високата маса беше покрита с чиста коприна, над която се лееше светлината от восъчните свещи. Пламъците им танцуваха и хвърляха отблясъци по сребърните съдове, гарафи, стъклени чаши и ножове с прекрасни метални дръжки. Храната беше превъзходна: ястия от говеждо и еленско месо, различни вина, кървавочервен кларет, светло и сладко рейнско вино.

Заради умората ни от пътя разговорът на масата не вървеше. Мандевил обаче заяви, че на другия ден ще хвърли мрежата си. Сър Джон трябвало да отговори на някои въпроси и после трябвало да се върнем в абатството Гластънбъри. Престанах да обръщам внимание на зловещия кралски шпионин и пих бързо и много с очи, впити в Рейчъл. Носеше морскосиня рокля и подходящ воал към нея. И роклята, и воалът бяха украсени със седефи. Изглеждаше прелестна.

(Гледам, че капеланчето ми се подхилква, защото се сеща, че вече съм говорил за нея. Е, добре, нищожеството ме подсети как стояха в действителност нещата, затова ще я кажа и на вас.)

Да, ревнувах, затова се напих. Не можех да не забележа как Рейчъл хвърля нежни погледи към Бенджамин, а този пожар, ревността, който лумва мигновено, най-трудно се укротява. Напих се много бързо, станах кисел, казах, че не ми е добре и се затътрих към леглото. Исках да намеря облекчение за болката си и да прикрия грубото си поведение. Легнах си в леглото с балдахина, готов да се окайвам за случилото се, но в следващия миг се обърнах и съм потънал в непробуден сън. Един Бог знае кога е приключило угощението. Помня, че се пробудих и в просъница видях господарят да стои надвесен над мен.

— Добре ли си, Роджър? Да не ти прилоша от храната?

— Да, да — изломотих неясно, все още сънлив, — от храната е.

Следващото ми събуждане беше далеч по-грубо. Тъкмо сънувах любимия си сън, стоях в кулите, отпивах от чашата с кларет, докато

мъчители с маски разпъваха и подлагаха Тлъстия Хенри на най-жестоки изтезания. Усетих дима и чух ужасени писъци. Изведнъж се разсъних напълно, дадох си сметка, че това не е сън. Димът се просмукваше изпод врата ми и въпреки дебелите стени до мен достигаха смразяващи кръвта викове и грохот.

— Милостиви Боже, пожар! — извиках аз.

Отворих вратата и излязох. Коридорът беше пълен с дим, неясните викове и шумът от бушуващия пожар идваха откъм стаята на Козма. Какъвто си бях съобразителен, започнах да крещя:

— Пожар! — после се шмугнах обратно в стаята си с една-единствена мисъл в главата си. Основополагащият камък във философията на Шалот: дебне ли те опасност, събирай си партакешите и дим да те няма. Хукнах да намеря господаря си, който се оказа все още напълно облечен.

— За Бога, Роджър — каза той, — какво става?

— За Бога, господарю! — ревах в отговор. — Не е ли очевидно? Глупакът в съседната стая се е подпалил, а аз нямам намерение да споделям съдбата му!

Бенджамин втренчи поглед в плаща ми, натъпкан с всевъзможни джунджурии и най-ценните ми притежания.

— Роджър, не можеш да разбиеш вратата така!

Грабна плаща от ръката ми и го хвърли на леглото. От другата страна на вратата се чуваше отваряне на врати и шум от тичащи стъпки. Бенджамин ме повика и аз му помогнах да вдигне един дървен сандък. Запристъпвахме неуверено и заудряхме със сандъка по залостената врата.

Появиха се Мандевил и Саутгейт, след тях дойде и Деймиън. Бледото му лице стана още по-призрачно, докато наблюдаваше огъня, който опустошаваше стаята на брат му. Махаше с ръце във въздуха и надаваше викове, които разкъсваха сърцето. Господ ми е свидетел, Мандевил прояви към него такава нежност, каквато само една майка би проявила към детето си. Сграбчи нещастника за врата и го придърпа към себе си, после ни хвърли пълен с ярост поглед.

— Хайде, жалки страхливци такива! Разбийте проклетата врата!

С помощта на Саутгейт и двама полуоблечени и сънливи слуги, удряхме вратата докато със скърцане и трясък не я откачихме. После отстъпихме назад и счупихме и резето. От горящата стая излезе дим,

който ни обвини целите и ние изпуснахме сандъка. Бенджамин хукна обратно към стаята ни и донесе напоени с вода кърпи, подхвърли ни по една и ни нареди да покроем с тях устата и очите си. Появиха се още прислужници, Сантер ги водеше. Отвориха някаква стая и разбрах, че като много други мъдри стопани и Сантер използва едно помещение, за да държи в него големи количества вода, в случай на тъкмо такъв пожар, срещу който се борехме в този миг.

Двамата с Бенджамин влязохме първи в стаята. Господарят ми стигна, олюлявайки се, до най-близкия прозорец и го отвори, за да излезе димът. Видяхме, че бушуващият огън поглъща от всички страни леглото с балдахина.

Никога не ми се беше случвало по-странно нещо. Помните, че Темпълкъм беше съграден от камък и стаите на третия етаж не бяха облицовани с дърво, по което да се разпространи огъня. Е, на каменния под тлееха два килима, но огънят не беше обхванал помещението. Изглеждаше така, сякаш само леглото се е превърнало в огнено кълбо.

След дадените от нас нареждания, слугите започнаха да гасят пламъците с помощта на кофите с вода, но и тогава си знаех, че има нещо нередно. И двата мангала до вратата бяха непокътнати. От огъня в огнището беше останала купчинка бяла пепел. Откъде тогава се бяха взели пламъците? Реших, че съм сторил достатъчно и тъкмо се канех да се измъкна неусетно, когато един от слугите пъкна голяма кофа с вода в ръцете ми и видях, че под ръководството на Сантер присъстващите се бяха подредили във верига. Отначало не се виждаше никаква полза от водата, но накрая пламъците постепенно бяха изгасени, дотогава обаче от леглото беше останало само купчина тлееща пепел.

Мандевил се приближи първи и сред останките от леглото видяхме овъгленото тяло на Козма. Беше напълно изгоряло. Чертите на лицето му бяха променени до неузнаваемост. Видях бели зъби и провиснала челюст, но гледката на пълните с течност очни кухини и овъглената плът по ръцете на мъжа ми дойдоха в повече. Хукнах обратно към моята стая и повърнах. Долу в залата Сантер крещеше заповеди да се отворят прозорците, да се донесат платница и рязко помоли жена си и Рейчъл да се приберат в стаите си.

Сред смразяващите кръвта стенания на скърбящия брат на загиналия се чуваха проклятията на Мандевил. Накрая престана да ми се повдига, избърсах ръцете и лицето си с парче плат. Обърнах се и заварих Бенджамин да стои в стаята.

— Откъде е дошъл огънят? — сподавено попитах аз.

— Смърт от огън! — повтори господаря ми. — Не е било никаква случайност, Роджър. Козма е убит. Изгорял е жив!

Бенджамин нямаше какво друго да добави. Приключих с почистването на устата и ръцете си и се върнах в стаята на мъртвия. Пламъците бяха изгасени, прозорците на горния коридор бяха отворени и димът започваше да се разнася. Двама прислужници, обвили лицето си с парцали, отнесоха останките на Козма в платнище. Натрошиха овъгленото легло и го изхвърлиха през прозореца долу в двора. Бенджамин съсредоточено разглеждаше мангалите, пълни с въглени и ровичкаше с ботуша си сред бялата пепел от огнището, мърмореше си и твърдеше, че не могат да бъдат открити никакви следи.

Върнахме се обратно в леглата призори. След няколко часа Бенджамин ме събуди.

— Хайде, Роджър, трябва да закусим. Мандевил ни чака в залата долу, приказва нещо за Божие отмъщение, което се превръщало във възмездие.

Потърках очи.

— Още ли мислиш, че е било убийство? — попитах. — Защо?

— Вратата беше заключена отвътре — отвърна ми Бенджамин. — Козма е бил увит в постелята и запален. Имаше само една свещ, която не стига, за да лумне такъв пожар, а дървата в огнището се бяха превърнали в бяла пепел.

— Да не би да е барут?

— Какво имаш предвид?

— Да не би да са насипали тънка следа от барут от вратата до леглото и после да са го запалили?

Бенджамин завъртя неуверено глава.

— Не видяхме следи от барут по пода.

(А, писарчето ми си клати кратуната и сам се киска. Този ненадминат майстор на съзаклятията счита предположението ми за глупаво. В такъв случай ще ви разкажа една кратка история. Години

по-късно ме изпратиха при Мери, кралицата на Шотландия, по онова време тя палуваше с Ботуел. Изобщо не я упреквам. Съпругът ѝ Дарнли беше толкова обезобразен от едрата шарка, че трябваше да си крие лицето под бял воал. Като и да е, разказах на Мери как загина Козма и после забравих цялата история. Няколко месеца по-късно обаче, докато Дарнли и неговият паж били в двореца Кърк о'Фийлдс, загинали при взривяване на барутен погреб. Винаги съм се чудил дали аз не подсказах идеята на Мери. Точно така, някой път ще ви разкажа и тази история.)

Смъртта на Козма напълно беше объркала Бенджамин. Той се съгласи, че много рядко телата на човешките същества се възпламеняват просто така. (Тогаваша идеята ми се видя нелепа, но след доста години посетих църквата в Холбърн, където викарият, след една внушаваща ужас проповед, изведнъж беше обхванат от пламъци. Дотогава не бях виждал църква да се опразва толкова бързо.) Да продължа: в онази снежна сутрин, докато с Бенджамин навлизахме все по-навътре в Долината на смъртта, убиецът на Козма си оставаше загадка. Разполагахме само с една следа. Бенджамин каза, че пред вратата на Козма е имало изгоряло петно, като следа от факла, но според него било старо. Освен тази следа, нямаше нищо друго, което да привлече вниманието ни. Бенджамин отчаяно размахваше ръце.

— Кой знае? — въздишаше той. — Може да е било Божие дело.

Станах, измих се и се облякох. После двамата с Бенджамин слязохме по великолепното извито дървено стълбище. Дочухме, че в голямата зала разговарят на висок глас, но Бенджамин настоя първо да идем до главната порта и да глътнем малко утринен въздух. Стоях на най-горното стъпало, леденият вятър отвя и последните следи от съня от лицата и очите ни, докато се вирахме в покритите със сняг поля. Враните програвяха сред черните клони на дърветата, които растяха около къщата и ми се стори, че сред клоните им гнездят демони, които в този миг ни се надсмиват. Саутгейт излезе през портата и дойде при нас.

— Сър Едмънд Мандевил ви очаква.

— Боже! — присмях се. — Бог може да чака, но не и сър Едмънд!

И все така насмешливо настроен, влязох забързано обратно в къщата. Бенджамин ме следваше, без да бърза толкова. Саутгейт се

изравни с мен и влязохме заедно в залата, където Сантер и останалите седяха около масата.

— Един ден — изсъска в ухото ми Саутгейт — вашето чувство за хумор ще ви отведе на ешафода, мастър Шалот. Или ще се нанижете на нечий меч!

— Един ден, един ден! — срязах го аз. — Чувал съм го вече, мастър Саутгейт, не е ли странно. А още по-странното е, че жестока смърт сполита онези, които са го казвали — обърнах се и го погледнах право в лицето. — Не ме заплашвайте — придадох си смелост и добавих: — Бива ме с меча!

(Господи, какви лъжи наговорих!)

— Кривоглед сте, ама това май не ви пречи — сопна се Саутгейт.

(Точно така, непрокопсаник, но ловях око — висок, тъмнокос, с матова кожа, но едното ми око е кривогледо. Винаги съм си мислел, че ми придава излъчване на смелост и безразсъдство.)

Забелязах, че Саутгейт е сложил ръка на дръжката на меча си. Преглътнах с мъка и погледнах през рамо, за да се уверя, че Бенджамин върви след мен.

— Щом приключим със задачата — обърнах се иронично към Саутгейт, — измъкни меча си. Но сега казваш, нашият Господ Бог, сър Едмънд Мандевил ни очаква!

ГЛАВА ОСМА

Насядалите около господарската маса — сър Джон, лейди Биатрис, Рейчъл, Мандевил и бледият като платно Деймиън, вече бяха закусили. Сър Джон щракна с пръсти и прислужниците поставиха пред мен поднос с тънко нарязани резени бекон, малки питки и гърне бита сметана, донесоха и големи чаши с ейл.

Огледах присъстващите, всички бяха бледи и потиснати. Усмихнах се широко, поздравих ги с добро утро и започнах да се храня. Бенджамин беше много по-любезен, разбира се. (Беше благородник до мозъка на костите си. Изтънченото му поведение на масата би накарало и ангел да се чувства тромав.) Пиех от чашата си и гледах към Мандевил.

— Моите съболезнования по повод смъртта на помощника ви, сър.

Мандевил леко кимна.

— Смърт ли, мастър Даунби, смърт?

Бенджамин се прокашля.

— Имате право, сър. Точната дума е „убийство“.

— Но как? — объркано заговори сър Джон. — Как, в името Божие, можа да се случи това в моя дом? Стаята му беше залостена. Тайни проходи и врати няма — огледа се — поне в тази стая няма.

Бенджамин се усмихна.

— Значи все пак някъде има?

— Разбира се — запъна се Сантер и нервно раздвижи крака. — Тук, под нас, има изба и проходи. Тамплиерите са ги ползвали често — усмихна се едва-едва. — Сега там държа вината си, дървата за огрев, нищо особено.

— Защо мислите, че е било убийство? — рязко попита Мандевил.

— Защото, сър, леглата не избухват в пламъци — отвърна му Бенджамин. — Ако мога да вярвам на очите си, постелята се е превърнала за секунди в огнен ад. Никой не е премествал мангалите,

огънят в огнището е бил угаснал, свещта е догоряла и въпреки това някак се е разбушувал толкова силен огън, че бедният Козма дори не е успял да стане от леглото.

Бенджамин отпи от чашата си.

— Но кой или защо, или как? — добави той — Отговорът на тези въпроси си остава загадка за мен; а и за вас, сър Едмънд.

— Както казахте, вратата е била залостена, никой не е влизал в стаята и огънят е трябвало да убие бързо Козма, без да му даде възможност да се измъкне, както и без да засегне другиго. Идете и огледайте стаята. Таванът е измазан и за да плъзне по него огън, са необходими часове. Стените и подът са каменни. В други къщи пламъците биха тръгнали нагоре, но не и тук. Убиецът го е знаел!

— Но леглото и постелите в него — намесих се аз (стариат Шалот трябваше да изкаже безполезното си мнение) — трябва да са били сухи и възпламеними като прахан.

— А защо Козма не е станал от леглото? — попита Сантер.

— Защото е бил тежко ранен — отвърна Бенджамин и се запита: — Но как?

Поклати глава.

— Мислите, че е бил убит, така ли?

— Да, казах вече, но...

Празната чаша на Мандевил издрънча по масата. Пратеникът на краля впери обвинителен поглед към Сантер.

— Кой е престъпникът, тъкмо това трябва да открием!

Сър Джон изблъска стола си назад, лицето му беше почервеняло от яд.

— Обвинявате ли ме, сър Едмънд, или обвинявате член на моето семейство, може би някого от прислугата? Ако е така, кажете го! — той дишаше тежко. — Не забравяйте къде се намирате, сър Едмънд. Това не ви е Лондон, а югозападна Англия. Тук спомените не умират лесно. Едуард Стафорд, последният лорд Бъкингам, беше много обичан и почитан, запомнете това. Не съм в състояние да гарантирам верността на всеки местен жител, също както негово величество кралят или кардиналът не могат да са сигурни във верността на всички поданици на короната.

— Второ... — Сантер замълча, за да намери подходящите думи.

— Продължете, не спирайте — подтикна го Саутгейт с копrienен глас. Негодникът се забавляваше искрено.

— Второ — припряно продължи Сантер, без да обръща внимание на предупредителния поглед на съпругата си, — из тези места спомените за тамплиерите все още са живи. По времето, когато те са владеели тези земи, на тях са гледали като на вълшебници, които носят благоденствие на своите владения. Почитали са ги като лечители, добри стопани, вещи в земните и небесните тайнства. Мислите ли — той погледна МанDEVИЛ в очите и аз се възхитих на смелостта му, — наистина ли мислите, сър Едмънд МанDEVИЛ, че хората, които живеят из тези земи, не знаят истинската причина, която ви е довела тук? Или че не се досещат какво търсите, както и че не са разгадали намерението ви да заличите и най-дребната следа от древния монашески орден? Да не забравяме, че на тях им е известно и участието ви в унищожението на лорд Бъкингам, както аз съзнавам своето, Бог ми е свидетел!

— Да не би да изразявате съпричастие към мъртвия лорд? — обвинително рече Саутгейт.

— Не, сър! Не това означават думите ми! — ревна Сантер. — И моля, не влагайте друг смисъл в словата ми. Лорд Бъкингам дойде тук. Седя на същата тази маса, а щом си тръгна, дойдоха вашите пратеници — онези две създания, и ме заразпитваха какво е говорил. Казах истината. Останалото е ваше дело.

Сантер придърпа стола си отново към масата.

— Бог знае — заключи той примирително, — че и моите ръце може да са опръскани с кръвта на лорда.

Погледът му обходи залата и продължи:

— Не съм тукашен. Роден съм в Хемпшир — Сантер здраво стисна ръката на съпругата си. — Ожених се за лейди Биатрис, тя прие моето име, а аз — нейния дом. Дойдох тук с намерението да бъда добър стопанин, както и най-верен слуга на краля! Помислете върху думите ми, сър Едмънд, преди да седнете на масата ми и да започнете да отправяте намеци за това, кой е виновен за смъртта на вашия служител! Не съм аз, нито някой от моите хора, Бог ми е свидетел!

Саутгейт се изсмя. МанDEVИЛ потри намръщеното си лице, сякаш премисляше какво трябва да направи.

— Господа — намеси се дипломатично Бенджамин, — преди да започнем с присъдите, трябва да признаем, че сър Едмънд говори самата истина. Лорд Бъкингам е родом от тези земи. Дойдохме тук с намерението да разнищваме легендите, които са част от душата на тези места. Сър Едмънд Мандевил, размислете върху думите, които чухте. Възможно е двамата ви агенти, Колкрафт и Уорнам, да са били проследени до Лондон и убити там от хората на херцога или от тези тайнствени тамплиери. Сър Джон не може да отговаря лично за верността на всеки от своите подчинени, а колкото до смъртта на Козма, Бог да го прости, тя си остава загадка.

— Тормози ме това — заявих аз, — че онази вещица, която вчера срещнахме, предрече тъкмо такава смърт. Помните ли, сър Едмънд? Смърт от огън, смърт от въже, от стомана и от вода, нали такива бяха думите й? И позволете да ви припомня, че проклятието беше отправено към всички нас.

Зловеща тишина се възцари след думите ми.

— Трябваше да накарам да ми доведат тази вещица! — изруга Мандевил.

— Вещицата не е виновна — намеси се плахо Рейчъл. — Тя каза истината. В тази къща има духове. Духовете на тамплиерите се скитат из проходите и галериите. Смъртта на Козма не е първата трагедия, която ни сполита в този дом.

Лицето й се изопна.

— Смъртта е отнасяла и други, нали, майко? — тя не дочака отговор. — Баща ми загина по време на езда. Слуги са се пребивали по стълбите. Една стара дойка се обесила в един от хамбарите. Един от градинарите беше намерен удавен в езерото. Самоубийства, така отсъди следователят на короната.

От мрачните думи на Рейчъл студ скова сърцата на всички ни.

— Истина ли е това? — обърна се Бенджамин към родителите й.

Сантер кимна. Разстроена, лейди Биатрис потри лицето си с ръце. Не беше останала и следа от леденото й самообладание.

— Да — отвърна тя с неохота. — Мнозина твърдят, че в тази къща има духове. Обикновените хора не обвиняват мен или съпруга ми за горчивата участ на Бъкингам, но казват, че тази къща е имала зловещо въздействие върху съдбата му. Понякога ми се ще да запаля това имение и да го оставя да изгори до основи!

— Е, за това никога не е късно! — заяде се Саутгейт.

— Глупости! — отвърна Бенджамин. — Да, признавам, изглежда сякаш сме попаднали в ада. Борим се, както би казал свети апостол Павел, срещу невидим враг. Около нас може и да има призраци, но има и убийци. Смъртта на Козма е свързана по-скоро с човешка ръка, отколкото с проклетия, вещици и призраци.

Усмихна се леко към Рейчъл.

— Но трябва да призная, че старата вещица показва удивителна пророческа дарба. Сър Едмънд Мандевил има право за това, че трябва да бъде доведена тук и разпитана. Първо обаче нека се уверим, че никой не е влизал в стаята на Козма.

Немият Деймиън настойчиво следеше устните на господаря ми. Задърпа ме за ръкава и посочи съпругата на Сантер.

— Лейди Биатрис, влизали ли сте в стаята на Козма? — попита Мандевил.

— Да, по-рано през деня. Аз съм господарката на тази къща и исках да се уверя, че всичко е наред.

— Както сторих и аз — обади се и Сантер. — По същите причини.

— Видях да влиза някаква прислужница — заяви Саутгейт. — С кестенява коса и бяла прилепнала шапчица. Носеше постели и завивки.

— Трябва да е била Матилда — отвърна сър Джон. — Тя обаче е само едно просто селско момиче, доста празноглаво. Въпреки това ще я разпитам.

— Не мисля, че някаква прислужница би замислила убийство. Сър Джон, колко продължи снощната вечеря?

— Около два часа.

Бенджамин се загледа в повърхността на масата.

— Първи си тръгна Роджър, после вие, мастър Саутгейт, лейди Биатрис и сър Джон ви последваха. Последни бяхте вие, сър — посочи с пръст Мандевил — и двамата ви служители.

— А вие кога си тръгнахте? — попита Саутгейт.

Бенджамин се изчерви.

— Не съм си тръгвал. С лейди Рейчъл останахме тук. От библиотеката на баща си тя донесе книга с всички легенди за крал

Артур, копие на „Артур Британски“ на Малъри и „Рицарите на кръглата маса“.

Сърцето ми застина и аз прехапах устни, за да скрия разочарованието си. Рейчъл улови погледа ми, ала по всичко личеше, че я интересувам не аз, а моят господар.

— Какво намеквате? — попита МанDEVИЛ.

— Нищо. Просто искам да разбера дали някой е влизал в стаята на Козма.

Всички в хор отрекоха да са влизали там. МанDEVИЛ се изправи и взе плаща си, който беше праметнал през облегалката на стола.

— Щяхме да идем до Гластънбъри днес, но първо трябва да приключа с тази неприятна задача. Сър Джон, ще ми е необходим някакъв сандък, който да послужи като ковчег за горкия Козма. Може да го оставите в параклиса на имението си и вероятно утре, на път към Гластънбъри, ще можем да го оставим в църквата на селото. Имам и да напиша няколко писма. Негово величество кралят няма да остане доволен от известията, които ще му пратя. Мастър Саутгейт, идвате ли?

Двамата шпиони се оттеглиха, следвали от безмълвния, неутешим Деймиън.

Лейди Биатрис и Рейчъл поднесоха тихо извиненията си и също напуснаха масата, сър Джон се протегна, измърмори, че цялата тази работа е много мръсна, но делата в имението се нуждаят от неговото внимание.

Бенджамин ги изпрати с поглед.

— Чудя се къде ли отива всъщност сър Джон? — измърмори той.

— Ако имаше и капчица ум в главата си, щеше да остане и да държи под око дъщеря си — заядох се аз. — Господарю, защо не ми казахте, че сте прекарвали нощта тук долу, в забавления с мистрес Рейчъл?

Бенджамин се усмихна.

— Красавица е, нали, Роджър? Но не е за теб и със сигурност не е за мен. Това не е игра. Заобиколени сме от смърт, убийства, заговори и заговори срещу заговорите. Няма време за любовни игри. Не се доверявай никому, освен на мен, докато тази история не приключи.

Огледа се.

— Роджър, въпреки пухкавите възглавници, позлатените часовници, сребърните лъжици и венецианските гоблени, от тази къща лъха на смърт. Не исках пред всички да се съглася с мистрес Рейчъл, но тя има право. Нещо в това място лъха на прастар грях и колкото по-бързо приключим със задачата си, толкова по-добре.

— Вярваш ли, че тайнствените тамплиери съществуват? — попитах.

— Нищо чудно. Подобни общества винаги се обвиват в тайнственост. Изграждат отделен свят, а въпреки зелените си поля и живописните селца — тук кралят е прав — навсякъде в Англия кипи недоволство. Могъщите лордове, свързани с династията Йорк по кръвна линия, разполагат с голяма власт. Враждебността към Църквата расте. Шотландците продължават да са заплаха от север, а в Европа се създават силни съюзи, които целят изолацията на Англия. В подобна среда общества като това на тамплиерите процъфтяват. Най-жилавите бурени растат върху торищата.

— Ами светият Граал и Екскалибур?

Бенджамин сви рамене.

— Кралят ги иска или, което е по-важно, ако не може сам да ги получи, иска да се увери, че и никой друг няма да сложи ръка върху тях. Не намирам никакъв смисъл в онова стихче. Какво ли имат предвид с тази река Йордан?

Намръщи се насреща ми.

— За това си говорихме с красивото момиче снощи. Има ли някъде наоколо, край това забравено от Бога място, някой поток, река, къща или църква с думата „Йордан“ в името. И къде би могъл да се намира кивотът?

— Тя успя ли да ви помогне?

— Не, нито пък баща ѝ или пък казаното от МанDEVIL миналата вечер, след като ти се оттегли. Гатанката на мастър Хопкинс си остава все така обгърната в тайнственост.

— Мастър Хопкинс оставил ли е някакви документи?

— Никакви. Според МанDEVIL, преди да се отправи на фаталното си пътуване до Лондон, Хопкинс разчистил всичко от стаята си. Тъкмо в нея си настанен ти — Бенджамин посочи към играещите пламъци в грамадното огнище. — Премахнал е всичко, което е държал в стаята си — каквото не е могъл да изгори, е унищожил.

— Необичайно поведение.

Бенджамин сви рамене.

— Може да е предчувствал събитията в Лондон. Или пък някой го е предупредил. Може да е знаел, че в действителност Уорнам и Колкрафт, които са били част от свитата на Бъкингам, всъщност са агенти на краля — Бенджамин въздъхна. — Каквото и да се е случило, мастър Хопкинс е отнесъл тайната си в гроба.

Наведе се по-близо и прошепна:

— Роджър, ще остана тук, но ти иди в стаята си, вземи си ботушите, плаща и широкополата шапка. След час сър Джон ще се отпрати на път. Когато тръгне, искам да го проследиш. Знам, че ще ти е трудно да го направиш, полето е покрито със сняг, ала трябва да разберем къде отива.

Идеята за следенето не ми се понрави, но също толкова малко ми се нравеше и мисълта да се щурам из Темпълкъм. Качих се горе, постоянно бях нащрек, като внимателно оглеждах дребните гротескни лица по корнизите и таваните и най-вече ярките тамплиерски кръстове. Защо не бяха избелели с времето? Да не би боята и позлатата им да са били подновявани в знак на почит към този тайнствен и древен орден? Стигнах стаята си и заварих вратата полуотворена. Проклех глупостта си. Нямам вяра дори на себе си, като изключим Бенджамин, нямам вяра и на никого друго, а все пак бях забравил да взема ключа, когато излизах.

Бутнах леко вратата. От другата страна на леглото с балдахина, с гръб към мен, седеше млада жена. На главата си имаше бяла шапчица, бял триъгълен шал обгръщаше раменете ѝ. Дочух звън на монети, усмихнах се, тръгнах на пръсти през стаята и заобиколих леглото.

— Добро утро, мистрес — рекох и се надвесих над таблата на леглото. Видях кесията си в скута ѝ, а до нея на леглото имаше пръснати монети. — Имам дълг към вас, така ли?

Младата жена ме гледаше като уплашен заек. Имаше кестенява коса, загоряло лице и големи сини очи. Трябва да беше някъде към шестнайсет, най-много осемнайсет години.

— Чухте ли въпроса ми, мистрес? Имам ли дълг към вас? Ако нямам — продължих подигравателно, — ще ми кажете ли тогава, защо моята кесия е в ръцете ви?

Приблжих се, младата жена стана и понечи да побегне, но аз я сграбчих за ръката. Тя се задърпа.

— Простете — рече умолително с глас, в който се долавяха следи от местния говор. — Сър, съжалявам, но я видях да си стои там и не устоях на изкушението, беше прекалено голямо.

Придърпах я по-близо, улових леко ухание на лавандула и рози, но най-вече ме впечатлиха пълните ѝ гърди, които се издигаха и снишаваха под ризата от развълнуваното ѝ дишане.

— Ти си Матилда, нали?

— Да, сър. Аз прислужвам по стаите и отговарям за смяната на завивките.

— Ти ли пригответи постелите за гостите на сър Джон?

С широко отворени очи, момичето кимна в знак на потвърждение.

— Включително и леглото на мъжа, който загина, така ли?

Лицето ѝ побледня.

— Да, сър, но както казах на сър Джон и сър Мандяво...

Засмях се на начина, по който обърка името на Мандевил. С черните си дрехи, тъмния си средиземноморски тен и зловещата си слава, за селяните от имението Темпълкъм сър Едмънд бе въплъщение на самия Луцифер.

— Нищо особено не видях — повтори тя. — Боли ме, сър, пуснете ми ръката!

— И защо да го правя? Ти си крадла. Може да те обесят заради стореното от теб — погледнах я с престорена строгост. Тя долови шегата в очите ми и се притисна към мен и рече:

— Я стига, сър! Може пък вие сам да ми дадете някоя и друга монета и да ме натупате за наказание? Държах се зле, признавам.

Притисна се още по-силно към мен. Усещах движението на меките ѝ гърди и очите ми забелязаха стройната и изящна шия. Пуснах ръката ѝ и я здраво я сграбчих отзад, беше дребничка, но закръглена. Момичето докосна кожата ремък около китката ми.

— Можеш да го използваш — рече ми безсрамно.

Е, знаете си го стария Шалот. Копието ми вече беше насочено, също като на рицар в бой! Тялото ѝ беше пищно и стройно. Ръцете ми се стрелнаха към връзките на корсажа ѝ. После обаче се размислих. Старият Шалот си имаше правило: не се нахвърляй насила на жена. А

каквото си бях романтичен глупак, реших, че Матилда ми се предлага само от отчаяние. Потупах я нежно, взех една монета и я сложих в меката ѝ, топла ръка.

— Не прави повече така — изръмжах. — Сега изчезвай!

Слушах как стъпките ѝ отекуват по пода и как вратата се затваря. Стоях със затворени очи. Поздравих се за новооткритата си святост и после изругах, когато чух как вратата рязко хлопна. Прекосих стаята и я отворих, ядосан, че моментът, в който се наслаждавах на своето благородно поведение, бе прекъснат толкова грубо. Пред вратата стоеше Матилда, корсажът ѝ беше развързан, напрацялата ѝ като зрял плод гръд излизаше наполовина от роклята.

— Мисля, че наистина заслужавам порицание — дяволито ми рече тя.

Можех ли да ѝ възразя? Стариият Шалот си имаше и друго правило: не устоявай два пъти на едно и също изкушение. След пет минути и двамата бяхме голи, както майка ни е родила и весело лудувахме из грамадното легло. Матилда беше млада, хубава, пълна с живот и сладост прислужница. Каквото не ѝ достигаше като опит, тя наваксваше с въодушевление. Смееше се и надаваше писъци, та се наложи да затворя устата ѝ с нежни целувки. Даже след толкова години, споменът за горката Матилда все още е жив у мен. Приличаше на изпълнен с жар слънчев лъч от плът и кръв в онова сиво и злоещо място.

Малко по-късно, изтощен и удовлетворен, изведох коня си от конюшната, оседлах го и поех по пътя, който извеждаше от имението. През нощта отново беше валило и натрупало два-три инча нов сняг. От студения вятър снегът се беше вледенил. Все едно че бях попаднал в някой от скованите в лед кръгове на Ада: бяла, безмълвна пустош и черни дървета, възвисяващи се към сивото небе. Зловещата, пропита с усещането за смърт тишина на потъналото в прегръдката на зимата поле, се нарушаваше единствено от грака на гарваните, които настървено търсеха храна. Бог да се смили над нас! Бях готов да дам торба сребро за шума и миризмите на Чийпсайд! От коняря вече знаех, че сър Джон все още не е поел на път, затова, когато стигнах малка горичка, поведох навътре в нея коня си, спънах го и седнах на някакъв камък. В очакване на сър Джон отпихах вино от кожения си мех и си мислех за жарките прелести на Матилда. Задните ми части започнаха

да замръзват и вече се чудех дали да не се прибирам обратно, когато дочух конски тропот и видях сър Джон да препуска на коня си като вихър.

Макар земята да беше покрита с лед, сър Джон пришпорваше дорестия си кон с всичка сила. След малко и аз го последвах, като използвах извивките и снишаванията на пътя, за да се прикривам. Сър Джон стигна до кръстопътя, на който се издигаше бесилка с провесен, разлагащ се труп на някакъв мъж. Все още никой не беше смъкнал дрехите, с които бе обесен. Видях, че сър Джон поема по пътя за Гластънбъри и разбрах, че вече няма смисъл да го следвам. По всичко личеше, че господарят на имението ни беше излъгал. Явно някакви неотложни дела с монасите го бяха принудили да се отправи сам на път в такова мразовито време.

Обърнах коня си и се размечтах за топлината в Темпълкъм. След буйните ласки с Матилда ме налегна сънливост. Малките и големи кули на Темпълкъм вече се провиждаха през клоните на дърветата, когато конят ми процвили и ме събуди напълно. От двете страни на пътя бяха изплували като призрачни сенки маскирани мъже. Носеха черни дрехи, но успях да зърна груби изображения на тривърхия бял тамплиерски кръст върху раменете на плащовете им.

— Какво искате? — провикнах се, докато отчаяно се опитвах да обърна коня си и да се изпаря като дим.

Едната от фигурите се раздвижи. Чух как арбалетът изщрака и над главата ми предупредително изсвистя стрела. Мъжът с арбалета се приближи и с приглушен от маската глас ми нареди да сляза от коня.

— Махни се от пътя ми! — извиках. С всички сили се мъчех да извадя меча си, но страхът така ме беше завладял, че не успявах да намеря дръжката.

— Слизай!

Мъжете се приближиха. Видях блясък на стомана, а както знаете, той има един-единствен ефект върху стария Шалот. Обхвана ме непреодолимо желание да изчезна. Един от маскираните се опита да хвана юздите на коня ми.

— Проклет да си! — изкрещях, пришпорих коня си напред и изритах маскирания.

В крака ми се вкопчиха нечии ръце, а изплашеният ми кон се дръпна назад, изправи се на задните си крака и заразмахва копита. Бях

възвърнал отчасти и без това жалкия си кураж, измъкнах меча си и го развъртях над главата си като същински сър Ланселот. Крепеше ме единствено желанието да държа тези зловещи създания далече от себе си. Мъчех се да намеря пролука, през която да се измъкна от железния кръг, в който бях попаднал. Усетих как мечът ми се натъква на плът, чух писък, отново замахнах. Не знам какво е станало точно, защото държах очите си здраво затворени и размахвах меча, когато конят ми, който имаше много повече смелост, отколкото мен, сам се погрижи за своето спасение.

До ушите ми достигна тропот, отворих очи и видях, че нападателите ми бягат към дърветата. Двама от тях се движеха трудно. Признавам, че целият се тресях от ужас. Такъв беше обичайният ефект на такива събития върху стария Шалот: омекнали нозе, свит на топка стомах, душа и мисли, напълно сковани от страх. Когато господарят ми ме откри, бях слязъл от коня и клечах в една пряспа. От стомаха ми излизаше всичко, което бях ял. Бенджамин чу шум из храсталаците, но ме погледна и изостави всяко намерение да преследва нападателите ми. Вместо това взе кожения мех, окачен на седлото ми и ме накара да пийна вино от него. Огледа се и забеляза следите от кръв по снега.

— Ожесточена битка, така ли, Роджър?

(Бог да го благослови, каква чиста душа беше.)

— Сторих каквото можах, господарю — рекох скромно. — Бяха поне дузина.

Лъжех с престорена скромност.

— Съмнявам се, че четирима измежду тях ще изкарат до зори.

— Какви бяха?

— Бог знае! — изфучах. — Носеха маски и криеха лицата си с качулките, но по плащовете им имаше грубо изрисувани тамплиерски кръстове. Според мен са сбирщина разбойници и мародери.

Бенджамин отиде до редицата от дървета и започна да се взира в покритата със сняг пустош.

— Дузина ли казваш, Роджър?

— Най-малко.

— Защо тогава веднага не са те убили?

— Не знам! — ревах. — Ще ги попитам, когато се върнат!

— Не, в никакъв случай. Ти прояви голяма смелост, Роджър. Според мен са искали да те поразпитат или да те сплашат. Доказва го

фактът — разсъждаваше Бенджамин, — че са държали под наблюдение имението. Трябва да са те видели, когато си тръгнал след Сантер.

Погледна през рамо към мен.

— А ти защо не си по следите му?

— Няма смисъл от преследването. По някаква причина кучият син реши да иде в Гластънбъри. Сигурно има неотложни дела там. Може пък — добавих — Сантер да е тамплиер и да е отишъл да предупреди господарите си, че един от хората на Мандевил вече е мъртъв.

Изправих се и пресуших виното в кожения мях.

— Торба злато давам — промърмори Бенджамин, — за да разбере какво е отвело Сантер в Гластънбъри. Може би е трябвало да го проследиш?

— И какво, ако бях? — Краката ми още трепереха от страх. — Да вляза в манастира и да кажа: „Ама какво съвпадение само, а! Какво правите и вие тук, сър Джон?“ Както и да е — кимнах към дърветата, — може би онези разбойници щяха да ме нападнат, преди да стигна до Гластънбъри. Из тази забравена от Бога земя има толкова гори, блата и потънали в мъгла тресавища, в които може да се скрие цяла армия, проклети да са!

Потупах коня си, прошепнах му своята благодарност и се качих на седлото.

— Връщам се в Темпълкъм — простенах. — Уморен съм, мокър съм, всичко ми е дошло до гуша, ама наистина, господарю, и мисля, че за днес ми стига! — и допълних заядливо: — Ами вие какво правите тук?

Бенджамин се качи на коня си и ми се ухили.

— Онази вещица не излиза от мислите ми. Опитвах се да намеря мястото, където вчера я срещнахме. Тогава чух виковете и шума от схватката и тръгнах да разбира какво става.

Той приближи коня си и ме сграбчи за ръката. Усмивка играеше по продълговатото му, мургаво лице.

— Хайде, принце на битките — измърмори той. — Какво са неколцина разбойници за мъж като Шалот, а?

(Прииска ми се да му кажа, че сблъсъкът с тия кучи синове ме е състарил с години, но реших, че е по-добре да запазя героичния си

образ.)

— Хайде — Бенджамин пришпори коня си напред. — Да видим дали ще открием къде живее старата вещица.

Стенейки и мърморейки, пришпорих коня си след него. Почти бяхме стигнали до портите на Темпълкъм, когато единодушно решихме, че сме открили пролуката между дърветата, през която тя се беше появила. Тогава, въпреки предупрежденията ми, Бенджамин реши да продължи нататък.

Ако дъртата вещица имаше пророческа дарба, за пророк ставах и аз, защото само на хвърлей разстояние от мястото, където навлязохме в гора, Бенджамин призна, че сме се изгубили. Гората беше гъста, сняг покриваше храсталаците. И сред лято да беше, щеше да е трудно да открием пътеката. Смрачаваше се, когато за мое успокоение, Бенджамин най-сетне реши да се върнем в Темпълкъм.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В Темпълкъм заварихме всички заети със свои дела. Оставихме конете в конюшнията, господарят ми каза, че трябвало да свърши нещо и се запъти към стаята си. Отидох да потърся Матилда и я открих в кухнята, където работеше с останалите прислужници. Предупреди ме с поглед да стоя далеч от нея. Поисках ейл от някакъв навъсен готвач и отидох да се постопля при голямото огнище в залата. Задрямал съм, но господарят ми ме събуди.

— Ставай, Роджър, чака ни работа. Онази гатанка непрестанно ми се върти в главата. Може пък да открием отговора ѝ в стария параклис от времето на тамплиерите.

Бях се унесъл и ми беше приятно на топло пред огнището, но господарят ми не спираше да ме увещава, а в такива случаи най-добре беше да отстъпя и да се подчиня, затова си обух ботушите, сграбчих плаща и тръгнах с него към параклиса на тамплиерите. Вратата зееше. Вътре, близо до кръщелния купел стояха Мандевил и Саутгейт.

— Явно скитникът се е върнал, а? — присмя се Саутгейт. — Какво ви води насам?

— Гатанката — отвърна му Бенджамин.

— И ние се сетихме за нея — промърмори Мандевил. — Но тук няма нищо, което да може да бъде свързано с „река Йордан“ или кивота.

Посочи към вътрешността на църквата.

— Деймиън е при олтара. Открихме подходящ чамов сандък — Мандевил прехапа устни. — Останките на горкия Козма са загърнати с покров, положени в ковчег и лежат пред олтара. Това е най-малкото, което можехме да сторим.

Усмихна се с усилие.

— Ще съм ви благодарен, мастър Даунби, ако бъдете така любезен да се помолите пред ковчега на Козма и поднесете на Деймиън своите съболезнования?

Бенджамин се съгласи. Прекосихме тъмния, мръсен неф и отидохме до олтара. Пред него бе положен сандъкът, пригоден за ковчег. От двете страни на ковчега играеха пламъците на пурпурни свещи в железни свещници. Някой беше изстъргал прост кръст на ковчега и написал с разкривени черни букви „Козма“ под него. На молитвената скамейка при краката на мъртвия със сведена глава беше коленичил неговият брат. Раменете му потрепераха от беззвучни хлипания. Мандевил ни последва.

— Ковчегът ще пристигне довечера — тихо рече той. — Утре ще го откараме в селската църква.

Мандевил се отдалечи, когато Деймиън се обърна към нас с подпухнало лице и очи. Преди смъртта на брат си Деймиън внушаваше страх, но сега, с обляното си в сълзи лице, пълни с мъка очи и подпухнала уста, от която излизаше единствено гъргорене, той будеше жал. Бенджамин го хвана за ръка и се опита да му поднесе своите съболезнования. Нещастният ням кимна, ужасяващото му лице се разкриви в усмивка, но щом ме погледна очите му се присвиха. А, не, рекох си, пак се започва. Хайде пак старият Шалот е най-подходящият виновник! Опитах се да си придам съчувствен вид, което не доведе до нищо добро. Мъжът заразмахва ръка във въздуха, за да ни покаже, че иска да си вървим. Обърна ни гръб и отново подхвана молитвите си. Тръгнахме си. Той вървеше след нас и щом излязохме, спусна резето зад гръбовете ни.

— Нещастникът иска да е сам — измърмори Бенджамин.

— Разбирам го — отговорих, — но защо трябва да ме гледа така, сякаш аз съм убил брат му.

Бенджамин ме хвана под ръка и ние се върнахме в господарската къща.

— Аз знам, че ти не си го убил. Но те не мислят така. Пък и ние първи си тръгнахме от угощението. Имал си достатъчно време да подготвиш пожара и да си легнеш.

— Как бих могъл? — извиках аз и отдръпнах ръката си. — Не забравяйте, господарю, че по занаят Козма беше шпионин, таен агент. Не е ли заключил вратата на стаята си?

— За нещастие не го е направил — отвърна Бенджамин. Гледаше ме, а от лицето му струеше невинност. — Не забравяй, Роджър, че ключът беше от вътрешната страна на стаята му. Козма е мислел, че е в

безопасност. Нали в края на краищата е бил под закрилата на главния кралски шпионин. Спомни си старата поговорка: ловецът лесно забравя колко лесно може да се окаже преследван. Но — той отново сграбчи ръката ми — ти винаги заключваш вратата на стаята си, нали?

Зачудих се, дали пък господарят ми не беше научил за любовната среща с Матилда, но изражението на лицето му беше спокойно и безхитростно. Никой не беше в състояние да разгадае мислите на Бенджамин по лицето му.

— Наистина ли мислиш — попитах, за да сменя бързо темата на разговора, — че можем да открием тук отговора на гатанката на Хопкинс?

— Всъщност не, но тази гатанка трябва все да се отнася до някое място. Тук, в Темпълкъм, или, по-вероятно, в Гластънбъри.

— Има и друго възможно място, господарю.

— Кое?

— Къщата на острова.

Бенджамин ме погледна изненадано.

— Разбира се — въздъхна дълбоко той, обърна се, мина обратно покрай църквата и се спусна към езерото.

Седяхме и се взирахме над ледените води към обгърнатия от мъгла остров. Бог ми е свидетел, че не съм виждал по-мрачно място. Езерото беше покрито с тънък слой лед. Над него пълзеше сива мъгла, която почти напълно обгръщаше острова и от странната тамплиерска постройка ние не виждахме друго освен покрития с плочи покрив.

— Питам се за какво са използвали постройката тамплиерите? — рече Бенджамин шепнешком.

Потреперих и затропах с крака, за да се стопля. Не беше необходима душевност на поет, за да си представи човек какво се е случвало. Във въображението ми изникнаха тъмните фигури на тамплиери, които посред нощ пристигат на острова, с лица, скрити от шлемове, червени и бели кръстове на черните плащове. В тъмнината баржите им безшумно се носят по водата, огромни факли горят буйно на носа и кърмата на всяка. Какво ли са правили на острова? Дали са извършвали някакви зловещи ритуали? Може би са отслужвали литургия за възхвала на сатаната? Призовавали са тъмните сили? Или са се отдавали на забранен разврат?

— Трябва да идем на острова — заяви Бенджамин.

— Не сега, господарю — отвърнах и се помъчих да прикрия ужаса си. — Нощта е близо. Един Бог знае колко е дебел ледът. И ако ще трябва да идем до там, предпочитам да съм въоръжен.

Слава Богу, Бенджамин се съгласи с мен и ние се върнахме в господарската къща. Бях замръзнал от студ и отидох в стаята си да се стопля. Полегнах в леглото и се зачудих дали пък няма да намине Матилда. После потънах в кошмар, пълен с призрачни фигури с лица, прикрити от качулки и маски, които танцуваха на самотен остров пред ужасяващия си демоничен бог.

Събуди ме Бенджамин.

— Сантер се прибра — каза той тихо. — Да слезем и да разберем къде е бил.

Заварихме сър Джон и семейството му в голямата зала, разположени в грамадните столове пред огнището. Сантер изглеждаше в добро настроение, раздвижваше краката и ръцете си пред огъня, за да се стопли. На висок глас разправяше колко е хубаво човек да се прибере у дома при своите близки. Усмихна ни се и ни махна с ръка.

— Хубав ден, нали — подвикна той към нас — въпреки снега, всичко, изглежда, е наред.

Вдигна пълната догоре чаша от малката масичка до него.

— Чувствате ли се вече като у дома, господа?

Бенджамин отговори както винаги с обичайната си любезност. Аз само гледах веселото лице на Сантер. Какъв добър лъжец, помислих си. Този негодник с неговите грубовати обноски, весели очи и гостоприемно отношение, едва не стана причина за смъртта ми тази сутрин. Сантер се потупа по корема.

— Умирам от глад, Бог ми е свидетел! — ревна той пак и млясна с уста. Усмихна се на жена си. — Вкусна ли е гозбата, жено?

Лейди Биатрис улови настроението му и се засмя в отговор.

— За господаря винаги и само най-доброто!

— Свинско печено с лимонов сос, гарнирано с резени овнешко с подправки — Сантер потри корема си. — Този студ докарва на човека вълчи глад, нали, мастър Шалот? Бокал кларет и после една игра на зарове, какво ще кажете?

Мандевил и Саутгейт влязоха вдървено. И двамата не бяха възхитени от доброто разположение на духа, което сър Джон показваше, докато те бяха опечалени.

— Виждали ли сте Деймиън? — почти излая Мандевил.

— Да — отвърна Бенджамин. — Има два или три часа оттогава.

— Но тогава бяхме в параклиса.

Бенджамин сви рамене.

— Попитахте ни, ние ви отговорихме.

Мандевил впери поглед в огъня. Сигурно имам някакво шесто чувство, Бога ми, но космите на тила ми настръхнаха от страх.

— Не е възможно още да се моли — настоятелно рече Саутгейт.

Доброто настроение, излъчващо се от лицето на Сантер, за миг се стопи. Рейчъл и майка ѝ изглеждаха разстроени. Бенджамин пъргаво се изправи.

— Няма полза от приказки. Ние ще идем до параклиса. Дори да не го открием там, може да е излязъл да се поразходи наоколо, нали?

Всички излязохме от залата, минахме през кухнята, пресякохме двора и слязохме надолу по пътеката към църквата. Вратата си стоеше заключена. Надзърнах през капациите на прозорците, но не видях никаква светлина вътре.

— Деймиън! — прогърмя гласът на Мандевил. Натисна вратата, но тя бе заключена.

— Деймиън! — отново извика Мандевил и изгубил самообладание, той яростно затропа с юмруци по обкованата с желязо порта.

— Майко! — извика Рейчъл. — Ела с мен.

Двете жени минаха от другата страна на църквата и започнаха да викат Деймиън през капациите на прозорците. Мандевил не спираше да хлопа по вратата. Сантер изпрати да повикат прислужници и нареди да домъкнат огромния дънер, оставен да се суши в конюшните за Коледа.

Мандевил ги наставляваше, сякаш се готвеше за нападение на обсадена крепост. Овързаха дървото с въжета, слугите започнаха да го люлеят напред-назад и заудряха с него вратата. Удряха, докато вратата не зейна с грохот и трясък, провиснала на пантите си.

— Всички да останат по местата си — нареди Мандевил и избърса потта от лицето си. — Никой да не влиза, докато не кажа.

После влезе в църквата.

— Ключът все още е на вратата — заяви той. — Дори резетата са били спуснати.

Влезе навътре в църквата и извика на Саутгейт да го последва.

Стояхме скупчени до вратата, докато до нас не стигна смразяващия стон на Мандевил и не чухме пълния с отчаяние вик „О, не!“ на Саутгейт. Тогава се втурнахме вътре в църквата. В нефа всичко си беше постарому. Сантер заповяда да се запалят факли. Открихме Деймиън проснат върху молитвената скамейка. На тила му зееше рана, от която стърчеше къса стрела от арбалет. От удара тялото му се беше наклонило напред и потеклата от носа и устата му кръв беше напоила долната част на ковчега на брат му. Мандевил дръпна назад тялото на Деймиън и го прегърна, както майка би обгърнала с ръце детето си. На трепкащата светлина от факлата лицето на Деймиън изглеждаше страховито: с полуотворени очи и замлъкнала завинаги уста, то цялото беше обляно в кръв. Мандевил внимателно положи тялото на пода.

— Някой ще ми плати за това деяние! — изсъска той и в погледа му проблесна лудост.

Сантер отстъпи и разпери ръце.

— Не ме заплашвайте, сър. Видяхте, че вратата беше заключена отвътре.

— Къде е другият ключ?

— На връзката с ключове на колана ми. Никога не го свалям.

Саутгейт се наведе и потупа по гърдите Бенджамин.

— Вие ли сте последните, видели Деймиън?

— Какво намеквате? — отвърна му рязко господарят ми. — Обвинявате мен и Шалот за това убийство, така ли? Ако е така, как сме го извършили?

Бенджамин посочи към мъртвия.

— Той ни видя да излизаме и заключи след нас.

После Бенджамин се обърна рязко, грабна факлата от сър Джон Сантер и се върна към нефа, като ме повика с ръка. Отидохме понавътре в другия край под малка галерия, където имаше ниша с изход към кулата. Бенджамин махна с ръка.

— Сър Едмънд — извика той, — оставете трупа, както го намерихте и елате насам!

Двамата шпиони понечиха да откажат, но желанието да видят какво има предвид Бенджамин ги спря. Дойдоха при нас в срещуположния край на църквата. Бенджамин извика на тримата Сантер да останат по местата си.

— Не виждате ли, сър Едмънд? — възкликна той. — Вероятно някой се е криел тук, в църквата по-рано днес. Ние разговаряхме, после вие си тръгнахте, а Деймиън накара и нас да си тръгнем. После се е върнал на молитвената скамейка. Сега нека си представим, че сме на мястото на убиеца, който стои на това място с арбалет и наблюдава хората при олтара.

Той вдигна факлата и Мандевил проследи погледа му.

— Да, да — промърмори той. — Разбирам какво имате предвид, мастър Даунби. Горкият Деймиън е стоял на колене в началото на олтара и е бил лесна мишена за притаилия се тук убиец с арбалет.

Бенджамин свали факлата към каменния под и заопипва с пръсти.

— Вижте, на светлината от факлата личи мокро петно. Вярно, че трудно се различава от следите от нашите стъпки, но това мокро петно показва, че някой е стоял тук, а плащът и ботушите му са били покрити със сняг. Трябва да се е скрил още преди да дойде Деймиън. Щом сме излезли от църквата и той е заключил след нас, убиецът е извършил пъкленото си дело.

Саутгейт бавно заръкопляска.

— Много проникателно, драги ми Даунби, но как се е измъкнал убиецът от църквата?

Бенджамин се провикна към тримата Сантер, които идваха към нас.

— Сър Джон, църквата има ли тайни входове?

— Няма — отвърна Рейчъл. — За Бога, мастър Даунби, можете и сам да се уверите.

Бенджамин поиска още факли и започнахме да обикаляме покрай стените и да оглеждаме пода. Друго освен непомръдващи каменни плочи не открихме. Единственият друг изход бе малка врата вляво от олтара, но на нея висеше ръждясал от времето катинар, неотварян с години.

— Тук няма ли сакристия^[1]? — попитах.

— Не — отвърна сър Джон. — Когато тамплиерите са използвали църквата, свещениците се приготвяли за литургията или в господарската къща, или тук в олтара.

Бенджамин взе факлата и тръгна покрай стените, за да огледа капациите на всеки от прозорците. Те до един се оказаха затворени и

здро̀во залостени.

— Истинска загадка — мърмореше той. — Убиецът е бил заключен тук въ̀тре, но как е успял да се измъкне? Сър Джон, капацѝте на прозорцѝте отвъ̀тре ли се залостват?

— Залостват се и отвъ̀н — извика Сантер.

— Небеса! — промълви Бенджамин.

Изведе ни от църквата и на светлината от факлите огледа прозорцѝте един по един, както и снега под тях. Загадката ставаше все по-заплетена. Оказа се, че и отвъ̀н резето на всеки прозорец е спуснато и други следи освен тези на лейди Биатрис и Рейчъл нямаше. По нищо не личеше, убиецът да се е вмъкнал или измъкнал през някой от прозорцѝте.

— И така — заяви Саутгейт, когато отново се събрахме пред вратата на църквата. — Деймиъ̀н е мъртъв. Убит!

— Смърт от стомана — отвърнах аз. — Не забравяйте прокля̀тието на вещицата.

— Това е магия — гласът на Мандевил прозвуча дрезгаво. — Няма и седмица да мине, и ще гледам как тази вещица гори на кладата!

Погледна към Рейчъл.

— Права сте, мистрес, къщата е прокълната. Двама от най-верните хора на краля са мъртви. Убити са по най-подъл начин. Къщата трябва да се изгори до основи.

— Глупости! — прекъсна го Бенджамин. — Деймиъ̀н е умрял от стрела от арбалет, а след призраците не остават мокри петна по пода. Знаем как е влязъл убиецът и къде се е криел, трябва да открием как се е измъкнал.

Прегърбен до този момент, Бенджамин изправи рамене.

— Не разбирате ли какво се случва? — възкликна той. — Убиецът ни е набелязал, но си играе с нас като котка с мишка. Често страхът от смъртта е по-страшен от самата смърт. Убийствата на Козма и Деймиъ̀н целят да ни измъчват, да ни накажат, а също и да ни накарат да изгубим самообладание и да ни отклонят от мисията ни. Двамина са мъртви. Въпреки това, сър Едмъ̀нд, аз вярвам, че убиецът накрая ще допусне грешка.

Мандевил със злост зарита преспите.

— Колко време ще го чакаме да сгреша, мастър Даунби, колко? — той погледна към своя лейтенант. — Саутгейт, погрижете се за

трупа на Деймиън. Сър Джон, ще ми трябва ковчег. Утре ще откараме и двете тела в селската църква.

Мандевил си тръгна, но изведнъж спря и се обърна към нас.

— Саутгейт, преди да се погрижите за телата, искам да разчистя стаята на Деймиън, всички документи и записки. Сър Джон, отпратете прислугата. Нека всички се съберем в голямата зала.

Подчинихме се, върнахме се в къщата и насядахме с мрачни лица в полукръг пред огнището. На никого не му беше нито до ядене, нито до пиене. Мандевил крачеше напред-назад пред нас. Озарен от светлината на ярките пламъци, той излъчваше такава ярост, че никой не би могъл да предвиди действията му.

— Утре — заговори Мандевил — отиваме в Гластънбъри. Снегът е непроходим, но не толкова, че да попречи на правосъдието.

Избърса уста с опакото на ръката си.

— Мога да ви попитам кой къде е бил днес, но не виждам каква ли ще е ползата?

Погледът ми се стрелна към сър Джон. Единственият, който беше излизал от имението освен нас двамата с Бенджамин, беше той. Плащът и ботушите му биха били мокри от снега. Дали беше ходил чак до Гластънбъри или по таен път се беше върнал и скрил в църквата? Или пък убиецът вече е бил в прикритието си? Дали не е бил някой от разбойниците, които ме бяха нападнали из засада по-рано през деня? Вдигнах очи. Мандевил беше вторачил поглед в мен, сякаш се опитваше да разчете мислите ми.

— Трябва да бъдем предпазливи — рече тихо той и пое дълбоко въздух в опит да се овладее. — Не трябва да се обвиняваме един друг в убийство. Сър Джон, нека думите ми не ви обиждат, но някой от вашите подчинени може да е убиецът. Мастър Шалот може би има право, че не трябва да забравяме и проклетата вещица.

— Тя може и да знае нещо, сър Едмънд — намеси се дипломатично Бенджамин, — но убиецът на Козма и Деймиън трябва да се намира под този покрив.

Мандевил се съгласи.

— Сър Джон, искам утре още призори да съберете тук в тази зала своите прислужници. И ви моля, сър, да не се противопоставяте. Това засяга интересите на краля.

Блъсна назад стола и излезе от стаята. Бенджамин кимна за извинение на сър Джон, повика ме с ръка и аз побързах да го последвам. Мандевил беше изкачил наполовина стъпалата.

— Сър Едмънд — повика го господарят ми, — може ли да поговорим?

Мандевил сведе поглед, в погледа му гореше унищожителна ярост.

— Не ми се мяркай пред очите, Даунби! В тази къща трябва да се държа учтиво, но няма да забравя, че ти и този негодник, когото наричаш свой слуга, последни сте видели Деймиън жив!

Той заслиза обратно по стълбището.

— Струва ви се, че това е някаква игра, нали? — изръмжа той. — Изгубих двама от моите хора. Четириима, ако броим Уорнам и Колкрафт.

Мандевил приведе лице близо до лицето на Бенджамин.

— Може и да не ви харесваме — ние, агентите на краля, неговите оръдия, неговите шпиони. Може да не харесвате и самия крал, но той носи короната на Англия. Когато на трона седи един силен владетел, това е за предпочитане пред положението, в което десетима силни благородници воюват за короната.

— Съгласен съм с казаното от вас — тихо му отвърна Бенджамин, — но не за това става дума.

Мандевил отклони поглед.

— Прав сте — промълви — не за това става въпрос. Много свои хора съм загубил, но на Козма и Деймиън гледах като на своя плът и кръв. Скърбя дълбоко за загубата им.

— Тогава, сър — възкликнах, — време е да бъдем честни един с друг!

Приблжих се, като пренебрегнах предупредителното докосване на Бенджамин.

— Ние двамата с господаря ми сме единствените, на които можете да имате вяра. Уорнам и Колкрафт са били убити много преди ние изобщо да излезем на сцената. Отговорете ми тогава честно: мъжът, с когото се срещнахме в Нюгейт, не беше Таплоу, нали?

Ядът изчезна от лицето на Мандевил. Той ни подкани с жест да го последваме към другата част на галерията до една от прозоречните ниши, където никой не можеше да ни подслушва. Загледа се през

цветните стъкла на прозореца, усмихна се към нас и в усмивката му се прокрадна извинение.

— Прав сте, Таплоу умря на кладата в Смитфийлд, но мъжът, с когото се срещнахте, не беше той.

— Защо? — попитах.

— Заповед на краля.

— Ами писмата, които Бъкингам бил написал?

Лицето на Мандевил преbledня. У него все още имаше оцеляло зрънце почтеност.

— Кралят ни отдавна искаше да намери начин да отстрани Бъкингам от пътя си. Такова беше желанието и на кардинала. Не беше сложно да му се скрои клопка.

— Ами Хопкинс? — продължих да настоявам.

— Хопкинс беше просто глупав свещеник, който вероятно е членувал в тайния орден на тамплиерите и е имал достъп до познание, пазено в дълбока тайна.

— Ами останалото: светия Граал, Екскалибур, самите тамплиери?

— Всичко е истина.

— Хайде стига, сър Едмънд — присмя се Бенджамин, — не ни залъгвайте, кажете ни истината!

Мандевил се облегна на стената и потри длани една в друга.

— Първо — приглушено заговори той, — кралят искаше Бъкингам да умре. Херцогът разполагаше с голяма власт, прекалено голяма, а и във вените му течеше кръвта на Йорк. Освен това ненавиждаше краля, защото Хенри беше съблазнил неговата сестра. Второ, Бъкингам искаше да намери светите реликви — светия Граал и Екскалибур. Един Бог знае защо. Вероятно само от любопитство, а може и да ги е искал като талисман, който да използва в заговор срещу краля. Трето, Бъкингам може и да не е бил предател, но със сигурност таеше у себе си мисли за измяна. Може и да е бил тайно тамплиер. Четвърто, Хопкинс е заговорничел срещу краля. Вероятно е членувал в ордена на тамплиерите. Проявявал е открита неприязън към краля ни. Някои постъпки на шивача лютеран Таплоу също могат да се тълкуват като предателство.

— В какво точно се изразяваше предателството му? — рязко го прекъснах.

— Поддържал е връзки с Бъкингам, също и с мастър Хопкинс. Признавам, че вероятно писмата, които уж Бъкингам е изпращал до него са подправени, каквито бяха и признанията на Таплоу на процеса срещу Бъкингам. Нещастникът беше изтезаван толкова жестоко, че би признал всичко, което са искали от него.

— Тогава защо — попита Бенджамин — не ни позволихте да разпитаме истинския Таплоу?

Мандевил впери поглед през покритото със скреж стъкло.

— Зададох ви въпрос, сър Едмънд?

— На Таплоу беше дадено обещание животът му да бъде пощаден, ако ни предаде Бъкингам, но в Нюгейт той се отметна.

Най-зловещият от зловещите кралски агенти сви рамене.

— За кратко един от моите хора зае мястото му — Мандевил се усмихна печално. — Не бях сигурен дали изобщо има смисъл. Какво ви накара да се усъмните, че не разговаряте с истинския Таплоу?

— Лютераните не вярват в Чистилището, както вярваше онзи Таплоу, с когото се срещнахме.

Мандевил изсумтя ядно.

— Научихте ли за убийството на мистрес Хопкинс? — попита Бенджамин.

Мандевил поклати глава.

— Решихме, че не си струва да се занимаваме с нея.

— Е, някой е решил, че си струва да се позанимае и я е удушил с въже. Между другото открихте ли кой е убил Уорнам и Колкрафт?

— Ако бях — сопна се Мандевил, — убиецът щеше да увисне на бесилката в Смитфийлд!

— И така, каква част от цялата история считате за достоверна? — попитах.

— Граалът и Екскалибур съществуват. Кралят е твърдо убеден в това.

— Ами тамплиерите?

— Те също, от години сме по петите им. Тамплиерите са тайно общество организирано в групи от по шестима или седмина. Отделните групи нямат връзка една с друга, но те са изградили влиятелна и могъща мрежа, разпространена във Франция, Испания, Шотландия и Англия. Тук, на югозапад, са особено силни.

— Кой е водачът им?

— Великият магистър, но за нас остават неизвестни както неговото име, така и мястото, където живее.

Мандевил изведнъж сложи пръст на устните си и излезе от нишата на прозореца. Погледна по коридора, където пред вратата на голямата зала стояха тримата Сантер.

— Сър Джон — извика Мандевил, — ще ви бъда благодарен, ако останете още малко в залата. Искам да ви задам няколко въпроса.

— Чакайте — продължи Бенджамин, — защо кралят и неговите агенти толкова се интересуват от това тайно общество?

Мандевил изчака, докато Сантер влязат в залата и тогава отговори.

— Тамплиерите хранят особено силна омраза към краля и по всяка вероятност са поддържали повечето от Йоркистките бунтове. Разпространяват истории за принцове, законни наследници на престола, погребани живи в килиите на Тауър, а по време на управлението на бащата на краля са поддържали двамата самозванци — Ламбърт Симнел и Пъркин Уорбек^[2]. Ако си спомняте добре историята, мастър Даунби, може би ще си припомните и че най-ожесточените бунтове са избухвали тук в югозападната част на кралството. Бунтовете в западната част на Англия са принуждавали краля ни, когато е бил още само престолонаследник, да бяга, докато самозванецът Пъркин Уорбек на практика обсадил Ексетър.

— Подозирате ли Сантер?

— И да, и не. Сантер доказаха, че са верни поданици на краля, но Хопкинс е бил техен свещеник, а Бъкингам е идвал тук да търси реликвите.

Мандевил избухна в смях.

— Положението им не се подобрява след последните две убийства.

— Ами лейди Биатрис? Моминското ѝ име е Беламонте. Първият ѝ съпруг, господарят на Темпълкъм, е бил сър Роджър Мортимър.

Мандевил поклати глави.

— Верността ѝ е извън всякакво съмнение. В края на краищата тъкмо лейди Биатрис е насърчила Сантер да признае всичко на двамата ми агенти.

— А монасите в Гластънбъри?

Мандевил се подсмихна.

— Голяма бъркотия е там. Предполагаме, че между абатството и тамплиерите съществуват здрави връзки. Хопкинс е бил монах в това абатство, а и монасите пазят тленните останки на крал Артур. Освен това мистериозната гатанка е открита тъкмо в ръкопис от тяхната библиотека.

Мандевил прехапа устни.

— Бях честен с вас. Сега вие ми се доверете, сър. Какво знаете?

Господарят ми разказа случилото се на пътя по-рано същия ден.

— Вероятно са били хора от ордена на тамплиерите — заяви Мандевил.

— Може би те са отговорни и за убийствата на Козма и Деймиън — добавих аз.

— Това би разрешило въпроса — заяви Бенджамин. — Но тогава слугите в тази къща, един или до един, са убийци или им помагат.

— Ще се заемем с тях утре сутрин — отсече Мандевил.

— Има още нещо — добави Бенджамин — сър Едмънд, трябва да разрешим гатанката. Макар, че до колкото мога да преценя, нито в тази къща, нито в църквата съществува и най-малката следа от нещо, което можем да свържем с река Йордан или кивота.

Сви със съжаление рамене.

— Обходих галериите, но не открих рисунка или гравюра, която да събуди любопитството ми. Другите две възможни места са абатството Гластънбъри и запустялата постройка на острова сред езерото.

— Докато бяхме в Гластънбъри — отвърна Мандевил и потри едната страна на лицето си, — поръчах на абата да изпрати един от своите монаси до Тонтън с искане до шерифа да доведе въоръжени мъже в Темпълкъм. Очаквам да пристигнат утре сутрин. Щом дойдат, ще разпитаме слугите, ще идем до острова, а ще посетим и онази проклета вещица.

— Ами двете убийства? — попитах. — Има ли някакви нови следи?

— Никакви — бързо отвърна Бенджамин. — Един човек загина в леглото си във внезапно избухнал пожар. Друг е убит с арбалет, докато е бил сам в църквата, чиито прозорци и врата се били залостени. Разбрахме, че убиецът се е спотайвал някъде наблизо в снега. Доколкото знам лейди Биатрис и Рейчъл не са напускали къщата.

Носеха същите дрехи, с които бяха облечени и сутринта, а те не бяха мокри от сняг.

— Вие двамата излизахте от къщата — рязко ни напомни Мандевил.

— Но защо ни е да убиваме Деймиън?

Погледът на Даунби излъчваше искреност и Мандевил го почувства.

— Да, мастър Даунби, аз останах тук, но Саутгейт се наложи да напусне имението.

Мандевил наклони глава и огледа галерията.

— А и да не забравяме сър Джон Сантер — допълни той шепнешком.

Погледът ми рязко се насочи към господаря. Той подръпваше ухото си — нашият таен знак, че другият трябва да запази мълчание. Бенджамин не вярваше напълно на Мандевил и не беше склонен да сподели, че сър Джон Сантер вероятно е ходил до Гластънбъри.

Срещата ни приключи, Мандевил закрачи отривисто към залата, а ние се качихме в стаите си. Бенджамин потъна в мислите си, затова го оставих на спокойствие и си легнах. Мислите ми се въртяха около Матилда, чак докато не чух камбаната за вечеря.

Въпреки изобилието от вкусна храна, вечерята премина унило. Бенджамин с всички сили се стараеше да поддържа разговора, но Мандевил и Саутгейт бяха неразговорливи, лейди Биатрис изглеждаше притеснена, а бялата като платно Рейчъл само ровеше храната си. Когато прислужниците раздигнаха трапезата и всички се готвеха да се оттеглят по стаите си, господарят ми изведнъж се изправи.

— Къщата трябва да се претърси — заяви той. — Всяка стая, всеки килер.

— Защо? — попита Мандевил.

— В действителност и аз не знам какво точно търся, но когато се натъкнем на него, ще го разпознаем.

Сантер цял настръхна.

— Вие можете да се присъедините към нас в претърсването — добави Бенджамин помирително.

— Налага ли се да претърсват сега, веднага? — попита лейди Биатрис.

— Съгласен съм с претърсването — настоя и Мандевил. — Ще стане сега или утре, след като пристигне сър Хенри Бойър с въоръжен отряд от Тонтън.

Сър Джон трепна.

— Наистина ли се налагат такива мерки?

— Да. Изпратих съобщение още докато бяхме в Гластънбъри. Хората на шерифа ще съумеят да ни помогнат. Сега, след като двамина от моите хора загинаха, те са ми необходими като охрана. Но мисля, че все пак вие ще предпочетете къщата да бъде претърсена от мен и мастър Даунби, вместо от прости, събрани от селата новобранци, нали?

Сър Джон не се възпротиви, но настоя и сам да участва. Повикаха слугите, осигуриха факли и лампи и започнахме претърсването. Оказа се, че Темпълкъм е дори още по-голям, отколкото ми се стори първоначално. Избите бяха огромни и подобни на пещери, но не съдържаха нищо необичайно: бъчвички с пиво и вино, дърва за огрев, каменни въглища и други продукти, оставени там на склад. В единия край на подземията, се натъкнахме на стая, чиято врата беше заключена с катинар и залостена. Сантер я отвори незабавно, но ни предупреди да не внасяме в нея факли.

— Тук държим барут и масло за горене — обясни той. — Използваме барута, за да си доставяме камъни за строителен материал от местните каменоломни.

Отвориха вратата и аз влязох. Беше обикновена, суха, миришеца на застоял въздух килия. Бенджамин вървеше след мен и разглеждаше намотаните на кълбо фитили, делвите с масло и бъчвичките с барут, струпани вътре. Наклони глава на една страна и аз разбрах, че нещо е привлякло вниманието му.

— Какво има, господарю?

— Нищо, няма нищо.

Продължихме с огледа. Мен ако питате, ако изобщо има къща, обитавана от духове, то това беше Темпълкъм, най-вече подземията. Качихме се горе и обиколихме стаите една по една. Не открихме нищо подозрително.

Най-накрая самият Мандевил прекрати претърсването. Разтърка очи и се прозя.

— За днес беше достатъчно — заяви той. — Утре ще продължим с оглед на църквата и на острова.

Бенджамин възрази:

— Не сме претърсили помещенията на слугите.

Мандевил се намръщи.

— Нека хората на шерифа го направят. Стига ни за този проклет ден.

Върнахме се в стаите си. Бенджамин дойде в моята. Седна на края на леглото и започна да изброява фактите, известни ни до този момент, сякаш рецитираше стихотворение:

— Бъкингъм е мъртъв. Двама агенти са удушени — той вдигна поглед към мен. — Знаеш ли, че с въже можеш да убиеш някого за секунди?

— Това пък каква връзка има? — попитах. Бях така уморен, че ми се искаше единствено да си легна.

— Не, няма никаква връзка — едва чуто рече Бенджамин с отнесен вид. — После дойдохме тук. Някаква вещица ни предупреди, че смъртта ще ни сполети по различни пътища. Козма загина в пожар. Деймиън е убит от тайнствен стрелец, който явно има способност да минава през дебели стени. Нямаме ключ за разгадаване на гатанката, нито следа, която да ни води към тамплиерите, както нямаме и най-малка следа, която да ни отведе до Граала или Екскалибур.

Бенджамин потърка брадичката си.

— Решение обаче трябва да има. Може пък хората на шерифа да ни помогнат.

[1] Сакристия — помещение в католическите храмове, където се съхраняват одежди, утвар, други черковни предмети, и свещениците се преобличат преди богослужение. — Бел.прев. ↑

[2] Ламбърт Симнел и Пъркин Уорбек оглавяват два бунта по време на Хенри VII с претенциите, че имат повече право над короната. Ламбърт Симнел претендира, че е граф на Уорик, победен е от Хенри VII и принуден да работи за него. Пъркин Уорбек се представя за по-малкия брат на Едуард V, след поражението си бяга на континента, заловен е при опит за връщане в Англия и екзекутиран. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата сутрин ни събуди шумното пристигане на сър Хенри Бойър и неговия отряд — двайсетина души, отбор негодници. Не бяха никакви новобранци, събрани от селата, ами професионални войници, които се държаха като наказателен отряд, пратен от шерифа да залови престъпниците. Бойър беше нисък, набит, почти оплешивял мъж с весело, червендалесто лице. Все беше усмихнат и ни поздрави най-сърдечно до един по време на закуската в голямата зала.

Въпреки всичко не ми вдъхваше доверие. Очите му наподобяваха на тъмни дупки, дъхът му вонеше, зъбите му бяха изгнили, а с Мандевил се държеше меко казано раболепно. Беше от хората, които преследваха успеха, но успехът им убягваше.

Конниците на Бойър, както се полага за професионални войници, скоро се разположиха във вътрешния двор и пристройките около господарската къща. Само час след пристигането им слугите вече започнаха да се оплакват на сър Джон, че има открадната храна от кухнята, че като по чудо каните с вино биваха пресушени, пилетата, живи и здрави до сутринта, изведнъж се оказваха с извити вратове, оскубани, набодени на шиш и въртени над набързо спретнатите огнища. Но на главата на Сантер се бяха струпали съвсем други ядове. Мандевил, с помощта на Саутгейт и раболепния Бойър, беше превърнал голямата зала в съдилище. Те двамата с Бойър седяха зад високата маса, а към тримата Сантер и нас двамата с Бенджамин, се отнасяха като към случайни зрители. Мандевил събра всички прислужници от къщата, готвачите, слугите в кухнята, прислужниците, отговарящи за стаите, в това число и Матилда, дори и конярите. Обърна се към тях сухо и безцеремонно, и без да се помайва, започна да ги разпитва. Откога си на служба в тази къща? Знаеш ли какво означава думата „тамплиер“? Някой ходил ли е до параклиса вчера?

Слугите бяха кротки, прости хора, местни селяни, които само клатеха глава и гледаха с широко отворени очи този всемогъщ господар, дошъл от Лондон. Самият аз неволно се възхитих на начина, по който

Мандевил провеждаше разпята. Долових смущение у някои от тях. Нищо особено: трепване на погледа, леко побледняване. Отговори, които идваха твърде бързо или твърде заучено. Матилда беше особено притеснена, непрекъснато пристъпваше от крак на крак. Мандевил забеляза това и се нахвърли върху нея като ястреб на плячка.

— Ти си прислужницата, която отговаря за смяната на завивките, нали?

Матилда потвърди с кимване.

— Не си ли любопитна да узнаеш какви са тези чужденци, отседнали в дома на господаря ти?

Тя завъртя отрицателно глава.

— И не си се възползвала от възможността да се поровиш из вещите ни, така ли?

Погледът на Матилда се стрелна към мен.

— Не, господарю — измърмори тя.

— Мога да го потвърдя — намесих се аз. — Момичето не знаеше, че съм в стаята, когато дойде да смени постелите. Тя е моя пълна противоположност, сър Едмънд, почтена е до мозъка на костите си.

Бенджамин ме изгледа с почуда, но разнеслия се смях намали напрежението и Матилда беше освободена. Дойдоха следващите. Разпитът се водеше от Мандевил и понякога от Саутгейт. От време на време, за да засвидетелства властта си, шерифът опитваше да се заяжда, но Мандевил го възпираше. Най-после разпитът приключи, но преди да освободи прислужниците, Мандевил нареди да претърсят стаите им. Сър Джон и лейди Биатрис остро възразиха, затова Бенджамин предложи да наглежда войниците, за да не се превърне претърсването в грабеж и плячкосване.

Огледът, както и разпитът се оказаха безплодни. Мандевил грубо освободи слугите. Наблюдавах ги как се оттеглят, най-вече Матилда. Забелязах, че тя улови за ръка сивокос, набит мъж, който изглежда беше неин баща. Забелязах също и че той леко накуцваше. Сетих се за нападението, което бях преживял предишния ден и за раните, които бях нанесъл неволно, но реших да запазя заключенията за себе си. След разпита на слугите, претърсихме параклиса, огледахме стените, пода — плоча по плоча, олтара, но нищо не открихме. Огледахме дори и старите скамейки, на които са седели тамплиерите. Признавам си

(такъв си му е навикът на стария Шалот!), че кой знае каква работа не свърших, затова пък прекарах по-голямата част от времето във възхитено зяпане на изкусните дърворезби по молитвените скамейки. Първите три ме омагьосаха: съпруга налагаше свирепо мъжа си по задните части с пръчка; прислужник в кръчма, надигнал чаша; двамина селяни, които изкормват заклана свиня. Всяко изображение бе толкова живо, че чак дъхът ми спираше. Бенджамин се приближи към мен.

— Тамплиерите — заяви той — ставали прави и прибирали седалките на молитвените столове. На обратната страна на седалките били дърворезбите, които не служели само за украса, но и за да придадат тежест на седалките.

Засмя се и посочи към картината, на която жената налагаше съпруга си.

— Местните майстори обичали да се забавляват, като изобразявали сцени, които са много далеч от възвишеното.

Мандевил реши да тръгваме. Огледът на параклиса се оказа толкова напразен, колкото и онзи от предишния ден. Излязохме от параклиса и се спуснахме към езерото, което блестеше ярко, но островът си оставеше все така обвит в мъгла. Няколко лодки бяха скрити между дърветата по брега и Мандевил и Сантер заповядаха да ги довлекат. Почистиха ги от замръзналата кал, подготвиха ги и щом всички се качихме, войниците на Бойър загребаха към острова.

Бог ми е свидетел, че този остров беше най-тайнственото място, на което е стъпвал кракът ми — тук беше влажно, студено, злоещо и някак странно. Дърветата растяха твърде близо едно до друго, а покритият със сняг прецип сякаш беше живо същество. Нагъсто израстите му стъбла непрестанно спъваха стъпките ни. Борихме се с него, докато не прогизнахме до кости.

— Не забелязваш ли нещо странно? — попита ме Бенджамин, останал без дъх. Спря и заоглежда преплетените сухи клони над себе си. — Тук няма никакви птици! Дори гарвани и врани! Никакви!

Спрых и се заслушах, налягах слуха си да доловя някакъв звук, различен от онзи, който предизвикваха войниците или ругатните на останалите, които се хлъзгаха по замръзналата земя. Тези груби звуци сякаш подсилваха злоещата тишина, възцарила се на острова, и ме подсетиха за една история, която чух от някакъв пътешественик. Този

човек твърдеше, че е прекосил океана на запад и стигнал чак до острови, обитавани само от духовете на мъртви моряци. Потреперих и изругах. Мандевил и останалите си проправяха път с помощта на мечовете си. Кралските агенти изглежда най-много бяха засегнати от мрачната атмосфера на острова и прогонваха страха си с ожесточено размахване на мечовете.

Накрая стигнахме до една полянка. На нея се издигаше постройката, която виждахме от брега на езерото. Беше изградена от жълтеникав пясъчник и покрита с тъмночервени плочи. Вместо прозорци имаше тесни кръстовидни процепи. Обкованата с желязо врата беше заключена с катинар. Сантер се извини, че няма ключ за нея, затова Саутгейт счупи с меча си катинара и отвори с ритник вратата. Влязохме и запалихме факли. Мрачното чувство, което внушаваше това място, беше осезаемо като присъствието на живо същество. То свиваше сърцето и потискаше духа. Но не видяхме нищо, което да привлече вниманието ни. Вътре беше съвсем празно, въздухът — леден и причината не беше в мразовитото и снежно време отвън.

— Тук живее смъртта — промърморих.

— А може мястото да е свещено — отвърна Бенджамин.

Мандевил заповяда на войниците да се наредят покрай стените. Светлината от факлите им едва надвиваше мрака. Обзе ме детинска увереност, че ако стоим в кръговете светлина, хвърляни от факлите, не може да ни сполети нищо лошо. Струваше ми се, че извън светлината на пламъците се крият тъмни сенки и сили, които дебнат да ни сграбчат за гърлата. Тежки каменни плочи покриваха пода, стените бяха варосани, в помещението нямаше нито един стол, нито една маса, нищо.

Войниците бяха обзети от безпокойство, зашушукаха помежду си, затова Мандевил им кресна да се заемат с претърсването. Тези хора си изкарваха хляба, като събираха улики, затова ако там имаше разхлабен каменен блок или таен проход, щяха да го открият. Но не откриха нищо. Бенджамин беше клекнал и се движеше като паяк от една каменна плоча на друга. По едно време спря и възкликна удивено. Скупчихме се около него, а той дращеше с пръст по пода.

— Следа от свещ — отбеляза той. — Някой е бил тук, и то неотдавна.

Откриха и други следи от свещи и това беше всичко. Мандевил заповяда да привършваме с претърсването. Бях впил очи в Сантер, защото този иначе грубоват смелчага стоеше до вратата като дете, което се страхува да влезе в тъмната и непозната стая.

— Има ли нещо? — попитах.

Сантер поклати глава, но беше побледнял и видях, че по страните му е избила пот.

— Какво има? — нечуто рекох аз.

Войниците ни изблъскаха встрани — нямаха търпение да се измъкнат навън. Сантер отново поклати глава.

— Нищо — също така тихо ми отвърна той.

— Сигурен ли сте? — попита Бенджамин и застана до него.

Сантер пак поклати глава. Бенджамин погледна към варосаната стена над вратата. Изчака да излезе и последния войник.

— Според мен, тук нещо не е наред, сър Джон, но Мандевил в бързината си пропусна да го забележи.

Сантер само се взираше в него.

— Стените — продължи Бенджамин, — белосани са съвсем скоро. Защо е трябвало да бъдат белосани?

— Не знам — объркано рече Сантер и уморено тръгна след другите.

Върнахме се на брега. Мандевил слезе от лодката и се запъти нанякъде, докато крещеше заповеди към Саутгейт. От двора излезе каруца. В нея бяха двата ковчега. Караха ги в селската църква, където свещеникът щеше да отслужи заупокойна литургия и двамата братя, сполетени от печална участ, щяха да бъдат погребани и забравени. Мандевил се приготви да потегли. Напереният Бойър получи заповед да остане в имението, а нас сър Едмънд повика с ръка.

— Ще дойдете с нас в Гластънбъри, но преди това имаме друга задача.

Не ни каза нищо повече, затова отидохме в стаите си, нахлузахме ботушите си за езда, шапките и наметнахме плащовете. Бледа като платно, Матилда забърза към мен в галерията, но Бенджамин ме повика, затова реших да не се спирам при нея. Взехме конете си, сбогувахме се със Сантер и запрепускахме в галоп по замръзвания, каменист път, тъй като Мандевил искаше да стигне до Гластънбъри, преди да падне нощта. Яздехме безпрепятствено, но по

едно време Мандевил забави ход, наведе се и заговори тихо на Саутгейт. Накрая те дръпнаха юздите на конете си и спряха.

— Да — заяви Саутгейт — това е мястото.

Разбрах, че сме тръгнали на лов за вещици. Слязохме от конете. Заповядаха на един от войниците да пази конете. На друг Мандевил махна с ръка да се приближи. Мъжът беше слаб като ловна хрътка, с груба кожа и сини очи. Сър Едмънд го сграбчи за рамото и ни го представи.

— Бойър го нарича Хрътката и твърди, че е много добър в проследяването. Според Бойър, ако някой е в състояние да намери къде живее дъртата вещица и да ни отведе до жилището ѝ през горските пътеки, то това е Хрътката!

Мъжът се усмихна и ми заприлича на вълк. Зъбите му бяха криви. Прякорът му прилягаше добре. Виждах бях ловджийски кучета, които бяха по-приятни на вид от него. Мандевил порови в кесията си и измъкна сребърна монета. Повъртя я в пръстите си. Хрътката алчно я следеше с поглед.

— Намери ми колибата на проклетата вещица и ще получиш две такива.

От друго насърчение Хрътката нямаше нужда. Толкова се заплеснах да го наблюдавам, че дори не възразих срещу скитането из замръзналата папрат. Хрътката се втурна през дърветата с големи крачки. Бог знае как успяваше да се придвижва. Дърветата растяха гъсто едно до друго, а под тях храсталакът беше хлъзгав заради снега, който го покриваше. Нито веднъж не се подвоуми и не показа колебание. Вървеше, без да обръща внимание на дълбокия до глезени сняг и на снега, който падаше от клоните при внезапните пориви на вятъра.

(Като се размисля, хора като Хрътката не са чак такава рядкост. Веднъж ме преследваха с кучета сред потъналите в мрак лесове около Москва. Беше едно от най-страшните бягства, с които съм спасявал кожата си. Поканиха ме на празненство у някакъв луд руски принц. Само дете не знаех, че тъкмо аз ще съм забавлението! Преди да започне ловът, лудият кучи син ми каза, че ако мастифите с жълтеникава козина не успеят да ме разкъсат на парчета, ще ме разчекнат с коне. Нали и през ум не ви минава, че съм чакал втора

покана, преди да си плюя на петите, но тази история ще я ви я разкажа друг път.)

Не обичам да бъда извън града дори сред лято, а на всичкото отгоре тази гора беше като омагьосана. Започнах да негодувам срещу сумрака и траповете, но най-вече от ума ми не излизаше мисълта за нападателите ми от предишния ден.

— Това място е идеално за устройване на засада — извиках аз.

Мандевил се ухили и избърса потта от лицето си.

— Поради тази причина не казах никому в имението къде отиваме. Искам да подготвя незапомнена изненада на тази вещица.

Най-после дърветата се разрешиха и пред нас се откри поляна. В другия ѝ край имаше скалисто възвишение, сякаш направено от два каменни блока, събрани от митичен великан. В основата на скалата имаше широка пещера. Мандевил извади меча си. Тръгнахме след него. Бог знае какво сме очаквали да открием. Вървахме предпазливо, като че ли очаквахме дъртата вещица всеки миг да изскочи от пещерата и да започне да ни проклина и да ръси пророчества. Но наоколо все така цареше безмълвие.

Бенджамин спря и посочи входа. Предишната нощ беше ваял сняг, но изглежда някой вече беше идвал при вещицата, а после си бе тръгнал. Следите водеха обратно към дърветата. Посетителят се бе опитал да ги заличи с помощта на сноп клони. Влязохме в пещерата. В огнището до входа трябваше да е запален огън, но там имаше само с пепел. Факлите не горяха. Мандевил запали една и влязохме понавътре в пещерата.

Мястото изглеждаше странно. По стените имаше рисунки, за които Бенджамин каза, че са правени преди векове. Самата пещера се оказа учудващо топла и изведнъж си дадохме сметка, че вървим по проход, който ни отведе до широко подземие с висок свод, обзаведено като стая за живеене. Тръстиките по пода бяха чисти и поръсени с ароматни билки. На триножника висеше гърне за готвене, но дървата под него отдавна бяха прегорели. Имаше ракла и сандък, маса и стол. В другия край имаше легло и до него, просната като захвърлена и непотребна вече кукла, лежеше вещицата. Бенджамин се втурна и сграбчи рамото на жената.

Тялото се обърна, ръцете безжизнено се залюляха, главата се отметна назад, очите бяха изцъклени. От устата ѝ нямаше да излезе

повече нито едно предсказание. Около мършавия ѝ врат бе увито червеното въже, с което беше удушена.

Мандевил изруга и зарита каквото му попадна. Столът хвъркна във въздуха. Саутгейт приклепна до господаря ми и опипа шията на старицата, като се мъчеше да не гледа изцъклените, немигащи очи.

— Мъртва е от доста време — заключи той. — Кожата ѝ е студена като на змия.

Изправи се и избърса ръцете си.

— Сър Едмънд, явно дъртата вещица е изиграла ролята си и на свой ред е отстранена.

— Съгласен съм — намеси се Бенджамин.

— Но кой я е убил? — тросна се Мандевил.

— Подозирам, че е дело на същия човек или на същите хора, които са убили Козма и Деймиън, без да броим вашите агенти в Лондон.

Бенджамин посочи отпуснатото в гротескна поза тяло.

— Участвала е в тази история само защото са ѝ платили. Просто една глупава старица. Убиецът е знаел, че ще я накараме да проговори. Може да е била убита по всяко време през изминалите два дни.

— Подозирате ли някой от обитателите на Темпълкъм? — попита Саутгейт.

— Може би — отвърна Бенджамин. — Човек от семейството или някой от слугите, или самите тамплиери.

Господарят ми сви рамене.

— Ние не познаваме местността и колко ни отне — десетина минути — за да стигнем до пещерата, нали? А в гората може да има тайни пътеки. Убиецът е дошъл по някоя от тях, убил е старицата, уверил се е, че е заличил следите си и се е върнал.

Нямахме какво повече да правим в пещерата. Мандевил каза, че ще съобщи за смъртта на старицата, когато се върнем в Темпълкъм, така че продължихме пътуването си в студа през пустите поля на Съмърсет. Малко след падането на нощта пристигнахме в Гластънбъри. Пътищата вече бяха почти непроходими, а студът беше толкова свиреп, че едва разменяхме по някоя дума. Мандевил възкликна облекчено, когато пред погледите ни се показаха стените на Гластънбъри.

Един от монасите ни преведе през страничната порта, после се погрижи за конете и багажа ни. В странноприемницата абат Биър, придружен от монах, който бе отсъствал при предишното ни посещение, ни приветства отново с добре дошли. Монахът беше як, румен и светлоок, държеше се възпитано и любезно. Допадна ми, двамата с Бенджамин веднага завързаха разговор.

— Това е брат Едред, нашият архивар и библиотекар — обяви абат Биър. — Ще ви помогне във вашето разследване. Познава помещението с ръкописите като собствената си длан и е познавач на живота на крал Артур.

— Познаваше ли Хопкинс? — грубо заразпитва Саутгейт, като в същото време сваляше връхната си дреха и я отърсваше от разтопилия се сняг.

— Да — отвърна Едред. — Брат Хопкинс беше човек, който не живееше в мир нито със себе си, нито със събратята си от ордена. Не беше историк, а по-скоро събирач на легенди. Монашеските ни правила му се струваха тежки, затова прекарваше всяка възможна минута в библиотеката.

Едред постави внимателно ръка на рамото на стария абат.

— Преподобният отец стори всичко по силите си за брат Хопкинс. Нареди да бъде освободен от монашеския обет и да работи като капелан в Темпълкъм и прилежащите към него села и стопанства.

Момчешка усмивка се разля по лицето на библиотекаря.

— Дори за това не го биваше. Все разправяше, че е открил ключа към някакви мистерии и нямаше търпение да съобщи на лорд Бъкингам — изражението му стана сериозно. — Накрая Хопкинс стана причина за собствената си гибел и за гибелта на други, навлече гнева на краля върху тази обител, както и на други места.

Той погледна открито Мандевил и Саутгейт.

— Но ще ви кажа едно, господа — сър Джон Сантер е верен поданик на краля.

Преглътнах въпросите си, защото Мандевил започна да изброява какво искал да огледа: гроба на Артур, ръкописа, в който Хопкинс е открил гатанката, искаше да се изяснят и ред други въпроси, в което абатът и брат Едред щяха да са ни от помощ.

Едред се съгласи без особено въодушевление. Каза ни, че храната ще ни бъде донесена и по най-любезен начин ни пожела

спокойна нощ, преди да се оттегли.

— Не ми се нрави — програчи Саутгейт, веднага щом монахът си тръгна. — Не ми се нрави и абатството. Струва ми се, че сър Джон Сантер и това място са свързани по някакъв начин.

— Защо мислиш така? — попитах предизвикателно. — Какви доказателства имаш?

— След като сър Едмънд приключи с разпита тази сутрин, размених някоя и друга дума с неколцина от слугите, мъже от отдалечените стопанства. Явно Сантер не е обикалял из владенията си вчера сутринта както твърди. Къде тогава е бил?

Не казахме нищо. Мандевил и Саутгейт се отдалечиха. Разположихме се удобно, вечеряхме със скромната храна, която ни изпратиха от монашеската готварница, и си легнахме.

Рано на следващата сутрин Бенджамин присъствал на сутрешната литургия в църквата на абатството и чак след това ме събуди. Закусихме в малката трапезария на дома за гости със светъл ейл и овесена каша. Мандевил и Саутгейт се присъединиха към нас. Войниците, които ни придружаваха, бяха настанени другаде. Двамата самодоволни *Agentes* горяха от нетърпение да покажат властта си в това прочуто абатство и когато брат Едред дойде при нас, Мандевил настоя той да го заведе право в библиотеката.

Излязохме от дома за гости. Минахме по галерии с каменни сводове и влязохме в една от тях, която водеше към вътрешен двор. Заради студеното време читалните бяха безлюдни. Сняг и скреж покриваха пустата градина, но откъм църквата на абатството долитаха напевните мелодии на утринни песнопения.

Библиотеката предвидливо се затопляше от находчиво свързани тръби, по които течеше топла вода. Вода по такива тръби течеше и в отходните места. Спомням си го много добре, защото дотогава не бях виждал подобно нещо.

Обсъдих това чудо със сър Джон Харингтън, племенник на кралицата, който впоследствие изобрети хитроумна система от тръби, която позволяваше нужниците и отходните места да се почистват с дърпане на една верига и течаща вода. Тромава работа, но наредих да построят същата и в Бърфъм.

Не ще и съмнение, че Бенджамин се почувства в библиотеката в свои води. Щом усети аромата на пергамент, пемза, мастило и нов

велен, възкликна от удоволствие. Сваляше томове от полиците, отваряше закопчалките им, бърбеше като дете и сочеше изящните образци на калиграфското изкуство. Някои от буквите бяха цели картини, в тях имаше вписани рисунки на дракони, крилати змейове, кентаври и други митични зверове. Мандевил и Саутгейт само стояха с дебнещи погледи, докато най-сетне сър Едмънд не щракна с пръсти.

— Донесете ми ръкописите на Хопкинс.

Едред впери в него поглед, изпълнен с иронична невинност.

— Няма такива книги, сър Едмънд.

— Не си играйте с мен! — излая Мандевил. — Не знам проклетото заглавие, но искам да ми донесете онези, които Хопкинс е проучвал!

— О, говорите за „Легенди за Авалон“?

Едред се отдалечи, отвори грамаден, обкован с желязо сандък и измъкна от него дебел том, завързан с кожен ремък и пристегнат с две закопчалки. Постава го внимателно на масата и ние се скупчихме над него.

— Това не е точно книга — обясни Едред. — Всъщност е сборник с легендите за Гластънбъри и околностите му.

— И какво е открил Хопкинс?

Мандевил отвори закопчалките и махна кожената подвързия. В началото не виждахме нищо на бялата подложка на корицата, но после Едред донесе свещ, подържа я близо, но и на безопасно разстояние от страницата и след малко на страницата, започнаха да се проявяват синьо-зелени букви.

— Умно — промърмори Едред. — Бог знае как е направено.

От време на време отдалечаваше и приближаваше свещта и написаното стана още по-ясно. Бенджамин взе перо и пергамент и преписа стиховете, дума по дума. Не се различаваха от казаните от Агрипа.

*Над чашата Христова река Йордан тече,
над кивота е мечът; вовеки там да е!*

Мандевил си ги заприпява, както дете, което учи стихотворение.

— Какво, по дяволите, означава това? — добави той.

Едред ни покани да седнем около масата.

— Как го е открил Хопкинс? — попита Бенджамин.

Монахът разпери ръце.

— Може да е станало случайно, макар че ръкописът съдържа добре известни легенди, всъщност в него няма нищо ново. Подозирам, че е проверявал подвързията, преместил е свещта, за да огледа по-внимателно и да види дали няма пролука между нея и подложката и тогава на пламъка от свещта думите са се появили.

Едред посочи към написаното на бялата страница, което започваше да избледнява.

— Не съм бил тук, когато Хопкинс го е открил. Не ни каза нищо, но е бил толкова развълнуван и разтърсен от находката си, че беше оставил книгата отворена и върху нея беше покапал малко от восъка от свещта. Разказах ви всичко, което съм видял да върши. Останалото ви е известно.

Мандевил се приведе и потупа книгата.

— И в нея няма нищо друго?

— Съвсем нищо.

— Тогава — Мандевил се наклони към Саутгейт — моят помощник, който е вещ в тайнописа, ще я отнесе до някоя от другите маси и внимателно ще я проучи.

Изгледах Саутгейт с престорена изненада.

— Можеш да четеш! — възкликнах. — Ама наистина ли можеш да четеш?

Това наистина вбеси кучия син.

— Учил съм в колежа Ориел! — озъби ми се той. — Теология, философия, логика и математика!

— Тогава простете ми, моля, сър — леко се пернах по ръката. — Току-що стана ясно, че не трябва да се съди за книгата по корицата, нали?

Саутгейт взе ръкописа и се отдалечи нацупено. Мандевил ме наблюдаваше настойчиво, а Едред и Бенджамин сякаш не намираха нещо по-интересно за гледане от пръстите си.

— Нищо смешно няма, Шалот — заяви сър Едмънд. — Брат Едред, в името на краля, кажете, известен ли ви е отговорът на гатанката?

— Отговарям ви пред Бог, сър, не ми е известен!

— Има ли в това абатство място или вещи, които могат да послужат, макар и най-отдалечено като отправна точка, за смисъла на думите за река Йордан и кивота?

Едред поглади с пръсти масата.

— Река Йордан е в Палестина — отвърна той. — В името на Бога, сър Едмънд, какво общо може да има тя с едно абатство в Съмърсет? А що се отнася до кивота на Мойсей, той е изработен в подножието на планината Синай, за да бъдат положени в него скрижалите с Божите заповеди. Кой знае къде може да се намира кивотът?

Сър Едмънд не се отказваше лесно.

— Но тук е дивата роза — не се предаваше той, — която, според вашите твърдения, е посадил Йосиф от Ариматея. Не си играйте с мен, многоуважаеми братко. Вашият абат гордо твърди, че Йосиф от Ариматея е дошъл тук и е носел със себе си светия Граал. Според книгата, която преди малко ни показахте, Артур пък е дошъл тук, за да пие от тази чаша, а един от неговите рицари — сър Бедивир, уж хвърлил Екскалибур в езеро, което е на три мили от Гластънбъри. Това езеро все още принадлежи на абатството и според годишния отчет, който сте представили на хазната, ловите по пет хиляди змиорки годишно за кухнята си.

Сър Едмънд се надигна от мястото си и размаха пръст пред лицето на монаха.

— Бог ми е свидетел, братко — заплаши го той с дрезгав глас, — че открия ли и най-далечна следа от кивота или река Йордан в това абатство или на някое от местата, които са ваше владение, ще ви изправа пред кралския съд в Лондон с обвинение в предателство!

— Тогава, сър Едмънд — хладнокръвно отвърна Едред — намерете доказателството за такова предателство.

Мандевил блъсна назад стола си и тръгна към вратата.

— Лично ще огледам абатството! — извика той през рамо. — Саутгейт, претърси внимателно библиотеката, щом приключиш с ръкописа.

Излезе и затръшна вратата след себе си. Едред остана невъзмутим пред заплахите на Мандевил.

— Може би е по-добре да тръгваме — каза той тихо и хвърли бегъл поглед към Саутгейт, който седеше замислен над книгата. — Сър

Едмънд не ми вярва, но няма да открие нищо нито в абатството, нито където и да било другаде.

Напуснахме библиотеката, заобиколихме църквата от север, влязохме в нея и се запътихме към параклиса на Дева Мария, който сега беше покрит с платнища и прах.

— Абат Биър — обясни Едред — строи в момента костница. Тя ще минава под параклиса на Дева Мария и Галилейската порта^[1].

Отметна платнищата и ни поведе по стъпалата надолу. Костницата се оказа помещение с висок свод, поддържан от тънки каменни дъги, които тръгваха звездообразно от центъра. Костницата не беше довършена. Странното беше, че това май бе единственото място в цялото абатство, в което Едред не се чувстваше добре и явно му се искаше да се измъкне час по-скоро. Върнахме се при западната порта, подминахме един малък параклис и влязохме в просторния неф, съграден от бял камък. Разгледахме северния и южния трансепт и стигнахме до олтара, пред който се намираще гроба на Артур.

— Има ли начин — попита Бенджамин — да се стигне до гроба? Едред поклати глава.

— Няма, разбира се. Гробницата отдолу, в която е положен ковчегът, е запечатана. Само папата може да разреши разкопаването на подобен гроб — той разпери ръце. — И защо трябва да бъде отварян? Светият Граал и мечът Екскалибур са били виждани векове след смъртта на крал Артур, а и монасите, които повторно са погребали тялото му, едва ли са заровили там тези толкова свещени реликви.

Съгласихме се с него и продължихме обиколката си извън църквата, минахме по покритите със сняг каменни пътеки, покрай катедралния съвет, дормитория^[2], монашеската готварница и влязохме в градината на абатството. Висока тухлена стена обграждаше градината, която през лятото сигурно беше много красива, а в този миг бе потънала цяла в сняг. Погледът ми обаче непрекъснато се насочваше към великолепия Тор, който се извисяваше над абатството и към църквицата „Сейнт Майкъл“, издигната на него.

— Може ли там да има нещо? — попитах.

Едред се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Всички, които идват тук, си мислят така. В сравнение с абатството обаче църквата е доста по-нова. Добре сте дошли и в нея, но изкачването ще бъде безполезно. Настойчиво ви препоръчвам да

оставите тези тежки задължения на своите двамина спътници, които несъмнено са си задали същия въпрос.

[1] Галилейска порта — западната врата в църква или в катедрала. — Бел.ред. ↑

[2] Монашеска спалня. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Прибрахме се в странноприемницата. Едред поръча да ни донесат от кухнята греяно вино, за да прогоним студа от телата си. Двамата с Бенджамин скоро потънаха в разговор за алхимията и философския камък. Библиотекарят дори предложи на господаря ми да го заведе до езерото, на чието дъно според легендата все още лежеше мечът на Артур.

Добре, че Саутгейт си беше тръгнал. В скрипториума имаше неколцина монаси, заети със свои дела, които ме посрещнаха любезно и никой от тях не се възпротиви, когато започнах да прелиствам оставения от Саутгейт на масата ръкопис.

Брат Едред имаше право. Ръкописът наистина се оказа сборник от записани легенди от околностите на Гластънбъри, за Авалон, за Артур, изковаването на Екскалибур и дори един занимателен разказ за това как Йосиф от Ариматея довел веднъж отрока Христос в Гластънбъри, когато идвал тук да купува калай и скъпи масла от местните. В книгата имаше още най-общи географски описания и коментари на библейски теми. Едно от писанията привлече вниманието ми. Сетих се какво ми бе казал Агрипа и изведнъж у мен се загнезди леко подозрение.

Затворих припряно книгата, седнах и се размислих. Опитвах се да свържа откритието си с безкрайната върволица от убийства, в която се оказах заплетен. Реших да си държа устата затворена.

(Моля ви за извинение, минутка само. Онова нищожество капеланът ми подскача нагоре-надолу и напръска целия пергамент с мастило. Разквича се: „Каж ми! Каж ми.“ „Няма нито следа от ключ или намек за разгадаване на мистерията.“ Грабвам почернелия ръжен и здравата го первам през пръстите. Не е ли чел книгата на Еклесиаст? „Време има за всяка работа под небето.“^[1] Вижте какво ще ви кажа: на проклетото нищожество и през ум няма да му мине да се развряска по време на някоя пиеса от Уил Шекспир: „Каж ми какво става после! Каж ми какво става после!“ Ще го заринат с гнили плодове.

Всъщност хрумването си го бива. Не внимава ли, ще го фрасна по дребната тиква с празния си бокал за вино. А, много добре, заплахата свърши работа.)

Ще кажа само, че прекарахме два дни напразно в Гластънбъри и си тръгнахме с малкото факти, както знаехме и на идване: първо, че Хопкинс е бил монах в абатството и второ, че тук е открил прословутата гатанка. Брат Едред поязди с нас две или три мили, за да ни изпрати. На кръстопътя се сбогува и сърдечно стисна ръката на Бенджамин. Господарят ми се обърна към нас.

— Моля, всички продължете пътя си — помоли той. — Имам да обсъдя с брат Едред личен въпрос.

Почувствах се леко засегнат. МанDEVИЛ се разгневи.

— Какъв въпрос? — заяде се той.

— Сър Едмънд — тихо настоя Бенджамин, — въпросът е личен, засяга тайната на изповедта!

Кой може да възрази при това положение? Сър Едмънд даде знак и войниците го последваха, а после тръгнах и аз. Хвърлих поглед назад и видях господаря си, потънал в сериозен разговор с монаха. Каквото и да му беше казал, то явно бе слисало събеседника му. Дори и за мен беше видно вълнението на Едред. Скоро Бенджамин отново се присъедини към нас.

— Какъв беше въпросът, господарю?

— Не сега, Роджър — едва чуто ми отвърна той.

Продължихме пътя си към Темпълкъм. По време на престоя ни в Гластънбъри не беше валил сняг, но небето ставаше все по-навъсено и все по-прихлупено. Щом отминахме селото и поехме по пътя към имението, сър Едмънд си припомни разказа ми за засадата и нареди на войниците да ни обкръжат като предпазна мярка. Напредвахме бавно. Пронизващият вятър хапеше страните ни, вледеняваше пръстите ни, а конете ни с усилие вървяха по заледения път. Тъкмо бяхме отминали завоя, а кулите и колоните на Темпълкъм вече се провиждаха през дърветата, когато изведнъж един от войниците препусна бясно назад. Копитата на коня му чаткаха по леда, а самият кон почти се пързеляше и едва-що не се блъсна в коня на МанDEVИЛ.

— Какви ги вършиш, човече? — ревна Саутгейт.

И капка кръв нямаше по лицето на войника. Онемял от ужас, мъжът не беше в състояние и дума да обели. Сочеше в обратната

посока. Мандевил пришпори коня си напред, ние го последвахме и завихме. Отначало заледената пътека ни се стори пуста заради все по-сгъстяващата се тъмнина. От двете страни я обграждаха покрити със сняг дървета. Тогава припламването на горяща свещ привлече вниманието ни. Изглеждаше сякаш стои в снега. Малка метална чаша я пазеше от свирепия вятър. Приблжих се и стомахът ми се обърна. Конете ни се подплашиха. Мандевил и Саутгейт изругаха на висок глас. Мъртвешка сиво-зелена отсечена ръка придържаше бялата свещ в снега.

— Магия! — промълви Мандевил.

— Няма да мина оттук! — заяви един от войниците.

— Махни я! — заповяда Мандевил на Саутгейт.

— В случай като този, сър Едмънд, бих предпочел да не правя нищо.

— Хайде, Роджър — нареди Бенджамин.

Двамата слязохме от конете си и се приближихме да огледаме скверното дело. Ръката беше започнала да се разлага, окървавения чукан на китката ѝ вече се беше превърнал в почерняла, вледенена каша. Ноктите бяха загубили цвета си, пръстите се разпадаха. Вятърът се обърна и усетихме вонята на разлагащ се труп.

— Какво е това? — попита Бенджамин.

(Знаех какво е! Още съвсем млад се сблъсках с най-свирепи и могъщи вещици, магьосници и вещици. Хора, които използват тъмни сили, за да помътят разума на своите противници. Не забравяйте мъдрите думи на стария Шалот: силата на магията се корени в това, което ще накарате да си мислят другите. Наскоро развивах тази теза, когато се натъкнах на Уил Шекспир и Ричард Бърбидж в „Глоуб“. Старият Уил, Бог да го благослови, беше впечатлен от мислите, които споделих. В момента трескаво пише пиеса, в която има сцена с вещици, събрали се на голо поле, които внушават коварни помисли в главата на кръвожаден благородник на име Макбет.)

На замръзналия път аз продължавах да се вирам в ужасната ръка в снега. Приличаше на ръката на привидение, което се мъчи да излезе от гроба си.

— Това е ръката на славата — обясних аз.

Бенджамин ме погледна озадачен.

— Много силна магия, господарю — продължих аз. — Вещицата отсича ръката на убит човек, после прави свещ от човешка мазнина. Пали свещта и я слага в ръката. С нея можеш да призоваваш демоните, да навличаш проклятие, както и да предупреждаваш.

Бенджамин се приближи.

— Мислиш ли, че действа?

Свих рамене.

— О, господарю, че то и аз мога да призова сатаната от ада.

Бенджамин ме погледна.

— Но дали той ще дойде, е друг въпрос.

(Веднъж казах същото на Уил Шекспир и, изобщо да не се съмнявате, той го използва в своя пиеса. Май беше Хенри IV, частта, в която Хотспър и Глендауър говорят за магии.)

— Е — Бенджамин се изправи, — ако това нещо е дошло от ада, нека се върне там!

Изрита ръката и свещта в храсталаците. Пламъкът изгасна със съск. МанDEVIL и Саутгейт слязоха от конете си и се приближиха към нас. И двамата изглеждаха бледи и видях, че от старанието, с което вършеха работата си, не е останало и помен. МанDEVIL се завзира в мрака, после вдигна очи към грачещите врани над нас.

— Това място е прокълнато! — измърмори той и изрита снега на мястото, където до скоро беше лежала ръката на славата. — Дали не е по-добре да си тръгнем, да се приберем в Лондон и да се върнем напролет с войници?

Прехапа устни.

— Мога да пръсна войниците си навсякъде и да изровя всичко, което се случва тук в действителност.

— Ами кралят, какво ще каже той? — попита тихо Бенджамин. — Най-важното е какво ще си помисли скъпият ми вуйчо, ако се върнем с празни ръце и докладваме само за смъртта на Козма и Деймиън? Искам справедливост, сър Едмънд, а вие търсите отмъщение. Убийството е като хазарта. Досега убиецът печели при всяко хвърляне на заровете, но рано или късно ще допусне грешка.

(Всичко случващо се само показва колко са се променили времената. Бог да прости, МанDEVIL и Саутгейт — може и да бяха зли по природа, тези любимци на краля, но все пак у тях имаше някаква съвест. Не като Уолсингам и следващите поколения шпиони и „агенти-

провокатори“. Вземете например Кристофър Марлоу. Бях с него, когато го убиха в онази кръчма. Самият той, както и неговите убийци — хора като Фризиър и Скиърс, да не споменаваме Поули, бяха демони в човешка плът. Нямаха страх ни от Бога, ни от хората. Горкият Кит! Беше лош човек, но прекрасен поет. Съвсем без време си отиде.)

Продължихме по пътя към Темпълкъм. Семейство Сантер ни очакваха. Очакваше ни и Бойър, който вече се беше настанил като у дома си. Ризата му беше разкопчана на врата. На косматите си крака носеше полуботуши. Лицето му беше почервеняло от пиенето, дъхът му вонеше на вкиснало вино. Явно двамата със сър Джон вече бяха свързани от най-сърдечно приятелство и аз тайно се зачудих, дали Сантер не са подкупили този лутащ се в морално отношение слуга на короната. На Мандевил това приятелство никак не се понрави и той изгледа шерифа с изпепеляващ поглед.

— Беше ли плодотворно посещението ви в Гластънбъри? — попита сър Джон, когато се постоплихме край огъня в грамадното огнище. Лейди Биатрис и Рейчъл ни поднесоха вино с подправки.

Мандевил само изруга, а Саутгейт щеше да се впусне в злостни нападки по отношение на абатството, ако сър Едмънд не го беше посъветвал да млъкне и да си пие виното. Изпълнен със задоволство, сър Джон се опита да ги разведри.

— Нека утре си вземем почивка от държавните дела — рече той. — Не е валял нов сняг, а аз знам къде кучетата ми могат да открият добър елен.

Бойър и Саутгейт на часа се разведриха пред възможността за добър лов. Дори Мандевил даде съгласието си. От последвалия разговор разбрах, че и двамата агенти са запалени ловци и хранят безпределна страст към ловуването. Зачудих се и дали сър Джон, въпреки грубоватото му добродушие, не го биваше в уелото откриване и използване на човешките слабости. И моите ли беше разгадал? Дали пък, размислих се, Матилда не беше нарочно изпратена в стаята ми?

Вперих поглед в Рейчъл. Кротките ѝ като на сърна очи гледаха усмихнато Бенджамин. Дали и тя не играеше роля? Всички ли бяхме подкупени? Аз с Матилда, Бенджамин с Рейчъл, Бойър с добро вино и добра храна, а шпионите на краля — с обещанието за един добър лов.

Спомних си думите на Мандевил на идване към къщата. Дали зловещото влияние на храма не започваше да ни въздейства?

Ще ви кажа следното: аз съм роден негодник. Много ми е трудно да правя разлика между своите вещи и чуждите. Или поне ми беше трудно, но никога не ми е харесвала идеята да ме имат за глупак. Истина беше, че в Гластънбъри не открихме нищо, както не открихме и защо бяха убити Козма и Деймиън. Озърнах се наоколо. Бойър беше пиян. Бенджамин седеше потънал в мислите си или пък беше омаян от ласкателствата на Рейчъл. Мандевил и Саутгейт се наслаждаваха на гостоприемството на стопаните на имението, а Сантер, чието поведение беше най-малкото подозрително, се правеше на весел домакин.

Ударих чашата си в масата и се изправих. Разговорът за предстоящия лов между Бойър и Саутгейт замря, когато обърнах гръб към огъня, за да се постопля.

— Роджър — погледна ме объркано Бенджамин, — какво има?

Огледах ги.

— Уморен съм — подхванах аз. — Премръзнал съм и съм изтощен.

Протегнах ръка и започнах да разтварям пръсти един по един като учител пред ученици.

— Козма е мъртъв. Деймиън е мъртъв — погледнах Сантер. — Старата вещица е мъртва. Ако изпатите хора в гората, ще намерите вкочанения ѝ труп в пещерата, която е наричала свой дом. Като за капак на връщане от Гластънбъри се натъкнахме на магия, навличаща проклятие.

Сантер учудено възкликна. Бойър ме зяпаше, замаян от пиене. Погледът ми се отправи към Бенджамин и Мандевил.

— Няма ли да му кажете?

— Роджър — намеси се Бенджамин, — най-добре си дръж езика зад зъбите.

— Глупости! — отвърнах. — Докато идвахме по пътя насама към къщата ви, сър Джон, попаднахме на „ръка на славата“ със запалена свещ между пръстите.

Зяпнали, тримата Сантер се взираха в мен.

— Изплашен съм до смърт! — креснах аз. — Из вонящите улички на Съдърк и Уайтфрайърс „ръката на славата“ се счита за

непобедима магия. Това е предупреждение към всички ни. Някой тук иска да ни види мъртви. Някой в Темпълкъм или в земите около него. И аз не възнамерявам да съм заекът за примамка!

Напуснах залата, доста доволен от себе си и се качих в стаята си. Няколко минути по-късно дойде и Бенджамин. Влезе и сложи едно столче срещу леглото, на което лежах.

— Роджър, защо избухна така?

Подпрях се на лакът и вперих поглед в него.

— Отвън е тъмно и студено. Отново е валило сняг. Бойър е доста пиян. Мандевил и Саутгейт са изплашени, а вие изглежда мислите само за Рейчъл.

Бенджамин се усмихна и размърда крака.

— Това ли те тормози, Роджър? Ревнуваш ли?

Тръшнах се на леглото и се разсмях. Бенджамин ме сграбчи за ръката.

— Кажи ми, защо ги наприказва такива? Обикновено си държиш езика зад зъбите. Ти си отговорен, схватлив слуга, който вижда всичко, но не казва нищо.

Лежах, зареял поглед в мрака.

— Може и да сте прав, господарю, но съм и изплашен. Заплашват ни, нападат ни, двама от спътниците ни са мъртви. Дебнем из замръзналите, опустели поля и нищо не откриваме. Да, ще ми се Рейчъл да ме гледаше със същия поглед, с който гледа вас — погледнах го печално. — Но всъщност тук се чувствам оплетен като пате в кълчища, господарю. Да бяха уличките на Париж или бордеите на Лондон, можех да се скрия или да отвърна на удара. Ами ако са ни изпратили тук, за да умрем, един по един?

Бенджамин потрепери и скръсти ръце.

— Имаме някаква следа — отвърна той. — Забелязах изражението ти, когато си тръгнахме от Гластънбъри.

— Какво ви каза Едред? — прекъснах го аз.

— Попитах го какво свързва толкова здраво сър Джон Сантер с Гластънбъри?

— И?

— Отначало Едред се опита да се измъкне, твърдеше, че сър Джон е просто местен земевладелец, но после призна, че сър Джон дава средства на абат Биър за изграждането на костницата. Каза ми и,

че ако искам да науча повече, трябва да попитам сър Джон или абата. Е — усмихна се Бенджамин, — ти какво откри, Роджър?

Разказах му за откритието си. Може и в стаята да се беше смрачило, но видях, че лицето на Бенджамин пребледня. (Простете ми, ще се отклоня за минутка. Писарчето ми иска да му подсказва веднага какво има да става. Няма! Нали и Шекспир казва, че историята си има своя мяра и ход. Ще му се наложи да почака!) Ще бъда откровен. По онова време не осъзнавах значението на откритието си, но Бенджамин го бе осъзнал.

— Господарю — рекох умолително, — какво точно означава това според вас?

— Много и малко — бавно отвърна Бенджамин. — Когато претърсвахме Темпълкъм, ме споходи неясно предположение за начина, по който е бил убит Козма. Мислех си нещо и за църквата през онзи следобед, в който убиха Деймиън.

Бенджамин присви очи и поклати глава.

— Разполагам само с откъслечни улики. Сами по себе си те не означават нищо.

Остави ме да се муся, чак докато не дойде прислужник да ме извика за вечеря. Слязох в залата и заварих Сантер все така старателно да играе ролята на гостоприемен домакин. Масата беше застлана с покривка от коприна, отгоре ѝ имаше най-красиви стъклени и сребърни съдове и прибори. От кухнята се носеха апетитни ухания и гъделичкаха небцата ни. От аромата на печената патица, гозбите с месо и подправки, плодовите сладкиши и сладкия мирис на пресен марципан устите ни се изпълваха със слюнка.

Сантер се беше преоблякъл и носеше сребристосив жакет и панталони. Съпругата му и дъщеря сияеха в роклите си от синя коприна, бродирана със златни нишки. Думите направо се лееха от устата на Сантер като вода в пролетен ручей. Той уверяваше пияния Бойър, че винаги ще е добре дошъл в Темпълкъм и аз си припомних другарството, което завързали Пилат и Ирод. Саутгейт беше полупиян. Мандевил седеше унил, но ме погледна замислено, сякаш избухването ми беше разкрило непозната дотогава за него страна от характера ми.

Вечерята беше на приключване. Бях обърнал поне три-четири бокала с вино, когато върху покривката на масата се появи червено петънце. Отначало помислих, че е пръснало от виното, но петното

стана по-широко и тогава видях капките, които падаха от тавана. Вдигнах очи нагоре, но в тъмнината не можех да видя добре наклонените греди на тавана.

Твърде много изпи, рекох си, но тогава и Бенджамин съгледа все по-увеличаващото се петно и капките.

— Погледнете! — извика той и посочи разширяващото се алено петно. Приказките и смехът секнаха начаса. Седяхме и се взирахме в падащите от тавана капки, от които петното ставаше все по-широко. Бенджамин първи се съвзе, изправи се и блъсна стола си назад.

— Какво има над тази зала, сър Джон?

— Неголяма дневна. Стая, чийто прозорци гледат на изток. Използваме я само през лятото.

Бенджамин излезе тичешком от помещението, аз го последвах. Зад нас виковете и възклицанията се усилваха. Изтичахме по стълбището, разблъскахме уплашените прислужници. Зърнах преbledнялото лице на Матилда, после тръгнах по галерията и отворих със замах вратата на дневната.

Студената стая тънеше в мрак. Капаците на прозорците бяха залостени. Бенджамин прокле тъмнината, но както във всяко добро домакинство и тук зад вратата имаше сандъче с лоени и восъчни свещи. Бенджамин запали една от тях и тръгна към средата на стаята. Отначало не виждахме нищо, затова продължихме напред приведени. Под краката си усещахме дебел вълнен килим. Напипах нещо влажно и лепкаво. Бенджамин приближи лоената свещ. Да ми прости Бог, но ми се прииска да закрепя от ужас. В средата на килима с подбелени очи лежеше отсечената глава на вещицата.

Изглеждаше някак разкривена, а кожата ѝ бе станала зеленикава. Замръзналата кръв се разтапяше и течеше от разсечените кръвоносни съдове на покритата със сняг глава, напояваше килима и се процеждаше през гредите и дъските на пода. Стомахът ми се сви. Чухме, че зад нас вратата се отваря. Бенджамин кресна на останалите да не влизат.

— Хайде, Роджър — прошепна ми, — няма какво повече да правим тук.

Отвън в галерията Бенджамин разказа на останалите какво сме открили. Лейди Биатрис неудържимо се разрида, приклезна до стената и закри лицето си, Рейчъл се мъчеше да я успокои. Сантер беше

изтрезнял, а сър Едмънд и Саутгейт бяха видимо разкъсвани от гняв и страх.

— Разчистете мръсотията! — тросна се Бенджамин към Сантер. — Навийте килима, свалете го заедно с отвратителната отсечена глава и го изгорете. Трябва да се изчисти и подът.

После погледна сър Едмънд.

— Роджър има право. Самият Ангел на смъртта върлува из тази къща!

— Кой може да е направил подобно нещо? — измърмори Саутгейт.

— Някой от прислугата, някой непознат за нас — отвърна Бенджамин. — Но главата и „ръката на славата“ принадлежат на нещастната старика. А къде е впрочем нашият високоблагороден шериф Бойър?

— Пиян като пън — отсече МанDEVИЛ. — Спи като бебе долу в залата.

Бенджамин му направи знак да се отдалечат.

— Мастър Даунби! — МанDEVИЛ го настигна в края на галерията. — Какво, за Бога, се предполага, че трябва да сторя? Работата ми е да залавям заговорници, съзаклятници, а не да ловя наслуки тайнствени убийци.

Бенджамин измърмори нещо под носа си.

— Какво? Какво има, Даунби?

Господарят ми вдигна поглед. Лицето му беше като издялано от камък, кожата опъната.

— Обмислях думите ви, сър Едмънд. Това не ви е нещастният Бъкингам, нали? Или някакъв жалък шивач като Таплоу, приклепен в малката си клетка и завлечен направо в кланицата. Темпълкъм не е никакво си абатство, където можете да тропате с крак и да се правите на важен. Е, как се чувствате като преследван, сър Едмънд, вместо вие да бъдете преследвачът?

Господарят ми се завъртя на пети и се прибра в стаята си.

(Писарчето ми си мърмори под сурдинка, че такова поведение е нетипично за Бенджамин. Не е вярно! Бенджамин беше възпитан, любезен мъж, но мразеше открай време грубияните и държеше на почтеността. МанDEVИЛ и Сантер бяха дошли в Темпълкъм с

намерение да накарат другите да им играят по свирката, а се видяха нагазили в змийско гнездо.)

Обикалях известно време из галериите. Вечерята беше приключила. Затова пък скоро зърнах моята сладка, малка Матилда, която носеше завивки. Пристъпваше пъргаво като безгрижна птичка. Последвах я на другия етаж и я сграбчих за лакътя.

— Матилда, гълъбче, да поговорим, а?

Обърна се рязко към мен, но не беше изплашена. Очите ѝ проблеснаха доволно. Придърпах я до потъналата в мрак ниша на един от прозорците.

— Онзи ден ти не търсеше злато, прав ли съм?

Тя се нацупи кокетно.

— Парите не били са най-важното, нали така? — продължих аз. — Какво търсеше? Ти ли запали помощника на Мандевил? Как го направи?

Тя въздъхна и седна на перваза на прозореца.

— Мастър Шалот, вие и вашите нищо не разбиращи приятели само се щурате тук, из Темпълкъм — тя погледна към студа и мрака отвън. — Намирате се на стотици мили от Лондон, и ви пазят няколко жалки войника. Дяволът и неговият помощник скроиха клопка на моя господар лорд Бъкингам, много почитан мъж из тези земи. Отведоха го в Лондон и му отсякоха главата без капчица милост. Заграбиха земите му. В Гластънбъри тормозят монасите, като да са някакви престъпници.

Погледна ме открито.

— Да. Чухме и за това — тя притисна постелите към себе си. — Какво очаквате? Да припкаме наоколо само с ваше разрешение? Миналото на тези земи е богато, мастър Шалот. Из тях са яздели крал Артур и неговите рицари, или поне така ни казваше мастър Хопкинс. Тамплиерите са всявали страх, но са били и уважавани заради техните познания.

Не възразявах, когато някоя хубавелка започнеше да ме поучава, Матилда също, но в думите ѝ усетих и заплаха. Плеснах подигравателно с ръце.

— Щом е нямало друга причина да се ровиш в нещата ми, в какво те превръща всичко това, скъпа Матилда? В крадла, която търси злато?

Дори в тъмното успях да видя как се изчерви.

— Не съм крадла! — тросна се тя. Отдръпна се. — Аз съм бедна вдовица. Съпругът ми умря преди две години от потната болест. Да, Роджър, в Съмърсет се женим млади. Имам дете.

— Имаш и баща — не й останах длъжен.

Тя прехапа устни.

— Имаш баща, нали? — продължих миролюбиво — Висок, сивокос мъж, който накуцва. Как се е наранил?

— Лош късмет.

— Глупости! — срязах я аз. — Искаш ли да кажа на Мандевил и Саутгейт да го завлекат в залата? Залагам жълтица, че раната му е от меч. Баща ти е един от хората, които ме нападнаха.

Тя промълви нещо неясно.

— Какво каза?

— Ако искаха да те убият — прошепна тя, — щеше да си мъртъв. С теб и твоя господар нямаме никакви сметки за уреждане. Искали са само да те сплашат.

Сграбчи ръката ми.

— Моля те, Роджър, остави баща ми на мира — после втренчи поглед през прозореца и измърмори: — Това място е пълно с призраци.

— Ще ми разкажеш ли за тамплиерите?

Тя сведе глава. Измъкнах острата си къса кама и я запремятах в ръката си.

— В този живот за всичко се плаща — прошепнах. — Ти и твоят баща не представлявате опасност за мен, но тези, за които работиш...

Матилда поклати глава. Прибрах камата и се изправих.

— Чакай! — тя ме задържа за ръката. — Роджър, ние сме нищожни като бълхи, пълзящи по гърба на грамадно куче. Изпълняваме заповеди, които ни прошепват ту тук, ту там.

— И къде живее голямото куче? — попитах аз.

Изпълненият със страх поглед на Матилда се насочи към градината. Тя също се изправи.

— Ако искаш да видиш кучето — рече тя едва доловимо, — иди на острова.

После се измъкна неусетно като призрак и изчезна в другата част на галерията.

Останах загледан през прозореца в мъглата, която се стелеше по полето и поглъщаше всичко по пътя си. Мислех за призраците на Матилда — тамплиерите, които под строй се отправяха в своите проядени от червеи ложета. Достатъчно бях научил за един ден, затова се прибрах в стаята си. Заключих вратата и си легнах, без да се събличам. Сънят ми беше неспокоен.

[1] Книга на Еклесиаста, 3:1. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На сутринта станахме рано и закусихме набързо. Саутгейт изгаряше от нетърпение ловът да започне, въпреки зловещото предупреждение от предишната вечер. Бойър го мъчеше махмурлук, погледът му беше мътен. Властен както винаги, Мандевил не ни обърна никакво внимание, докато даваше нареждания на шерифа да изпрати за още хора. Отношението му към Сантер беше подчертано сдържано.

Докато отивахме към конюшните, чух сър Едмънд да казва тихо на Сантер, че събитията в Темпълкъм надхвърлят неговите правомощия, затова щял да подготви завръщането си в Лондон, където щял да посъветва краля да изпрати тук свои съдии. Ако целта му беше да изплаши сър Джон, тогава беше я постигнал. Пристигнаха ли кралски съдии тук на юг, с тях щяха да дойдат и военните. Щяха да събират новобранци от селищата наоколо, да назначат съдебни заседатели, да търсят улики и нямаше да си тръгнат преди случаят да бъде разкрит и приключен. Сантер понечи да възрази, но Мандевил го отпрати с кратко движение на облечената си в ръкавица ръка.

— Въпросите ще почакаат! — отсече той. — Днес отиваме на лов, утре заминаваме.

Останалите ни чакаха в двора, пълен с джавкащи кучета — източени, слаби ловджийски хрътки, черни, бели и кафеникави. Те опъваха нетърпеливо каишките си, а в другата част на двора група мастифи скимтяха в знак на протест срещу намордниците на страховитите им муцуни и камшиците на кучкарите. Матилда сновеше насам-натам с чаши греяно вино. Ехтяха виковете на конярите, докато конете биваха извеждани, оседлавани и приготвяни за ездачите. Конете на Саутгейт и Бойър бяха с буен нрав, вдигаха се на задните си крака и ритяха във въздуха с подкованите си копита. На господарите им трябваше известно време, за да ги възседнат.

Накрая всички бяхме на седлата, пихме по една последна чаша. Ловците бяха изпратени напред. Лаят на кучетата раздра тишината и

студения селски въздух.

Не беше валяло отново. Небето бе все така забулено в облаци, но въздухът беше свеж и не толкова мразовит. Излязохме през задната порта на имението. Тръгнахме по пътека през гората. В началото яздехме заедно, но отпочиналите коне, особено тези на Бойър и Саутгейт, принудиха дружината да се раздели. Прекосихме гората и излязохме на билото на неголямо възвишение, под което се простираха покритите със сняг поля. Сред тях имаше пръснати по-малки и по-големи горички. Следотърсачите и викачите вече бяха там, сред суматоха от сняг, викове, крясъци, джавкане и лай. Ловците се спуснаха към тях.

Бенджамин и аз останахме горе на билото. Наблюдавахме как останалите отново навлизат в гора. За кратко се възцари тишина, после кучешкото джавкане премина в непрестанен кучешки лай. Виковете и просвирванията на роговете насочиха право към нас добре охранен елен и две кошути, които изскочиха между дърветата и прекосиха полянката. Изпод копитата им хвърчеше сняг. Сантер наду рога и поведе настървените ловци надолу по хълма. Еленът беше излязъл на открито, след него кучетата бягаха като тъмни сенки по снега. Ловът беше в разгара си.

Трудно е да се опише точно какво и как се случи. Заедно с конярите ние се спускахме по хълма. Сантер, главният ловец, Бойър, Саутгейт, Мандевил, Бенджамин и аз самият. Лейди Биатрис и Рейчъл бяха отклонили поканата да дойдат. Бойър и Саутгейт първи се откъснаха, буйните им коне бяха жадни да потичат на воля след ограниченията на конюшнията.

Пришпорвахме конете си и раздавахме удари с камшици. Спуснахме се до подножието на хълма, като се мъчехме да не изоставаме, въпреки снега, който ни затрудняваше. Внезапно конете на Бойър и Саутгейт сякаш полудяха. Изправиха се на задните си крака, после се втурнаха в бесен галоп, бързи като светкавица. Бенджамин и аз ги последвахме, понеже разбрахме, че и двамата ездачи са изгубили контрол върху животните. Тогава разбрах, че нещо не е наред. Както и на вас, младежи, ви е добре известно: случи ли се да изгубите контрол над коня, най-добре е да скочите от него възможно най-бързо. Бойър и Саутгейт се опитаха, но сякаш не можеха да измъкнат ботушите си от стремената, а вече бяха изпуснали юздите.

Саутгейт успя да измъкне левия си крак и го преметна през гърба на коня, но десният му крак остана заклещен. Конят се изправи на задните си крака, Саутгейт политна от седлото и падна, кракът му продължаваше да е в стремето. Конят го повлече. Конят на Бойър галопираше все по-бързо между дърветата. Бенджамин се провикна към Сантер и Мандевил да последват шерифа, а ние двамата насочихме конете си след Саутгейт, когато конят влачеше по земята като парцалена кукла. Бенджамин се изравни с коня му и с изключително умение, по правилата на ездаческото изкуство, се наведе и съсече ремъка под корема на коня, като така разхлаби стремето на Саутгейт.

Слязохме от конете и се приведохме над него. Бог ми е свидетел, той представляваше ужасяваща гледка. Целият беше в рани. Стенеше, отвори очи и загуби съзнание.

Бойър не беше извадил по-голям късмет. Конят му стигнал до дърветата, където той бил повален от дебел, ниско провиснал клон. Паднал от седлото и конят го повлякъл навътре сред дърветата и къпинака, а тялото му се удряло о дънерите.

Ловът беше прекратен. Кучкарите и ловците бяха отпратени. Бенджамин им нареди да се върнат в имението и да донесат носилки, вино и превръзки.

Мандевил и Сантер скоро се показаха сред дърветата. Последният носеше в ръка арбалет. Трупът на Бойър лежеше на предния лък на седлото. Въпросите бяха излишни. Цялото тяло на Бойър беше покрито с тежки рани, които обезобразяваха лицето му, отпуснатата глава показваше, че вратът му е счупен. Бе се наложило Мандевил да застреля полуделия кон, за да освободи тялото.

— Саутгейт? — попита той сломено.

— Ще оцелее — отвърна Бенджамин. — Или поне така си мисля. Посочи левия крак на Саутгейт.

— Счупен е лошо, също и едната му ръка Само Бог знае какви още наранявания има.

Мандевил коленичи в снега до своя лейтенант. Имаше жалък вид.

— Всичко свърши — простена той. — Кралят няма да се примири с тази загуба.

Бенджамин му даде насила да пие от кожения мях с вино.

Тялото на Бойър веднага беше покрито с платнище, поставено в сандък от чамови дъски и покрито със сняг. Натовариха го на една каруца и го изпратиха към Тонтън.

След като се върнахме в Темпълкъм Мандевил, все още ужасен, взе да снове напред-назад като пленено животно. Обиждаше Сантер, нареждаше на лейди Биатрис да престане да пици и заповяда на слугите да слязат в селото и да му доведат знахарка, която да се погрижи за Саутгейт. Ранения отнесоха в стаята му.

По-късно през деня пристигнаха две старици. Блед като призрак, Мандевил им обеща каквото пожелаят, стига само да излекуват спътника му. После си приготви багажа и заяви, че напуска Темпълкъм и реквизира коне и карета, с които да се премести в абатството в Гластънбъри.

От Темпълкъм изчезнаха и последните следи от жизнерадост. Тримата Сантер внимаваха да стоят по-далече от Мандевил, който крачеше по галериите и коридорите и крещеше заповеди към слугите и войниците на мъртвия шериф. Когато се натъкна случайно на Сантер в голямата зала, Мандевил обвинително го посочи с пръст.

— Тръгвам си, сър Джон, но напролет ще се върна с техни превъзходителства кралските съдии и с хиляда копиеносци!

— Сър Едмънд? — обърна се към него Бенджамин.

— Какво искате, Даунби? — сръза го ядно Мандевил, без дори да си направи труда да се обърне към него.

— След като си тръгнете от Темпълкъм, в Гластънбъри ли ще останете?

— Да. Напускам тази преизподня и ви препоръчвам да последвате примера ми.

— Саутгейт не бива да бъде местен.

— Ако остане тук, ще умре — изсъска Мандевил.

— Тогава го откарайте само до селото. Може да го оставите в къщата на свещеника, където да го пазят войници. Сър Едмънд, умолявам ви, изчакайте с пътуването. Не можем да си тръгнем отук — настояваше Бенджамин. — Въпреки че не е ваяло сняг, пътищата са замръзнали. Саутгейт ще умре преди дори да стигнете до селото. Пък и какво ще каже кралят?

Мандевил гледаше упорито пламъците в огнището.

— Не трябваше да викам Бойър тук — простена той. — Забравих за Бъкингам.

Прехапа устни и погледна към Бенджамин.

— Бойър ни съдействаше за унищожаването на Бъкингам. Бил е обречен. Но как? — запита се той вяло. — Как са успели да подлудят конете? Ако откриете това, мастър Даунби, обещавам ви да остана, докато не приключим със задачата.

— Господа!

Обърнахме се. Рейчъл, ослепителна в тъмнопурпурната си рокля, стоеше на вратата на залата.

— Господа — поздрави ни тя и влезе. Изражението на лицето ѝ издаваше решителност. — Господа, и най-вече вие, сър Едмънд. Баща ми е обезумял. Майка ми ридае безспирно. Възразявам срещу това да обикаляте из къщата и да крещите на слугите ни, сякаш сте някакъв мародер. Ние също скърбим за смъртта на Бойър, а за раните на мастър Саутгейт ще се погрижим.

Погледна умолително към Бенджамин.

— Правим всичко, което е по силите ни — продължи тя предпазливо. — Саутгейт ще се възстанови, имал е късмет, Бог ми е свидетел. Отървал се е само със счупен крак и счупена ръка. Останалото са натъртвания, които скоро ще минат.

Бенджамин разпери ръце.

— Но нали тъкмо в тази къща смъртта застигна няколко души, а други пострадаха, мистрес.

Той потупа Мандевил леко по рамото.

— Но вие не губете кураж, сър Едмънд. Има вероятност гатанката на мистър Хопкинс да бъде разгадана.

Мандевил вдигна тревожен поглед към него. Рейчъл изглеждаше объркана, но Бенджамин поклати глава.

— Не сега, имаме други, по-належащи въпроси за разрешаване.

Махна ми с ръка и излязохме от залата.

— Какво имахте предвид, когато им казахте за гатанката, господарю?

— Всичко с времето си, Шалот. Сега искам да хвърля поглед на коня на Саутгейт.

Открихме горкото животно, завързано здраво и спънато в тясна, влажна конюшня. Седлото беше махнато, но конят все още беше

целият в пот, макар вече да не буйстваше. Бенджамин пренебрегна моите предупреждения. Влезе в отделението при коня, като му говореше успокоително. Галеше го по хълбоците и успя да огледа областта под корема. Продължи да му говори с успокоителен тон, докато оглеждаше и страните.

— Както си и мислех — измърмори и излезе. — Саутгейт е пришпорвал коня си.

— И аз пришпорвах своя, но той не се стрелна като мълния!

Бенджамин огледа претъпкания двор, в който слугите вкарваха каруците и впрягаха конете под бдителните погледи на войниците на Бойър. Господарят ме придърпа в полумрака, когато Мандевил излезе, заповяда рязко да преместят трупа на мъртвия шериф и осведоми войниците, че остава в Темпълкъм за известно време. Щом си тръгна, Бенджамин отново ме дръпна в конюшната.

Измъкна от джоба си ябълка, кой знае откъде я беше взел, и я даде на коня, който я изяде лакомо. После Бенджамин бръкна с ръка в празните ясли и извади останки от храната на коня. Заоглежда ги най-съсредоточено, без да обръща внимание на въпросите ми, после отиде в съседната конюшня, където беше неговия собствен кон и направи същото. Мърмореше си тихо, избърса ръцете си и поклати глава.

— Много хитро — отбеляза той. — Хайде, Роджър.

Сграбчи ме за ръката.

— Последен опит.

Поведе ме обратно към къщата, по стълбището към стаята на Саутгейт. Нещастникът лежеше в огромно легло с балдахин. Две старици си бърбореха, докато пристягаха крака му и миеха грижливо, покрито му с рани тяло. Бенджамин не им обърна никакво внимание и заоглежда стаята.

— Ботушите на Саутгейт — рече нечуто.

Видях единия да лежи под скрина и предпазливо го измъкнах, така че шпората да не ме нарани. Бенджамин го скри под плаща си и ние забързахме към неговата стая, като ученици, откраднали сладкиши. Влязохме и Бенджамин залости вратата. Седна на леглото и огледа съсредоточено шпората на светлината на свещта.

— Има вероятност да е измита — мърмореше той, — но както казва Питагор: „Истината може да бъде доказана само експериментално.“

Леко прекара пръста си по единия ръб на шпората, ахна и бързо го потопи в купата с вода, а после го поля с малко вино.

— Боли! — намръщи се той.

— Господарю, ще ми обясните ли какво правите? — попитах.

Бенджамин уви пръста си с влажен парцал и се ухили широко.

— Роджър, Роджър, не мислиш ли, че човешкият ум е най-изобретателен, когато трябва да планира унищожението на друго човешко същество? Докато оглеждах коня на Саутгейт, видях следите от шпорите. Когато проверявах яслите, където слагат храната за конете, открих овес и трици. Когато проверих конюшната на моя кон, открих само следи от сено. И накрая, когато огледах най-внимателно шпората на мастър Саутгейт, открих, че по острието ѝ има живак.

— Е, и? — подзех аз, като се мъчех да осмисля наученото.

— Ами — продължи Бенджамин — подозирам, че конете на Саутгейт и Бойър са били щедро нахранени с овес и трици миналата вечер и тази сутрин. А на теб, Роджър, ти е известно какво въздействие има тази храна върху буен кон, който дълго е седял в конюшната, нали? Става почти неудържим. Забелязах, че конете бяха необичайно възбудени, когато Бойър и Саутгейт тръгнаха на лов. Можеш ли да си представиш какво ще се случи, ако такъв кон е пришпорван не от обикновена шпора, а от шпора, намазана с живак?

— Ще започне да буйства.

— Така и стана.

— Но, господарю, при всичките си недостатъци Бойър и Саутгейт бяха опитни ездачи. Защо не скочиха от седлата?

— А! Ами ако стремената на седлата им са подменени с потесни? Когато се качваш на коня просто пъхаш ботуша си в стремето. Това е лесно. Също както да си сложиш тесен пръстен. Проблемът е как ще го извадиш от пръста си. Спомни си, че ботушите на Бойър и Саутгейт бяха мокри, затова вероятно кожата се е издула леко. На тръгване от Темпълкъм ботушите са прилепвали точно в стремената. Не им е направило впечатление, че стремената са потесни. В действителност така дори им е било по-лесно да овладеят буйните коне, но щом са ги пришпорили, вече нищо не е зависело от тях.

Той поклати глава.

— Няма как да го докажа. Седлата на Бойър и Саутгейт са свалени и върнати в конюшната, а истинските им стремена са сложени

на старото им място. Въпреки това съм уверен, че клопката е заложена тъкмо по този начин.

— Но шпорите са били в техните стаи, нали?

Бенджамин сви рамене.

— Според мен това не е от значение. Вероятно има ключове, които стават на всяка врата в тази къща. Отварянето на коя да е врата ще отнеме някакви си минути. Намираш ботушите за езда и слагаш на всяка от шпорите по малко живак.

— Ами убиецът?

— Имам някакви съмнения, но да знаеш, че, ако убиецът изобщо продължи с нападенията, следващия път ще нападне нас, Роджър. Затова бъди нащрек!

— А Мандевил?

Бенджамин се взря в мене.

— Може той да е убиецът, господарю. Знаел е къде са били онези агенти в Лондон, както и мистрес Хопкинс. Може да е убил и своите хора, Козма и Деймиън. Той и при лова оцеля невредим.

— Да твърдиш нещо — скастри ме Бенджамин — и да го докажеш са различни неща.

— Ами гатанката? Разгадахте ли я?

— Може би. Припомних си някои неща. Често наричат кръщелния купел „река Йордан“, по името на реката, в която е бил кръстен Христос.

Бенджамин се засмя на учудването ми.

— Но стига засега. По-важното е, че мога да докажа как са убити Козма и Деймиън. Не е било дело на призрак, а на находчив убиец — той стисна рамото ми. — Слушай, Роджър, поразходи се наоколо или пък се опитай да поуспокоиш обърканата душа на Мандевил. Посети горкия Саутгейт, пофлиртувай с младата Матилда, но се върни тук по-късно.

Бенджамин се загледа през прозореца.

— След около два часа.

Послушах господаря си. Заскитах из къщата като призрак, тъй като никой нямаше желание да се поразговори с мен. Рейчъл беше в стаята си. Сантер и съпругата му се съветваха, оттеглили се в уединение. Мандевил продължаваше да се вьси в залата, а двете старици се кискаха в стаята на Саутгейт и ме попитаха не искам ли и

мен да поизмият? Матилда не се виждаше никаква. Осъзнах, че смъртта на Бойър е изплашила много от слугите и ги е накарала да напуснат Темпълкъм.

Слязох при езерото и се загледах в тайнствения остров. Зачудих се дали да не се кача в една лодка и сам да гребя до брега му, но над езерото се стелеше мъгла. Беше ми студено, бях уплашен и, както ми нареди Бенджамин, се прибрах в стаята си.

Заварих вратата отключена. Бях дал ключа на господаря си преди да изляза. В стаята беше притъмняло, но не видях нищо обезпокоително, затова си легнах и се увих с постелите. Почти се бях унесъл в сън, когато изведнъж подуших дим и чух пращане под леглото си. Събудих се на мига. Отметнах завивките и изхвърчах от стаята. Отвън стоеше Бенджамин и се смееше на уплахата ми.

— Какво правите, господарю, за Бога? — ревах аз.

Бенджамин ме потупа по рамото.

— Успокой се, Роджър, можех да те взривя, но не го направих. Ела да ти покажа — той влезе в стаята. — Помогни ми да избутам леглото.

Забутахме леглото и успяхме да го поместим с няколко инча. Тогава видях трудно забележима следа от факла на каменния под отдолу. Бенджамин я посочи.

— Ето, според мен Козма е убит по този начин. Вратата е била заключена, но подозирам, че преди той да се прибере в нея, някой е налял масло между постелите и самото легло, а после е вмъкнал там и малка торба барут.

— А как е запален огънят?

— С фитил, разбира се.

— Схванах — отвърнах аз. — Потропали са на вратата и са помолили Козма да запалят фитила под леглото, така ли?

— Не. Било е необходимо да прикрепят фитил към торбата с барут и да оставят фитила навит под леглото.

— После?

— Когато нещастникът е заспал, някой се е качил тук и е започнал да издърпва конеца, завързан към фитила.

Конецът е минавал по пода и излизал на каменните плочи, застилащи пода на галерията. Фитилът се размотава като змия. Убиецът го издърпва бавно по пода, докато единият му край не се

показва под вратата. Запалили са прахан, фитилът е пламнал и Козма е бил мъртъв.

— Не е възможно да се е случило така! Козма е щял да забележи.

— Напротив. Колкото и ти забеляза. Влезе в стаята, без да се оглеждаш за някакъв почти незабележим конец, който тръгва от леглото ти и излиза изпод вратата. Дори и да го беше видял в сумрака, нямаше да му обърнеш внимание. Всичко, което е трябвало да направи убиецът, е да намери конец, както сторих аз, и бавно да го дърпа. Става почти съвсем безшумно. Убийството ще се случи до няколко секунди. Също както теб Козма не е чул пукота на фитила. Трябвало е да гори бавно, но много тихо. В твоя случай разпръснах неголямо количество барут, а при Козма е използвано масло. Там е разликата.

— Но ние не открихме никакви следи. Ако има горящ фитил, след себе си той ще остави чернилка, нали?

— Не. Фитилът по-скоро тлее, отколкото гори. Пък и помисли, Роджър, конецът е бил махнат, фитилът изгаря, а хората, които влизат и излизат от стаята, в която е станал пожара, едва ли ще обърнат внимание на странната следа от изгоряло по пода.

— Как го разкри?

— Следата от факла пред вратата, която води към галерията, ме озадачи. Не можех да си обясня и как така леглото е толкова обгоряло. Почти съвършено убийство, Роджър. На убиеца не му е било необходимо да влиза в стаята и да убива Козма. Унищожени са всички улики, като изключим тази следа от факла пред вратата.

— Убиецът е можел да вдигне цялата къща във въздуха.

— Едва ли. Както сам си забелязал, подовете във всички стаи са каменни. А и около това легло няма вещи, които лесно пламват. Леглото е щяло да изгори, човекът в него да умре, но някой със сигурност е щял да забележи пожара и той да бъде потушен.

— Защо Козма не е станал от леглото?

— Доста време не откривах отговора, докато не се сетих за барута. Вероятно количеството му е било достатъчно, за да го рани лошо. Спомняш ли си трупа? Почти нищо не беше останало от долната част на краката му. Барутът или е убил нещастника, или го е ранил толкова тежко, че той е припаднал и повече не е дошъл на себе си. Междувременно маслото се е възпламенило. Леглото е от старо дърво и е щяло да изгори бързо като стърнище в сушаво лято.

Гледах към моето легло и видях логиката в заключенията на Бенджамин. Фитилът гореше и не оставяше следа, барутът експлодира, краката на нещастния Козма са откъснати и тогава дори да е искал, не е могъл да се измъкне. Огънят се е разгорял буйно.

— Е — Бенджамин огледа стаята, — тук всичко е наред. Огънят е загасен, няма тлеещи пламъци. Да идем до църквата и ще ти покажа как е убит Деймиън.

Излязохме от имението и слязохме към тихата като гробница църква. Бенджамин ме бутна вътре и заключи. Запали две факли. Черната смола се разгоря с пукот и пламна, с танцуващите сенки от светлината на трептящия ѝ пламък мястото изглеждаше още по-зловещо.

— Да приемем — тихо рече Бенджамин, — че аз съм убиецът. Влязъл съм в параклиса, за да убия някого. Тялото на Козма е положено тук и неговият брат ще дойде за бдението. За нещастие идват и други: МанDEVИЛ, Саутгейт, идваме дори ние. Най-последно си тръгваме и убиецът, който се е криел под тези стъпала, водещи към кулата, получава още едно предимство, когато Деймиън заключва вратата.

Бенджамин тръгна напред, мина покрай кръщелния купел и спря, обърнат към олгара.

— Всичко съм приготвил. Арбалетът и стрелите са скрити. Дори съм набелязал мястото, откъдето ще стрелям, а също така съм вдигнал външното и вътрешното резе на един от прозорците.

Бенджамин застана в позата на стрелец и се престори, че поставя стрела в арбалета.

— Деймиън е убит. Уверявам се, че е мъртъв и си тръгвам. Целта ми обаче е да накарам останалите да мислят, че съм се вмъкнал и измъкнал от църквата като призрак. Ето какво съм направил.

Бенджамин отиде в един от малките трансепти и спря пред прозореца. Отвори го и измъкна от тъмнината дълга, тясна стълба, от онези, които войниците използват, за да се катерят по крепостните стени, когато превземат замъци. Подобна беше и на онези, които използват занаятчиите, които правят покриви на къщите. Бенджамин я подпря на стената и се изкачи. После с доста пшкане и охкане, изчезна надолу по стълбата. Чух стържене, като да я махаше и гласът му прозвуча отвън.

— Виждаш ли, Роджър, така се е измъкнал убиецът.

— Много добре — провикнах се аз. — А как сте залостили капаците на прозорците отвън и отвътре?

— Ами много лесно — отвърна ми господарят. — Отдръпни се!

Послушах го. Капаците на прозореца хлопнаха и дори аз чух как резето падна. Изтичах навън. Бенджамин стоеше на няколко ярда от църквата и все още държеше стълбата. Очевидно я беше използвал да захлопне капаците и да бутне просто устроеното резе, та то само да падне на мястото си. Тръгнах към него. Той стоеше, доволен като хлапе, смееше се и пляскаше с ръце.

— Видя ли, Роджър, използвах стълбата, за да се измъкна от църквата. Не оставих никакви следи под прозореца и използвах същата тази стълба, за да залостя капаците.

Бенджамин опита да стопли премръзналите си пръсти с дъха си.

— По същия начин съм можел да отворя резето и отвън.

— Ами това отвътре?

Бенджамин сви рамене.

— Може и да е било спуснато, а може и да не е било. Помниш ли какво беше, когато влязохме с Мандевил и останалите? Беше тъмно, всеки може да се е промъкнал в трансептите и да го е залостил. И не забравяй, Роджър — добави Бенджамин, — когато прозорецът е хлопнал, може и вътрешното резе да е паднало само.

Взе стълбата и я пхна в покритите със сняг храсти.

— Сега какво, господарю?

Той обгърна раменете си с ръце.

— Ако трябва да бъда напълно честен с теб, скъпи ми Роджър, не знам. Но иди в стаята си и ме чакай там.

В стаята ми ме чакаше Матилда. Засмях се и я сграбчих, но тя не беше в настроение за забавления. Огледа се страхливо и аз се запитах, дали пък в стените няма скрити дупки за наблюдение.

— Чуй ме — просъска тя. — Ти не причини зло на баща ми, затова чуй какво ще ти кажа. Тази вечер тамплиерите ще се срещнат на острова.

Поклатих глава недоверчиво.

— Ще се срещнат — настоя тя. — Казвам ти истината. Повече не мога и няма да ти кажа. Слез до езерото. Ще те чака лодка, но не тръгвай, докато не видиш светлините. Огледай внимателно острова и ще видиш, каквото искаш.

Тя ме отблъсна.

— Друго не мога да сторя за теб — повтори тя и си тръгна.

Господарят ми се върна. Беше потънал в мислите си и изглеждаше малко объркан. Наложих се да му повтора казаното от Матилда два или три пъти. Прехапа устни и ме изгледа.

— Как можем да бъдем сигурни, че не е клопка?

— Не вярвам да е. Всичко се връзва, господарю. Острова, внушаващата ужас постройка... И двамата знаем, че тъкмо в нея е отговорът на мистерията.

— Дали? — попита Бенджамин. — Дали наистина в нея се крие отговорът?

После се оттегли.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Настроението, което цареше в дома на Сантер, не предразполагаше към каквито и да било тържества и угощения. Мандевил странеше от всички, терзаеше се от участта, сполетяла Саутгейт, и се питаше кога ще дойдат още войници. Затова хапнахме набързо студена храна и се прибрахме по стаите си, където трябваше да изчакаме до полунощ. Сякаш чакахме цяла вечност. Напрегнато следяхме как пламъка на часовата свещ поглъща восъка от пръстен до пръстен.

Щом стигна дванайсет, Бенджамин и аз си сложихме ботушите, запасахме коланите с мечовете и безшумно се измъкнахме от къщата. Стори ни се, че цялата къща спеше, макар, както вече казах, тя самата сякаш беше живо същество. Случваше се да поспираме. Сърцата ни биеха бясно. Струваше ни се, че всяка наша стъпка се съпровожда от зловещо скърцане, от което ни настръхваха косите. Вмъкнахме се в залата, прекосихме кухнята и излязохме през малка странична врата.

Да искаше сатаната да избере най-непрогледна нощ, щеше да избере тази. Нямаше нито луна, нито звезди. Студен, режещ вятър свиреше и люлееше сухите клони на дърветата, блъскаше снега от тях и той падаше по главите ни. Искаше ми се да носехме запалени факли, но Бенджамин не се съгласи.

— Тръгнали сме по следите на хора, които търсят закрилата на нощта, Роджър. Нека се държим като тях.

Подхлъзвахме се и се пързалияхме на излизане от двора пред конюшната, където конете процвилваха неспокойно, минахме покрай църквата на тамплиерите и се спуснахме към проблясващото езеро. Приклекнахме — два черни силуета на снега — и през мъглата настоятелно заоглеждахме неясните очертания на острова. В началото не виждахме нищо. Очите ни засълзиха и ни заболяха от виране в мразовития нощен въздух.

— Виждам нещо — прошепнах аз.

Бях вторачил поглед в мрака. Отначало наистина нищо не виждах, но после зърнах светлина от факла. Една или две. Пламъците играеха, сякаш някой вървеше из острова.

— Хайде, Роджър!

Бенджамин и аз заслизахме, хлъзгайки се, надолу към брега. Видяхме лодката, прътът стоеше на кърмата, сякаш някой призрачен лодкар ни очакваше, за да ни откара до острова. Качихме се, Бенджамин седна при носа, а аз забих пръта в тинята. Парчета лед се понесоха по повърхността на водата. Опитвах се да не мисля за смразяващия тялото и сетивата вятър и да не чувам плисъка на ледените черни води. В началото бях несръчен, но постепенно старите ми умения се възвърнаха. (Не забравяйте, че съм родом от Норфолк, а там на уменията да плаваш с лодка се гледа толкова естествено, колкото и на уменията да ходиш на двата си крака.) Въпреки всичко ще ви кажа, че с Бенджамин постъпихме глупаво. И на нас ни се случваше да грешим. Грешките ни бяха плод на прибързаност, на нетърпението, характерно за младостта. Понякога се измъквахме живи от премеждието на косъм и тъкмо такъв беше случаят онази нощ в леденото езеро. След няколко отгласвания с пръта усетих вода в краката си. Бенджамин се обърна. В тъмното лицето му беше като бяла маска. Той също беше почувствал водата, след като бях избутал мощно лодката напред — а и заради движението на водата вече доста се бяхме отдалечили от брега.

— Роджър, лодката е пробита!

Пуснах пръта и го бутнах настрани. Приклегнах и протегнах ръка надолу. Сърцето ми прескочи от страх. Водата на дъното беше към четири пръста дълбока. Сложих пръта долу и запълзах на четири крака из баржата, като търсех пролуките в дъното ѝ. Тъкмо уменията ми да карам лодка спаси живота ни. Подобни опасни положения не са необичайни из солените блата на Норфолк и Съфолк, а има една — две грешки, които неопитните винаги правят в уплахата си. Опитват се да се върнат на мястото, откъдето са тръгнали или да обърнат обратно лодката. Понякога от страх правят и двете. Но старият Шалот ви съветва, щом сте попаднали на пробита лодка или баржа и най-вече, когато дупките са дело на злонамерена ръка, спрете да гребете и запушете дупката. С всяко движение на пръта нивото на водата в лодката се покачва.

Накрая я открих при кърмата. Пробивът беше с големината на юмрук, сякаш някой беше взел чук и пробил с него дъното на лодката. Махнах плаща си и без да се помайвам, започнах да го натъпквам в дупката. Господарят ми беше открил друга дупка при носа, отначало се опита да я запуши със своя плащ, но после изруга. Плащът беше пропаднал в езерото и се наложи да запуши дупката с крак. В продължение на няколко мига — продължили цяла вечност — стояхме приклепнали, загледани един в друг. Баржата се полюляваше над ледената повърхност. Погледнах към острова, където светлината все още ни притегляше измамно.

— Съжалявам, господарю — простенах.

— Престани, Роджър! — просъска той.

Държах ръката си прилепена към дъното на лодката, пръстите ми се смръзнаха от ледената вода, но си дадох сметка, че нивото ѝ не се покачва.

— Господарю?

— Да — просъска Бенджамин. — Сега, Роджър, приятелю, обърни лодката и ни закарай до брега. Приложи цялото умение, на което си способен. Ако лодката е пробита на още едно място, водата ще започне отново да се покачва, а няма да оцелеем дълго в това ледено езеро.

Знаете си го стария Шалот. Сърцето ми щеше да изхвъркне, стомахът ми се беше свил на топка. Доплака ми се, ридаех и умолявах Всемогъщия да се смили над нас. Хванах проклетия прът и обърнах лодката, макар да чувах как в краката ми водата се плиска и бълбука, като да ми се надсмива злобно в очакване да ни притисне в ледената си прегръдка. Баржата се обърна. Затворих очи и загребах.

— Роджър! — изкрещя господарят ми. — Гребеш в погрешната посока!

Отворих очи и видях, че лодката се беше обърнала наполовина и в този миг плаваме успоредно на брега и на острова. Загребах отново и започнах да се моля с жар, която би учудила всеки монах. Между молитвите ругаех, изрекох до едно всички проклетия, които знаех, докато проклетата баржа се носеше право към брега. Водата се плискаше в краката ми. Не бяхме открили третата, а може би и четвъртата дупка на дъното и нивото на водата се качваше.

Господарят ми също се опитваше да ми помогне, като с ръце изгребваше водата, и ми викаше да греба по-живо. Носехме се по повърхността на проклетото езеро, а около нас мракът, идващ сякаш от самия пъкъл, се съгъстваше. Водата се покачи още, но тъкмо когато куражът щеше съвсем да напусне стария Шалот и ужасът съвсем да го сломи, баржата се разлюля и спря. Двамата с господаря слязохме от нея и с всички сили затичахме към покрития със сняг бряг, където се свлякохме изнемощели.

Господарят ми дишаше тежко и се мъчеше да се овладее, а старият Шалот по обичая си здравата ругаеше.

— Кучите му синове! — креснях и скачах на брега, размахал юмрук към острова. — Кучи синове! Убийци! Хайде, господарю! — хванах Бенджамин за ръка.

Останал без дъх, той се затътри до мен, а аз се втурнах като луд през снега обратно към прокълнатото имение.

— Какво мислиш да правиш, Роджър?

— Ще прережа гърлото на оная кучка като начало!

— Не, Роджър, недей!

— Хубаво! Ще ѝ отсека главата! Нямам нищо против, господарю, да стрелят по мен, да ме преследват, да ми устройват засади, да ме нападат изневиделица, но не искам да умра посред нощ във водите на ледено езеро!

— Роджър — Бенджамин ме сграбчи за жакета. — Чуй ме! Матилда вече е избягала! Мислиш ли, че очаква да се върнеш? Винаги съществува някаква вероятност да се измъкнеш жив. Сега слушай, знам кой е убиецът. Знам и къде може са светият Граал и мечът на Артур!

Спрях.

— Защо не ми казахте по-рано?

— Не можех. Подозирах, че убиецът ще ни устрои засада и случилото се при езерото го доказа. Нека сега, Роджър, умолявам те, да се върнем в стаите си, да се стоплим, да поспим и утре, след като закусим в голямата зала, ще се изправя лице в лице с убиеца.

Господарят ми имаше свой начин на действие. Докато стигнем до стаите си, мисълта за опасността, от която се бяхме измъкнали, вече не ме разгневяваше, ами ме смразяваше от страх. Появиха се обичайните признаци: повдигаше ми се, коленете ми трепереха и се наложи да

обърна три големи чаши с кларет, преди да бъда в състояние да си спомня дори кой ден от седмицата сме. Не ще и дума, опитвах всякак да измъкна от господаря какво бе открил. Но той седна на единствения стол в стаята ми, поклати глава и ми каза да си лягам, както и че било най-добре да спим тази нощ в една стая.

На сутринта след страховитото изпитание се събудихме в плачевно състояние. Бенджамин настоя да се избърснем, измием и да се преоблечем изцяло преди да слезем долу в голямата зала. Докато слизахме, се оглеждах за Матилда, но Бенджамин имаше право, от малката лисица нямаше и следа.

Семейство Сантер вече бяха седнали на масата, както и Мандевил. Господарят ми изчака, докато момчето от кухнята поднесе храната, после изведнъж се изправи, заключи голямата врата на залата, както и тези, които водеха към кухнята и помещенията, свързани с нея. Мандевил излезе от унеса си. Сър Джон Сантер зяпна, приличаше на собствената си сянка. Лейди Биатрис гледеше наплашено, а Рейчъл седеше като невинно дете, което чака да започне играта.

— Какво става, Даунби? — изграчи Мандевил.

Бенджамин е разкрил не е едно и две убийства и е заловил много убийци. Понякога играеше игри, въвличаше убийците в словесни сблъсъци, в които те накрая си признаваха. Но този път беше различно. Обиколи веднъж и после още веднъж масата на подиума. Постоя мълчаливо зад стола на всеки. После отново обиколи масата и застана между Джон Сантер и Рейчъл. Внимателно сложи ръка на рамото на мъжа.

— Сър Джон, вие убиец ли сте?

Сантер рязко се дръпна назад на стола си. Ако нечие лице можа за миг да се състари с години, то така се случи и с неговото.

— Какво искате да кажете? — запелтечи той.

— През първия ден от престоя ни тук, твърдахте, че сте излезли от Темпълкъм, за да наобиколите владенията си. Не сте го направили. Вместо това сте яздили до Гластънбъри.

— Това не е престъпление.

— А защо малко преди да излезем от Лондон, онзи просяк ви предаде някакво съобщение?

— Аз...

— Излъжете ли — сръза го Бенджамин, — въпросът ще бъде отнесен до кралския съвет в Лондон.

Сър Джон се пресегна и въпреки ранния час си наля пълен до ръба бокал с вино. Пресуши го, сякаш дни наред не бе пил нищо. Мандевил вече беше застанал нащрек като ловджийска хрътка.

— Отговорете на въпроса, Сантер!

Сър Джон сложи чашата на масата.

— Докато бях в Лондон, платих на едни хора да открият дали в църквата на тамплиерите близо до Флийт Стрийт има някакъв намек за река Йордан или кивота на Мойсей.

— И откриха ли такава?

— Не.

— Какво ще ни кажете за абатството в Гластънбъри?

Сър Джон облиза устни.

— Двамата с абат Биър искахме да сложим край на целия този безсмислен тормоз — Сантер стрелна с поглед Мандевил. — Не се засягайте, сър Едмънд, но никой земевладелец в кралството не иска да се навъртате из владенията му, настървен за плячка. Използвах част от състоянието си, за да помогна за строежа на костницата в Гластънбъри. Мислех, че там може и да открият такава следа.

— И откриха ли? — попитах.

— Никаква.

Бенджамин пристъпи към лейди Биатрис, която седеше вдървена на стола си.

— Лейди Биатрис, какво знаете за всичко това?

Жената отвори и затвори уста. Поклати глава.

— О, напротив, известно ви е нещичко. Първият ви съпруг се казваше Мортимър, нали?

Лейди Биатрис кимна.

— Произхожда от род на кръстоносци, които притежавали имението Темпълкъм от незапомнени времена, така ли е?

Отново кимна.

— А девизът на рода Мортимър е: *Age Circumspecte*, нали? — Бенджамин ме погледна. — Шалот го откри в книгата с легендите в абатството в Гластънбъри.

— Така е — прошепна тя.

— Какво общо има всичко това с нас? — намеси се Мандевил.

— Съпругът ви беше ли тамплиер?

Лейди Биатрис зарея поглед, станал стъклен от ужас, някъде из залата.

— Мисля, че е бил — прошепна Бенджамин. — Когато орденът на тамплиерите е бил унищожен преди около двеста години, някои се измъкнали, приели нова самоличност, омъжили се и заживели живота си като обикновени благородници. Един от предците на вашия съпруг е бил такъв тамплиер. Въпреки всичко тамплиерите продължили да съществуват в тайни братства. Всяко едно от тях действало самостоятелно, а тайните на ордена се предавали от поколение на поколение — той леко пристъпи и сложи ръка на рамото на Рейчъл. — Вие сте посветена в тези тайни, нали, Рейчъл?

Младата девойка само се усмихна, представяте ли си, и продължи да си играе с пръстена на ръката си.

— Вие също сте в ордена на тамплиерите, нали? — нечудо каза Бенджамин. — Вашият баща ви е предал тайните им. След време сте щели да се омъжите и на свой ред да ги предадете на първородното си дете. В продължение на цели поколения — повиши глас Бенджамин — господарите на Темпълкъм са били част от тайния орден на тамплиерите.

Замълча.

— О, не, не и вие, сър Джон, нито лейди Биатрис, но според мен и двамата сте го подозирали.

— Невъзможно е! — извика Мандевил. — Та тя е почти момиченце.

— Тя е на осемнайсет — срязва го Бенджамин. — И ако не ме прекъсвате, сър Едмънд, ще ви кажа как се е случило всичко.

Заобиколи масата, слезе от подиума и застана с лице пред нас. Сантер и съпругата му приличаха на восъчни фигури, но лицето на Рейчъл беше порозовяло и тя седеше спокойно, сякаш не ѝ тежаха никакви грижи.

— Господарите на Темпълкъм — подхвана Бенджамин — винаги са били тамплиери. Пазели тайните на ордена и са се срещали на тайни места със своите събратя. Такова тайно място вероятно е и къщата на онзи забравен от Бога остров. Като цяло тамплиерите през повечето време са били като семена, хвърлени в почвата, които чакат подходящото време да покълнат. Понякога някои от тях прораствали и

нетърпеливо разцъфвали, най-вече по време на бунтовете и размириците срещу нашите владетели от династията на Тюдорите. Въпреки всичко най-вече се задоволявали просто да седят, да наблюдават и да чакат. Хопкинс, макар и с помътен разум, също е бил такъв тамплиер.

Бенджамин замълча, за да събере мислите си.

— Тамплиерите открай време са търсели жадно светите реликви, Граалът и мечът на Артур, Екскалибур, но така и не ги открили. Стигало им и това, че никой друг не успял да се добере до тях — Бенджамин погледна Мандевил. — Хопкинс сложил началото на веригата от нещастни събития. Бил обсебен от мисълта за реликвите и вярвал, че ако ги открие, ордена на тамплиерите ще стане отново могъщ. Лорд Бъкингам, също тамплиер, бил посветен в тайната на Хопкинс. Получил съобщение от него и дошъл в Темпълкъм, но попаднал в клопката, устроена му от кардинала. Хопкинс и Бъкингам платили с живота си.

Бенджамин стрелна с очи Рейчъл.

— Според мен тамплиерите имат таен закон, според който пострада ли тамплиер, за него се отмъщава. Задала се и още по-голяма опасност: негово величество кралят се заинтересувал живо от реликвите и настоявал да бъдат намерени. Затова тамплиерите нанесли своя удар.

Мандевил потропа по масата.

— Твърдите, че Бъкингам е бил тамплиер?

Бенджамин се подсмихна.

— Я, стига, сър Едмънд. И римски кардинал да беше, съдбата бе предопределена. Не си играйте с мен. На Бъкингам е била устроена засада, той се е хванал и е загубил живота си по две причини: заради кралската кръв във вените си и заради омразата на чичо ми към него.

Бенджамин не сваляше очи от него.

— Хопкинс е бил предател и може би заслужено е платил с живота си, но Бъкингам е бил невинен. Смъртта му е убийство, извършено с помощта на закона.

— Ще предам на кардинала думите ви!

Бенджамин сви рамене.

— Правете, каквото искате. Кардиналът, моят чичо, просто ще ви се изсмее и ще отдаде думите ми на младежкия ми плам. Казвам онова,

което хиляди други мислят.

Мандевил сведе поглед към Рейчъл, която седеше, сплела ръце като молецка се монахиня. Изглеждаше омаяна от Бенджамин, сякаш наред студена зимна вечер той разказваше история, изпълнена с тайнствени приключения, а тя бе просто обикновен слушател.

— Не мога да повярвам — заинати се Мандевил, — че това момиче е удушило с въже двама опитни агенти като Колкрафт и Уорнам.

— Хайде, хайде, сър Едмънд — отвърна Бенджамин. — Чувал съм, че в Испания просячетата така добре боравят с въжето, че за секунди могат да удушат прав, здрав и силен мъж. Не е било трудно и за Рейчъл.

Бенджамин разпери ръце.

— Колкрафт, а при друг случай и Уорнам, са били извикани на среща в някоя крайбрежна кръчма, където мистрес Рейчъл ги е очаквала да си побъбрят. След някой и друг закачлив поглед и много чаши вино, са били подведени да излязат навън в тъмното, за да може Рейчъл да им се довери, така че никой шпионин да не ги подслуша. Може би дори са седнали някъде. За мистрес Рейчъл не е било трудно да ги удуши. Не е имало свидетели, въжето е било в ръцете ѝ, мъжете са били замаяни от виното. За секунди, сър Едмънд, въжето се увило около вратовете им. Объркани, те се съпротивлявали, но скоро са загубили сваят. Ако въжето не е отнело живота им, довършила ги е ледената вода на Темза. После Рейчъл незабелязано се е прибрала в двореца Ричмънд.

— Имате ли доказателства? — изрева сър Джон, но погледът му го издаваше.

— И да, и не — отвърна му Бенджамин. — Чудех се защо са използвали ален шнур. Затова преди да напуснем Лондон, го показах на една от прислужниците в двореца Ричмънд и знаете ли какво ми каза тя?

Сантер поклати глава.

— Че такива шнурчета използвали жените, за да пристягат ризите, роклите и плащовете си. Отначало не обърнах внимание на думите ѝ, но после тъкмо те се оказаха парченцето, което помогна да се подредят останалите части от загадката.

Прехапала долната си устна, Рейчъл невярващо клатеше глава. Студени тръпки ме полазиха от хладната самоувереност, която тя проявяваше, слушайки господаря ми.

— Сестрата на Хопкинс — намесих се аз — също беше убита с въже. Рейчъл ни е подслушала на излизане от залата в Ричмънд. Тя ловко съумя да го прикрие, като ни заговори за опасностите, които може би ще ни дебнат тук, в Темпълкъм.

— Защо ѝ е притрябвало да убива сестрата на Хопкинс? — попита Мандевил.

— Защото — отвърнах аз — е съществувала опасност Хопкинс, който се е доверявал на малцина, да е споменал нещо пред сестра си и то да е представлявало опасност за Рейчъл. Убийството ѝ не се е оказало никак трудно — разперих ръце. — Рейчъл се е измъкнала от двореца Ричмънд и уверено се е отправила към дома на сестрата на Хопкинс, която несъмнено я е посрещнала приятелски. Рейчъл е била дъщеря на господаря на мъртвия ѝ брат. Мистрес Сантер ѝ е казала някоя и друга утешителна дума, дори са пили по чаша вино, преди тя да преметне въжето през врата на старицата. Когато тя издъхнала, Рейчъл претърсила дома ѝ, за да се увери, че срещу нея няма да бъдат открити улики и изчезнала.

— Бедната старица — заяви Бенджамин — е убита не защото е казала или направила нещо погрешно, а само защото Рейчъл е предполагала, че Хопкинс ѝ се е доверил. Истината говорим, нали, Рейчъл?

Момичето го изгледа мълчаливо.

— Щом напуснахме Лондон — продължи Бенджамин, — започна истинското преследване, така ли беше, Роджър?

— Да — отвърнах. — Когато спряхме в Гластънбъри, само Бог знае как Рейчъл е успяла да изпрати съобщение до старата вещица, която да ни почака и да пророкува насилствена смърт. Само помислете и ще си дадете сметка — продължих аз, — че никой не може да вижда чак толкова ясно в бъдещето. Още преди да стигнем в Темпълкъм е било обмислено как ще бъдем убити. Старата вещица е била просто участник в пиесата и е произнесла думите, които са ѝ казали. Щом е изиграла ролята си, тя също е трябвало да умре. Лесна работа. Около Темпълкъм несъмнено има тайни пътеки. Имението има и тайни входове. Мистрес Рейчъл ги е използвала, първо, за да накара

вещицата да замълчи завинаги, после, за да ѝ отреже ръцете и главата с цел да ни изплаши, докато се прибираме от Гластънбъри.

— А смъртта на Козма и Деймиън? — попита Мандевил.

Бенджамин накратко му описа двете убийства.

— Най-лесно е било с Козма — заключи той. — Първата ни вечер тук, след като сте се оттеглили, Рейчъл излезе от залата, уж за да донесе един ръкопис. Сигурен съм, че се е качила до стаята на нещастника, с пригответия конец е издърпала фитила, запалила го е и после се е върнала тук долу.

— Защо е била толкова сигурна, че Шалот ще се събуди от пожара? — попита Мандевил.

— О, ако Роджър не се пробудеше, тя можеше да разчита на мен. След като се върна, щеше да се престори, че ѝ се доспива и да се оттегли. Аз щях да се кача до същата галерия, на която се намираше и стаята на Козма и да забележа пожара.

— Въпреки това — в погледа, който Бенджамин отправи към Рейчъл, личеше болка от мисълта, че го беше използвала — чак след като огледах параклиса на тамплиерите, при разследването на убийството на Деймиън, започнах да подозирам Рейчъл. Виждате ли, в параклиса, близо до един от прозорците, забелязах трески, отчупили се от стълбата, която е стояла там. Само член на домакинството на Сантер можеше да знае къде да намери стълба.

— На второ място, когато обмислях стъпките ѝ, си дадох сметка, че прозорецът е прекалено тесен. Дори аз, който съм слаб, трудно се проврях през него — той замълча. — Следователно убиецът трябваше да е млад и гъвкав, а единствена Рейчъл отговаряше на описанието.

— Остава още нещо. Направи ли ви впечатление, сър Едмънд, как, когато се опитвахме да разбием вратата на църквата, Рейчъл и майка ѝ побързаха да заобиколят и започнаха да викат Деймиън през прозореца? И тогава ми се стори странно, но като поразмислих, Рейчъл просто се е погрижила да не останат следи на мястото, откъдето е излязла от църквата. Щом влязохме вътре, тя се зае най-усърдно да ни помага да открием таен изход. Спомних си, че се приближи до един от прозорците. Убеден съм, че тъкмо тогава е спуснала резето му обратно или пък, ако е било спуснато, просто се е уверила, че е така.

— Ами снегът? — намеси се Мандевил. — Казахте, че някой, който е дошъл по покритите със сняг пътеки, се е криел в задната част

на църквата.

— Не, това е бил хитър ход, чиято цел е била ловко да предизвика объркване и да отклони вниманието. Рейчъл може и да е внесла сняг и да го е оставила да се разтопи, само за да отклони вниманието от себе си. Тя преднамерено показва, че цял ден не е излизала от имението.

Бенджамин замълча и всички отправихме погледите си към младата жена, която седеше все така, загледана в гредите на тавана, потропваше с пръсти по масата и си тананикаше. Беше един от най-непроницаемите убийци, с които съм се сблъсквал. Току-що Бенджамин беше отправил към нея изключително тежки обвинения, а тя не му възрази дори веднъж, нито се опита да го спре или прекъсне. Непроницаемостта ѝ хладнокръвие накара дори господарят ми да се почувства неловко.

— Дъще — дрезгаво рече сър Джон, — ще опровергаеш ли думите, които чухме?

— Не съм ви дъщеря — безизразно рече тя. После стана и впери поглед в господаря ми. — Какви доказателства имате, че не друг, а точно аз съм запалила фитила? Как ще докажете, че аз съм удушила с въже двама мъже, че и някаква старица в Лондон? Какво доказателство имате, че съм се спотайвала в църквата и съм убила помощника на Мандевил с арбалет? Или че съм убила и съсякла тялото на някаква почти луда вещица?

Бенджамин се намръщи.

— Имате право, мистрес. И други може да са си послужили с червения шнур. Други може да са извършили изброените престъпления. Но помислете внимателно. Само човек от Темпълкъм ще знае откъде да вземе барут, масло и фитил. Само някой от Темпълкъм ще знае къде да се скрие и къде да скрие стълбата в църквата, както и как да използва за своите цели нещастната старица: първо, за да ни отправи предупреждение и после да я направи своя жертва.

— Така е постъпила и с Бойър и Саутгейт — намесих се аз. — Конете им са хранени с овес и трици, за да ги накара да буйстват. Кой друг, освен човек от Темпълкъм, ще знае как да го направи? Да не забравяме, че сте подменили и стрепената им и сте намазали шпорите им с живак, нали?

— Смъртта на Бойър не е нещастен случай, така ли? — пресече думите ми Мандевил.

— Разбира се, че не! — отвърна Бенджамин и накратко разказа какво открихме в конюшната и стаята на Саутгейт. Рейчъл го изслуша. Облакът се на масата, скри лицето си в ръце и заклати глава одобрително, сякаш Бенджамин беше някой от любимите ѝ ученици, който добре е научил стихотворението наизуст.

— Но не можете да го докажете — повтори тя.

— Можем да го докажем! — срязах я яз и посочих бялото като платно лице на майка ѝ и изпитите черти на сър Джон. — Те са знаели! Подозирали са!

Девојката сви рамене.

— Да не говорим за слугите! — продължих аз. — Онези, които са изпълнявали заповедите ви. В падението си сте повлекли всички около вас.

Рейчъл презрително повдигна вежди, сякаш бях предложил да поканим слугите ѝ на някакво празненство или увеселение. Бенджамин я наблюдаваше с любопитство.

— Не се страхувате, мистрес, така ли?

— Защо да се страхувам от неизбежното? — отвърна тя. — Защо да се страхувам от смъртта? Настоявам, че нямате доказателства.

— Кралските палачи в Тауър ще ги открият! — каза рязко Мандевил.

Бенджамин се изправи пред Рейчъл и внимателно я огледа. Аз наблюдавах смаян. За първи път си имахме работа с убиец, когото безспорно бяхме разкрили, ала срещу когото не разполагахме с никаква улика. Жестоките убийства на Козма, Деймиън и Бойър, както и ужасните рани, причинени на Саутгейт, биха озадачили всеки съд. Съдията можеше да заяви, че подозренията са основателни, но не разполагаме с доказателства, нали така? (Но Мандевил беше прав! Хенри VIII малко го беше грижа за достоверността на доказателствата или спазването на закона. Няма да забравя как се обърна към Томас Кромвел на делото срещу някакъв абат, който отказваше да положи клетва, с която да признае краля за глава на църквата. Кучият му син заяви: „Осигури му честен процес и после го обеси на собствената му врата!“)

Бенджамин махна с ръка към Рейчъл.

— Може ли да разменим две думи насаме, мистрес?

Тя стана и пъргаво заобиколи масата, сякаш Бенджамин я беше поканил на танц. Отдалечиха се към другия край на залата и застанаха близо до огнището. Бенджамин зашепна в ухото ѝ и чух как тя изсъска някакъв отговор. Настъпи мълчание. После Рейчъл разпери ръце и Бенджамин я съпроводи обратно до масата, където тя застана предизвикателно пред Мандевил.

— Мастър Даунби има право — промърмори тя. — Принадлежа на тайния орден на тамплиерите. Извърших убийствата, които той изреди.

Засмя се лукаво.

— Моите уважения към блестящия му ум и невероятната му проникателност, но аз се гордея със стореното от мен. Смъртта на господаря ми лорд Бъкингам е отмъстена. Виновните за тази смърт, с изключение на вас, сър Едмънд, получиха участта, която заслужаваха. — Тя сниши глас. — Но недейте да спите спокойно, Мандевил, ще дойде и вашето време. Озъртайте се във всяка уличка, стойте нащрек при всяка чаша, която вдигате и всяка хапка, която поднасяте към устните си, внимавайте с всеки кон, който възседате, с всеки странник, когото срещате, защото когато най-малко очаквате, други тамплиери ще довършат започнатото от мен!

— Ами ние? — извиках аз.

(Чудна работа! Това нищо и никакво девойче беше убило поне седем души. Беше убийца, признала злодеянията си, и въпреки това, дори пред лицето на своя край, продължаваше да ни заплашва. Нали знаете, старият Шалот винаги е имал силно развито чувство за самосъхранение. Честно ще ви призная, че Рейчъл Сантер, или по-точно Рейчъл Мортимър успя цял да ме смрази, чак до мозъка на костите.)

Девойката ме погледна.

— Харесвате ми, Шалот — тихо рече тя. — Не, засега сте в безопасност. Случилото се миналата нощ изобщо не трябваше да се случва.

Мандевил се изправи.

— Рейчъл Сантер — отчетливо рече той, — арестувам ви по обвинение в държавна измяна, както и за редица убийства, извършени с изключителна жестокост. Ще бъдете отведена в Лондон и изправена

пред кралския съд в Уестминстър. Сър Джон, лейди Биатрис, вие ще я съпровождате.

Кралският агент отиде до вратата и извика неколцина от войниците на Бойър.

— Отведете тази жена в стаята ѝ — заповяда той. — Нека един войник да остане на стража в стаята ѝ, а двама пред вратата! Оковете ръцете и краката ѝ. Веднага! — нареди той на слисания войник.

Мъжът сграбчи Рейчъл, която не оказа никаква съпротива, и я изблъска от залата. Мандевил се обърна към Сантер.

— Сега ще претърся къщата — думите му прозвучаха като лай, — и ще започна със стаята на дъщеря ви!

После излетя от залата.

— Роджър — пошепна ми Бенджамин, — последвай ме.

И той забързано излезе от залата. Войниците вече оковаха ръцете на Рейчъл. По лицето ѝ нямаше останала и капчица кръв. Още в този миг разбрах, че тя е решена да не се превръща в посмешище за развлечение на лондонската тълпа.

— Мистрес Рейчъл — обърна се към нея Бенджамин, пренебрегвайки възраженията на Мандевил, — можем ли да направим нещо за вас?

Тя се помъчи да се усмихне и поклати глава. Мандевил я заблъска към галерията.

— Сър — намеси се Бенджамин, — вече оковахте тази жена, подобна грубост е излишна.

Рейчъл се отскубна от ръката на Мандевил и погледна пак към Бенджамин.

— Оставете си до последно кавалер, мастър Даунби. Простете ми за снощи. Беше ми наредено да не ви причинявам зло — и без да обясни последната си тайнствена забележка, тя се остави на войниците да я водят.

Бенджамин се върна в залата, аз го последвах. Лейди Биатрис хлипаше неудържимо. Сър Джон Сантер изглеждаше стар и съсипан.

— Мастър Даунби — умолително рече той, — какво да сторим ние?

Бенджамин се качи на подиума и се надвеси над масата.

— Имате доходи и в чужбина, нали, сър Джон?

Сантер кимна.

— Струва ми се, разполагате и със злато при банкери в Антверпен, вярно ли е?

Отново кимна.

Бенджамин погледна към лейди Биатрис.

— Вие сте знаели, така ли е?

Изпитото лице на жената застина ужасено.

— Не успях да я спра — дрезгаво прошепна тя. — Когато се омъжих за съпруга си, знаех за легендите. Знаех историите и слуховете — тя огледа опустялата зала и после извърна поглед към Сантер. — Ненавиждам това място!

Думите ѝ бяха изречени с ненавист.

— Помолих сър Джон да го изгори до основи, но Рейчъл го въртеше на пръста си. Открай време ѝ се удава! Тамплиери, призраци, проклетия! А сега ще платим с живота си!

— Сър Джон — Бенджамин заговори бързо, — в Темпълкъм има тайни проходи и изходи, прав ли съм?

Сър Джон кимна.

— Има — рече той някак унесено.

— Тогава, сър — заяви Бенджамин, — на ваше място щях да опаковам ценните вещи и незабавно да потегля към крайбрежието, като се старая да взема колкото е възможно повече преднина, та да не ме настигне яростта на краля. Това е единствената ви възможност — настоя той. — В противен случай кралските правници ще изплетат мрежата си и вие ще увиснете на бесилката в Тайбърн. Най-добре е да тръгвате.

Бенджамин се изправи, заслушвайки се внимателно.

— Слугите ви са много схватливи, сър Джон. Вече са напуснали имението. Предлагам ви и вие да сторите същото.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Напуснахме голямата зала и изведнъж си дадох сметка колко истина има в думите на Бенджамин. Отидохме до кухнята. Огънят в огнището беше загаснал, а сред пепелта седеше малоумно момче и се усмихваше. Навън настланият с каменни плочи двор също беше опустял. Нямаше ги конярите и останалите слуги от конюшнията. Всички си бяха тръгнали. (Като се замисля сега в напускането на прислугата нямаше нищо необичайно. Бил съм в много къщи на могъщи господари, които опустяваха начаса, щом господарят им загубеше кралското благоволение. Служът се разпространяваше с чудовищна бързина и предизвикваше винаги бягство и след бягството — разруха.) Чуваха се само тежките стъпки на войниците по коридорите.

Сър Джон и лейди Биатрис излязоха от залата и като сенки се промъкнаха нагоре по стълбището. Бенджамин имаше право. В този миг цялото внимание на МанDEVIL беше съсредоточено върху Рейчъл, но щом пристигнеха войниците, сър Джон и лейди Биатрис щяха да бъдат арестувани. Стариият Хенри нямаше да прояви съчувствие.

— Хайде — измърмори Бенджамин, — да се скрием от бурята в стаята ти.

Качихме се по стълбището. Войниците вече влизаха в стаите с намерение да претършуват всичко и да заграбят каквото им хване окоето. Прислужниците също си бяха тръгнали и аз наблюдавах с удивление как тази величествена и уредена къща потъваше в хаос. Очаквах с трескаво любопитство да науча какво имаше да ми казва Бенджамин, но той отказа да го направи преди да сме завъртели ключа на моята стая зад гърбовете си.

— От самото начало ли знаеше, че е Рейчъл? — попитах аз.

— Не, подозирах неколцина. Включително МанDEVIL и Саутгейт, сър Джон и съпругата му. Но всяко убийството следва своя собствена логика, а всички подробности сочеха към Рейчъл — той започна да изброява на пръсти: — Алените шнулове, лесния достъп до барута в

подземиата на Темпълкъм, убиецът в църквата на тамплиерите трябваше да е бил дребен и гъвкав, да не забравяме и поведението ѝ в нощта на убийството на Козма, и после, когато открихме тялото на Деймиън в параклиса.

— А как успяхте да я накарате да си признае?

— А! — Бенджамин се излегна на леглото и впери поглед в наклонените греди на тавана. — Ще се наложи да потърпиш, докато се върнем в Лондон за тази част от историята. Засега е по-добре да поизчакаме малко.

Затвори очи и аз останах да скучая и да дебна за всяко отваряне на врата или забързани стъпки на войник. Мандевил дойде, за да изрази благодарностите си, видът му обаче не можеше да прикрие природата му на отмъстителен преследвач.

— Никъде не откривам сър Джон или лейди Биатрис — настоятелно заяви той.

Бенджамин се размърда тежко.

— Знаете ли къде са, мастър Даунби?

— О, за Бога, намерихте си плячка, а кралят ще получи Темпълкъм и околните земи. Ако Сантер са се измъкнали, оставете ги по живо, по здраво!

Мандевил пристъпваше от крак на крак.

— Кралят ще научи за бягството.

— Негово величество кралят ще научи и как сме дали всичко от себе си, за да разкрием случая — усмихнах се аз. — Да не беше мастър Даунби, кой знае как щеше да свърши цялата история, нали така?

— Бихте ли ми казали как се държи мистрес Рейчъл сега? — попита Бенджамин.

— Студена, въздържана и без следа от разкаяние за стореното.

Бенджамин се претърколи на леглото, оставяйки едната си ръка пъхната под главата. Вдигна очи към Мандевил.

— Няма да я нараните, нали? Без грубости и насилие.

Мандевил отклони поглед.

— Сър Едмънд, искам да ми дадете думата си или ви обещавам — кардиналт ще научи за събитията тук! Сър Едмънд — настоя Бенджамин, — длъжник сте ми.

— Имате думата ми — с усилие изрече Мандевил. — Тя ще получава храна и вода. Утре тръгва за Лондон.

Запъти се към вратата и внезапно се обърна.

— Саутгейт ще остане тук с неколцина от войниците до завръщането ми, когато няма камък върху камък да оставя от това гнездо на предатели!

Излезе и тръшна врата след себе си.

По-голямата част от деня прекарахме в стаята си. Готвено с месо и кана вино ни донесе някакъв войник, а после аз се поразтърках из галерията. Скъпите тъкани и gobлените по стените бяха раздърпани, а всички ценни предмети в голямата зала бяха задигнати. Кухненските помещения бяха разграбени. Войниците бяха превърнали ъглите на стаите в нужници. Някой безсърдечен мръсник бе застрелял две ловджийски хрътки. Темпълкъм изглеждаше така, сякаш французите бяха нападнали имението и го бяха оплячкосали.

Поразходих се в ледената нощ. Въздухът беше мразовит. Чудех се дали да не посетя Рейчъл, за да се уверя, че Мандевил спазва дадената дума. Чувах как зад гърба ми се троши покъщнина, виковете на войниците, мириса на огнищата, стъкмени из помещенията, за да се пригответи храна. Дори на мен, макар да не се гнусях от кражби, тази безсмислена разруха ми дойде в повече. Бях на половината път между Темпълкъм и параклиса и тъкмо щях вече да се върна, когато от храсталака изникна тъмна сянка.

— Мастър Шалот! Мастър Шалот! В името на Бога!

Огледах се. Не видях никакви войници, затова се промуших в храстите и се натъкнах на Матилда.

— Свършено ли е с Темпълкъм? — попита тя.

— Да. Сантер се измъкнаха. Мандевил арестува мистрес Рейчъл.

Момичето преглътна хлиповете си. Спомних си за ледените води на езерото и я сграбчих за раменете.

— Можеше да ни убиеш! — изсъсках.

Погледна ме със страх. По пребледнялото ѝ лице и втренчения поглед разбрах, че не знаеше какво се е случило.

— За какво говорите? — нечуто попита тя.

— За нищо — отвърнах. Отпуснах ръце. — Знаеше ли, че Рейчъл Сантер е водачът на местните тамплиери?

Момичето сви рамене.

— Подозирахме, но нямахме доказателства. Срецахме се понякога на острова, но водачът ни прикриваше лицето си с качулка и

маска. Получавахме заповеди и нареждания какво да правим.

Облиза устни и страхливо погледна над рамото ми към къщата.

— Беше ни казано, че не сте ни врагове, мастър Шалот. Наредиха ми да се сближа с вас — примъкна се леко към мен. — Какво ще стане с нас? — рече умолително.

— Сър Джон и лейди Биатрис — отвърнах, — трябва да са вече в открито море, на път за чужбина. Мистрес Рейчъл ще бъде отведена в Лондон.

— Ами ние?

— Кажи на хората си да бягат колкото е възможно по-надалеч от Темпълкъм. Най-вече баща ти.

— Къде да идем? — проплака тя.

Видях ужаса в очите на горкото момиче и си дадох сметка, че са я използвали и нищо повече. Рейчъл Сантер беше използвала всички в името на своя древен орден. Развързах кесията си (да, аз не отивам никъде без кесията си) и отброих десет златни монети — истинско богатство, после извадих неголям златен пръстен от пръста си и ги сложих в ръката ѝ.

— Вземи детето си и баща си — рекох — и след седмица последвайте сър Джон и лейди Биатрис в чужбина. Друго не мога да направя за теб.

Запътих се обратно към къщата. Чувствах се смел и благороден като Хектор.

— Роджър!

Обърнах се и видях в тъмнината пребледнялото лице на Матилда.

— Тръгвай! — настоях.

— Говорят, че си негодник, но у теб има повече почтеност, отколкото във всички тях. Сбогом, Роджър Шалот!

Пред погледа ми сенките се раздвижиха, Матилда изчезна, а аз се върнах в къщата. Тогава реших да си възстановя разходите за Матилда и награвих каквото ми сърце хареса. Така или иначе цялата къща беше пълна с ловко пипаци мошеници. Прибрах се в стаята си с инкрустирана със скъпоценни камъни чаша, която задигнах от ръцете на някакъв пиян войник. Все пак всеки труд се заплаща, а аз исках и да припечеля нещичко.

Бенджамин лежеше и похъркваше на леглото ми като дете, затова излязох отново и заскитах из галериите. Мандевил отчаяно се мъчеше да установи някакъв ред, а същевременно се готвеше да замине за Лондон още на следващата сутрин.

— Двамата с Даунби с нас ли ще се върнете? — рязко ме попита той.

— Налага ли се?

Сви рамене.

— Вие решавате. Аз трябва да заведа задържаната в Лондон и да докладвам лично на краля.

— Може ли да видя мистрес Рейчъл?

— Защо?

— Искам да се сбогувам с нея.

Мандевил ме погледна подозрително.

— Господарят ми нареди така — с лекота излъгах аз.

(Всъщност знаете ли, че като млад изглеждах невинен като ангел, тъкмо когато лъжех?)

— Тя вече не е в своята стая. Отведохме я в едно от подземията под голямата зала. Не е лишена от нищо.

— Господарят ми е племенник на кардинала — напомних аз.

Мандевил се навъси и повдигна рамене.

— Ела! Ще те заведа.

Проходите под голямата зала бяха осветени от факли и охранявани от войниците на Бойър. Спряхме пред обкована с желязо врата.

— Отворете! — заповяда Мандевил.

В подземиято миришеше на мухъл, но дори в това мрачно и отблъскващо място долових парфюма на Рейчъл. Девојката седеше на един нар и изглеждаше спокойна, дори ведра. Посрещна ме с усмивка.

— Добър вечер, мастър Шалот. Дойдохте да злорадствате ли?

Мандевил затръшна вратата зад гърба ми и завъртя ключа.

— Място достойно за принцеса, нали, Шалот?

Огледах мрачното помещение. Високо на една от стените мъждукаше светилник, а на разнебитената маса трепкаха вонящи лоени свещи.

— Домъкнати са от конюшните — обясни Рейчъл, проследила погледа ми.

Измъкнах стол изпод масата и седнах срещу нея. Изглеждаше бледа и уморена, но припряно ме увери, че не ѝ липсва нищо. Не гладувала и не я тормозели. Мандевил махнал войника, който трябваше да стои на стража в килията ѝ и непрекъснато да я дебне с поглед.

— Проверяват често какво правя — засмя се тя, — но тук няма какво да правя. Изпитвам неудобство, когато ползвам отходното място, но ми се струва, че войниците са заети повече да плячкосват, отколкото да гледат какво правя. Предполагам, че майка ми и сър Джон са заминали, така ли е?

Кимнах.

— Така си и мислех.

— Защо извършихте всички тези убийства? — попитах аз.

Рейчъл сви рамене и погледна през рамото ми към пламъка на свещта.

— Тамплиерите съществуват от векове — отвърна тя — и Темпълкъм е техен дом. Тук, в тази къща, Роджър, чувствам как духовете им ме обграждат и ме поздравяват за стореното. Мандевил и други злодеи като него убиха Бъкингам, а онзи тлъст негодник в Уестминстър реши да сложи мръсните си ръце върху най-светите реликви на християнството — тя сви рамене. — Беше въпрос на внимателно обмисляне.

— Но защо всички тези убийства?

— Заслужаваха да умрат. Господарят ти е много проникателен. С Уорнам и Колкрафт беше лесно: пияни до безсъзнание, пък и не заслужаваха прошка за стореното от тях зло. Козма и Деймиън? — тя се усмихна. — Те бяха по-умни, отколкото си мислиш. Те двамата са подправили писмата, които се предполага, че е писал Бъкингам.

— Ами мистрес Хопкинс?

Тя отклони поглед.

— А старата нещастница?

— Тя изпълни своята роля. А щом аз можех да я подкупя, същото можеше да стори и Мандевил. Трябваше да ѝ затворя устата. — Рейчъл се изкиска като момиченце, което е сторило някоя пакост. — Опитах се да ги посплаша. Наистина си мислех, че Мандевил ще изгуби самообладание и ще си тръгне. Но не го стори, затова се наложи да се разправя с Бойър и Саутгейт.

— Какво знаеш за светия Граал и Екскалибур?

Тя поклати глава.

— Един Бог знае къде са — изгледа ме изпод вежди. — Може пък не друг, а господарят ти да ги открие, а?

Сграбчи ръката ми.

— Каквото и да се случи, не трябва да попаднат в ръцете на Хенри Тюдор! Ще ми дадеш ли думата си да направиш всичко възможно да не ги получи?

Какво можех да сторя? Момичето ме гледаше умоляващо. Забравих злодеянията ѝ. Забравих, че е хладнокръвна убийца и ѝ обещах да сторя всичко по силите си.

— Какво ще стане с Темпълкъм? — промърмори Рейчъл.

— Всичко си има край — отвърнах ѝ. — Кралят ще конфискува имението и ще го даде на някой свой приближен. Кой знае? Може би сър Джон ще се върне и ще си откупи помилването.

— Не ми се вярва — отвърна Рейчъл. — Повече няма да се върнат тук.

Спусна краката си през ръба на леглото и седна толкова близо до мен, че коленете ни се допряха. Вперих поглед в странните ѝ очи и разбрах, че въпреки хладнокръвното ѝ поведение, женските ѝ хитрини и миловидната ѝ красота, Рейчъл беше с помътен разсъдък. Скоро щях да науча защо.

— Нито Сантер, нито майка ми ще се върнат тук — тя ме улови за ръка. — Няма защо да крия. Разбираш ли, Роджър, баща ми беше тамплиер. Обичаше Темпълкъм и ме посвети в тайните си. Сър Джон беше негов приятел. Често ни посещаваше като гост и заедно с майка ми, която се плашеше от странните привички на татко и близката връзка между нас двамата, замислиха убийството му.

— Как така?

— Баща ми беше убит по време на езда. Не помниш ли, че когато донесоха тялото на Бойър, майка ми изпадна в истерия, тъй като и баща ми беше убит по същия начин? А аз просто повторих стореното вече от нея. Накарах конете да буйстват, намазах шпорите с живак... Господарят ти го подозираше. Тъкмо това ми прошепна, когато ме отведе настрана от останалите в голямата зала. Каза ми, че ако призная, ще направи така, че лейди Биатрис и Сантер да платят за

престъплението си. — Тя се засмя и потри ръце. — Изгнанието е достатъчно наказание.

— Още нещо — полюбопитствах аз, — господарят ми ти каза и друго, какво беше то?

— А! — Рейчъл отново се метна на леглото си. — Това трябва да ти каже лично мастър Даунби.

Станах и бутнах стола настрани. Тя ме погледна.

— Какво ще ми сторят в Лондон?

— Истината ли да ти кажа? — попитах я грубо.

— Истината.

— Ще те изтезават, за да измъкнат от теб имената на останалите тамплиери, за да разберат дали си разгадала гатанката на Хопкинс и най-вече за да им кажеш името на предводителя на всички тамплиери.

— Но аз не го знам. А после?

Приклекнах до нея и нежно я погалих по лицето.

— Кралят е жесток човек. Ще изгориш на кладата в Смитфийлд.

В очите ѝ проблесна страх, но погледът ѝ не трепна.

— Тогава ми остава да се моля — рече ми тя. — Моля те, мастър Шалот, ще помолиш ли сър Едмънд ми донесат молитвената броеница? Войниците надали са я откраднали. Стара е, но ми е подарък от татко. Моля те, нека ми я донесат.

Съгласих се и тръгнах към вратата.

— Роджър.

Погледнах я през рамо. В очите ми напиреха сълзи. Рейчъл изглеждаше толкова красива, толкова уязвима. Струваше ми се невероятно, че е извършила толкова ужасни престъпления. В известен смисъл вината беше на майка ѝ, заради нея Рейчъл беше изгубила разсъдъка си.

— Сбогом, мастър Шалот.

Потропах на вратата и Мандевил ме изведе.

— Какво поиска тя? — попита той.

— Нищо — отвърнах. — Ще се обърне към Бога. Обхваната е от желание да се моли и иска да ѝ донесете молитвената броеница.

Мандевил ме погледна и за миг ми се стори, че ще откаже.

— Я стига, човече! — настоях аз. — Удовлетворете поне това ѝ желание.

Сър Едмънд рязко даде заповед да ѝ донесат молитвената броеница. Някакъв войник изтича до стаята на Рейчъл. След няколко минути се върна, намотал броеницата около пръстите си. Мандевил съсредоточено я огледа. Мънистата бяха съвсем обикновени, нанизани на тънка медна верижка.

— От какво ви е страх? — засмях се аз. — Трудно ще се обеси с нея!

Мандевил поразтърка мънистата едно о друго, претегли тежестта на броеницата в ръката си и погледна стражата.

— Не я изпускаш от очи дори за миг, нали?

Стражата посочи към малък процеп във вратата.

— Нито за миг, сър Едмънд — отвърна той.

Мандевил подхвърли към него броеницата.

— Дай я, но не преставай да я наблюдаваш.

Върнах се в стаята си. Бенджамин продължаваше да спи, затова се настаних удобно в стола, завих се топло и успях да дремна, макар и на пресекулки. На разсъмване господарят ме събуди. Нито се бръснахме, нито се михме. Стаята беше студена. Прислужниците бяха избягали и нямаше кой да донесе нови дърва за огрев. Водата в легена за миене беше покрита с тънък слой мръсен лед. Слязохме долу и се смях, като видях какъв ред бе успял да въведе Мандевил. Войниците бяха работили цяла нощ. Всички стаи, с изключение на нашата, бяха останали съвсем празни. Всички дрехи, столове, постели, възглавници, завеси, чаши и плата бяха струпани в голямата зала. Опразнените стаи бяха заключени. Мандевил беше доволен от свършеното. Отведе ни в кухненските помещения, където успяхме да открием малко стар хляб и кана разреден с вода ейл.

— Всичко е готово — съобщи ни той, без да спира да дъвче. — Саутгейт ще остане тук с няколко души охрана, докато пристигнат още войници. Веднага щом е възможно, ще го преместят в лечебница в Гластънбъри, а после в Лондон. Всичко, което може да се вземе от имението, е събрано в голямата зала и вратата е заключена, за да няма кражби. Кралските наместници ще дойдат и сами ще се уверят, че всичко е конфискувано в името на короната.

(Така ще е и още как, помислих си. Наместниците на Хенри VIII си бяха банда най-свирепи негодници. Бяха способни да вземат комат хляб и от ръцете на умиращо от глад дете!)

— Какво става с мистрес Рейчъл? — попита господарят ми.

— Закуси и ѝ позволиха да се измие и преоблече. До един час двамата с нея тръгнаме за Лондон.

Мандевил не говореше празни приказки. Малко по-късно го чухме да се сбогува на висок глас и да се отправя към двора. В плачевно състояние от пиене, войниците на мъртвия шериф оседлаваха конете. В средата беше мистрес Рейчъл с лице, покрито с качулка, ръцете ѝ бяха завързани за седлото, а глезените ѝ — с въже, което минаваше под корема на коня. Сър Едмънд възседна коня и сред много тропот и викове групата се отправи на път. Рейчъл не помръдна, не се обърна нито наляво, нито на дясно, не погледна към Темпълкъм, за който беше пожертвала всичко. Бог да успокои душата ѝ, повече не я видях.

Известно време Бенджамин и аз пошетахме из опустялата господарска къща, празна и тиха като гроб. Останаха само двама-трима войници под командването на навъсен сержант. Посетихме Саутгейт, който лежеше омотан в превръзки, оставен на грижите на двете стари вещици, които ни най-малко не се интересуваха от събитията и останаха безразлични към цялата неразбория наоколо. Мандевил им беше заплатил щедро за грижите за своя помощник.

Все едно че се разхождахме из къща, пълна с духове. Трудно беше да си представим дори, че само преди няколко дни лейди Биатрис беше преминавала тук край нас величествено като херцогиня, сър Джон бе изпълнявал ролята на любезен домакин, а мистрес Рейчъл, ведра като монахиня и с невинен поглед, беше замисляла и извършвала убийства.

Вече казах, че е трудно в наше време на младите да си представят подобни ужаси, но при управлението на Тлъстия Хенри те бяха нещо обичайно. От време на време кралските агенти връхлитаха някое богато владение като тези на Томас Мор, Уолси, Кромуел, Болейн, Рочфорд, Хауърд и винаги последиците бяха едни и същи. Единия ден цареше веселие и хората танцуваха, на другия следваха отчаяние и опустошение.

Участта на Темпълкъм не беше по-различна. Бенджамин беше потънал в мислите си. Усмихна се само веднъж, когато му казах, че Рейчъл е поискала молитвената си броеница. Настоявах да ми каже и как е успял да я накара да признае.

— По-късно — промърмори той. — За всяко нещо си има време, Роджър.

Като че ли не можеше да си намери място. Искаше да се увери, че Мандевил е заминал. По-късно, около пладне, когато войниците вече отваряха нова бъчвичка ейл, той взе огромен чук от избата и ме повлече навън от къщата, надолу към параклиса на тамплиерите. Беше го обзело вълнение, лицето му беше поруменяло, а щом влязохме в църквата, заключи и залости вратата. Увери се, че и прозорците също са затворени.

— Какво има, Бенджамин?

Обърна се към мен, здраво сграбчил с две ръце чука.

— Не си ли спомняш стиховете на Хопкинс?

*Над чашата Христова река Йордан тече,
над кивота е мечът; векови там да е!*

— Според теб реликвите са тук, така ли?

Бенджамин отпусна чука и влезе навътре в църквата, мина през преградата и стигна до олтара. Посочи старите пейки, пред които тамплиерите заставали, за да участват в песнопенията по време на литургията. Посочи и сложните дърворезби на обратната страна на седалките.

— Какво виждаш, Роджър?

Разходих се между пейките, описах всяка гравюра: бикът, съпругата, заека и останалите. После спрях като закован. На една от скамейките имаше изобразени мъже с развени одежди, които носеха малко ковчеже.

— Какво е това? — попитах.

Бенджамин се приближи.

— Това е свещеният кивот, Роджър. Сандъкът, направен от Мойсей в подножието на Синайската планина, за да отнесе каменните скрижали, на които били издълбани десетте Божи заповеди.

— Кивотът! — заекнах аз. — Искаш да кажеш, че мечът Ексакалибур е тук?

— Ами стиховете на Хопкинс казват: „над кивота е мечът“.

Бенджамин вдигна очи към покрива от здрави греди.

— Мина ми през ума, че може да е тук, но вече се качвах в галерията за хора и се убедих, че това е невъзможно. Затова нека да проверим при самата седалка.

Измъкна камата си и тръгна между пейките, като почукваше всяка с дръжката. При всяко почукване се чуваше тъп звук, но когато стигна при пейката с гравюрата, изобразяваща кивота и удари по дървото, се чу удар на кухо. Бенджамин внимателно го огледа.

— Тази плоча, изглежда, е слепвана, дори виждам къде — въздъхна. — Е, няма друг начин.

Взе тежкия чук и удари звънко по седалката. Дървото беше старо, разцепи се още при първия удар. Бенджамин разчисти достатъчно място, за да може да вмъкне ръката си. Направи го и победоносната усмивка на лицето му угасна.

— Нищо! — възкликна. — Нищичко.

Бенджамин взе запалената факла от стената. И двамата огледахме празната ниша, но не видяхме нищо.

— Но някога са крили нещо тук — отбеляза той. — Може да са решили, че мястото не е подходящо и да са го преместили.

Удари по повърхността на богато гравираната седалка с юмрук.

— Питам се дали тук няма двойно дъно — въздъхна и пусна на пода чука. — Може пък да са взели Екскалибур и да са го хвърли в езерото, няма по-добро място за негов вечен дом.

— А светия Граал? — попитах.

Бенджамин седна на една от пейките и посочи надолу към църквата.

— Роджър, не си ли спомняш, когато ти казах, че често наричат кръщелния купел „река Йордан“? Кръщелен купел има във всяка църква. Но защо има в църква като тази, до която деца и жени са нямали достъп? — Бенджамин се изправи. — Налага се да причиня още разрушения, но подозирам, че единственото предназначение на кръщелния купел е да пази светия Граал.

Уморено се запъти към него. Последвах го. Чувствах колко беше разочарован, че тамплиерите са преместили Екскалибур от скривалището. Но защо тогава да не са преместили и Христовата чаша?

Огледахме щателно дяланите каменни плочи, над които се издигаше кръщелният купел, като прокарвахме остриетата на камите

си около краищата им. По всичко личеше, че каменните плочи не са били местени след полагането им, затова насочихме търсенето към самия купел. Той представляваше проста, много широка кръгла купа, поставена на невисока, здрава колона. Потърсихме скрит лост или процеп, но от такива нямаше и следа по камъка. Той издаваше плътен звук, когато потупвахме с дръжките на камите си по него. Тогава видях тънкия слой мазилка между чашата на купела и колоната, на която тя стоеше.

— Подай ми чука.

Вълнение обзе Бенджамин, щом видя откритието ми.

— Не, да постъпим другояче — предложи той.

Около час дълбахме слоя здрава мазилка. Служехме си с ножове и длета. Най-накрая тя се пропука и чашата на купела се размърда. Зидарят тамплиер се оказа много находчив. Когато махнахме купата, видяхме, че колоната е дебела около една педя, но в сърцевината ѝ имаше малка кухина. Бенджамин пъкна ръка и измъкна мръсна, черна кожена торба, стегната с връв. Коленичихме и той разряза връвта.

Торбата, която беше започнала да се разпада, се смъкна и — говоря ви истината — двамата с Бенджамин коленичихме в благоговение пред светия Граал — чашата, от която е пил Христос по време на Тайната вечеря. Аз, Роджър Шалот, видях с очите си тази чаша. Държах в ръцете си най-святата реликва в целия християнски свят!

Не чухме ангелски песнопения, нито от небесата прозвучаха сребърни тръби. Видяхме една обикновена дървена чаша, плитко издълбана и с груба основа и столче. Дървото беше излъскано от многото ръце, държали го през последните хиляда и петстотин години. Когато я помирисах, долових уханието на смола, което се излъчваше от нея, сякаш пазачът ѝ я беше намазал с някакво вещество, което да я предпази от гниене.

Седяхме и се взирахме в нея. Бенджамин я държеше, после ми я подаде. Старият Шалот си е безбожник, знаете. Толкова частици от истинския свети кръст съм видял, че ако ги струпате на едно място, ще се получи малък хълм. Виждам пера, паднали от крилете на Архангел Михаил. Карали са ме да целувам парчета от пелените, в които Христос е повиван като бебе, парченце от булото на Мария, от

чука на свети Йосиф, или покривалото на Мойсей. Всеки път се смеех пренебрежително на тези шмекерии, но с Граала беше различно.

Когато го улових в ръката си, усетих топлина, чувство за мощ и когато затворих очи, сякаш вече не бях в тамплиерската църква, ами сред топлите, благоуханни хълмове на Галилея. Беше чаша, пълна с тайнства! Не е чудно, че Артур я е търсил, че тамплиерите са я пазили и че онзи тлъст негодяй Хенри VIII беше готов да убива за нея!

Поклонихме се пред Граала, Бенджамин го уви в плаща си и се отдалечи. Каза ми да го почакам. Господарят ми се върна със смес от замазка и хоросан и възстановихме кръщелния купел, така че поне за непривикналото око щеше да изглежда непокътнат.

— Какво ще правим със счупената седалка? — попитах.

— Остави я — отвърна Бенджамин. — Нека хвърлят вината върху войниците.

Върнахме се в господарската къща, за да приберем вещите си. На другата сутрин оседлахме конете си и напуснахме Темпълкъм, където бяха извършени толкова смразяващи кръвта убийства. Късно същия ден стигнахме до Гластънбъри. Мраз беше сковал полето, но не беше валял нов сняг, а и облаците започваха да се разкъсват. С Бенджамин вече се бяхме разбрали как да постъпим. Срегнахме се в странноприемницата с брат Едред. Бенджамин описа накратко случилото се в Темпълкъм. Едред направи неуспешен опит да прикрие болката, която му причиниха известията за задържането на Рейчъл, бягството на Сантер и опустошаването на господарската къща. Свлече се на един стол, притиснал ръце към стомаха си, присви се, сякаш изпитваше жестока болка.

— О, бедната Рейчъл! — въздъхна той.

— Вие сте един от тях, нали, братко? — попитах го аз.

Вдигна поглед към мен. Лицето му беше станало пепелявосиво.

— Тамплиер сте, нали? — продължих аз.

Той кимна и отвърна без следа от враждебност.

— И не само аз. Ние пазим свети мощи, тайни и в известен смисъл наистина сме отмъстителни за онези тамплиери, които са били заловени, затворени и избити.

— Това дава ли ви право да убивате?

— Когато се налага да защитим светини и тайни, да. Но Рейчъл е отишла твърде далеч. Водена е била от желание за лично отмъщение

към Мандевил и другите като него и към собственото ѝ семейство.

Едред пое дълбоко дъх и се изправи.

— Какво ще стане с Темпълкъм?

— Ще бъде напълно разграбен.

По лицето на монаха пролича страх.

— Нищо няма да открият — усмихна се Бенджамин. — Никога няма да открият Ексакалибур или Граала.

Едред сви рамене.

— Реликвите никога не са били в Темпълкъм.

— Но подозирате, че са били там, нали? Все пак, абатите са се сменяли, но винаги са твърдели, че подобни реликви не се пазят тук.

Едред не мигваше.

— Ексакалибур е изчезнал — обясни Бенджамин, — но Граалът...

Развърза една от дисагите, измъкна плаща си и постави малката чаша от кедрово дърво на масата. Промяната, настъпила у Едред, беше неопишуема. Той падна на колене, склочи ръце и впери неотстъпно очи в светата чаша.

— Открили сте я! — измърмори.

— И я донесохме в истинския ѝ дом — заключи Бенджамин. Вдигна дисагите, кимна ми и тръгна към стълбището към нашата стая. Едред остана да се моли в усамотение.

На другия ден, след кратка среща с Едред, напуснахме Гластънбъри на път за Лондон. Той ни изпрати до главната порта на абатството. Чак когато настъпи време да се разделим окончателно, той сграбчи ръката на Бенджамин с очи, пълни с благодарност. Господарят ми се приведе.

— Никога не казвай никому — прошепна той. — Не сме били тук. Нищо не сме ти дали. Няма повече да се върнем.

Едред отстъпи и направи кръстен знак във въздуха. Вратите се отвориха и ние тръгнахме за Лондон.

Пътуването до столицата ни отне осем часа. Заварихме я цяла скована от ледената прегръдка на зимата. Темза беше замръзнала, а снежен килим покриваше градската мръсотия, така че най-последно беше изчезнала непоносимата воня. Настанихме се в Бейнърд корт, близо до катедралата „Сейнт Пол“. Изпратихме съобщение до Хамптън корт, където бяха Хенри и кардиналът и се готвеха за коледните празници. Изчакахме търпеливо да видим какво ще се случи.

Три дни след пристигането ни скъпият доктор Агрипа ни посети. Загърнат в черния си плащ, ако не бяха странните му безцветни очи, той щеше да прилича досущ на весел гном. Подскачаше и пляскаше с ръце, за да се стопли. Провикна се за греяно вино с подправки. Чак когато останахме насаме в стаята ни, заряза всички преструвки.

— Кралят е недоволен — сряза ни той. — А и кардиналът също.

— Боже! — не му останах длъжен и аз. — Каква нищожна благодарност за това, че задниците ни замръзнаха, малко остана да ни очистят, да не споменаваме за безкрайните часове в компанията на негодия като Мандевил и Сантер.

Агрипа се ухили.

— О, не вие сте причина за недоволството на краля. Не сте ли чули новините? — погледна ме в очите. — Рейчъл Сантер е умряла на път за Лондон. По всичко личи, че молитвената ѝ броеница е криела някоя и друга тайна. Две от мънистата съдържали отрова, която причинила смъртта ѝ за секунди. Тялото ѝ е в новата болница „Мария от Витлеем“ в северната част на града.

Агрипа се намръщи.

— Кралят е обхванат от истински бяс. Колко сведения можеха да бъдат измъкнати от нея!

Бенджамин потри лицето си с ръце.

— Но негово величество трябва да е доволен. Лорд Бъкингам е унищожен. Жената, отговорна за толкова много убийства, е сполетяна от справедлива участ и кралят може да конфискува цялото богатство на сър Джон Сантер и съпругата му. Не им съчувствам. Те също жънат, каквото са посели. Тамплиерското сборище в Съмърсет е унищожено. И най-вече — Бенджамин ме погледна предупредително — въпреки че Екскалибур не беше намерен, и вероятно никога няма да бъде, ние върнахме Граала.

Какво ли не бяха видели очите ми, но за пръв и последен път видях Агрипа слисан. Страните му поруменяха. В очите му се появи блясък.

— Къде е? — попита с дрезгав глас.

Бенджамин отиде до дисагите, извади очукана сребърна чаша и я пъхна в ръцете на Агрипа. Магьосникът я огледа изпитателно.

— Къде я намерихте?

— В Темпълкъм.

Агрипа огледа внимателно старинната сребърна чаша, тънкото като хартия сребро и инкрустираните скъпоценни камъни по столчето ѝ. Очите му проблясваха като на котка.

— Тази чаша — бавно подхвана той — е старинна, но аз знам, а и вие знаете, мастър Даунби, каква е истината. А може би с времето и кралят ще я разкрие.

Бенджамин се засмя като дете.

— Но вие ще го уверите, че това е Граалът — заяви той — защото на него му се ще да вярва, че е така. А и на вас ви се ще той да вярва, че това е Граалът, нали, доктор Агрипа?

Магьосникът ни погледна открито.

— Какво искате да кажете? — попита той едва чуто.

— Стига, доктор Агрипа — отвърна Бенджамин. — Вие самият сте тамплиер, нали? Нещо повече, според мен тъкмо вие сте Великият магистър. И вие не по-малко от мен искате Граалът да не попада в ръцете на Хенри. Вие трябва да сте техен водач. Подозирахте Рейчъл Сантер още преди да тръгнем от Лондон. Затова ни предупредихте с думите *Age Circumspecte*, бъдете бдителни. Отначало мислех, че е само съвет, но това е девизът на рода Мортимър, бащиния род на Рейчъл. Предупредихте ни. Било ви е известно, че тя е приета в ордена на тамплиерите, че в последните двеста години родът Мортимър от Темпълкъм са били тамплиери. Единственият човек, комуто могат да бъдат известни подобни факти, е Великият магистър. Говоря истината, нали? Тамплиерите съществуват като отделни братства и само Водачът им знае къде и кои са те.

Агрипа седна на ръба на леглото и залюля чашата в ръцете си.

— Може и да имате право, мастър Даунби. — Погледна ни. — Нека кажем само, че Водачът на ордена съществува. Нека кажем, че кралят е Принцът на Мрака, предречен от магьосниците на тамплиерите като Великия Разрушител. И нека кажем, че членове на тайно тамплиерско братство, мъже като Бъкингам и Хопкинс, са тръгнали срещу заповедите на Великия магистър и започнали да издирват реликвите, за които е било по-добре да останат там, където са били скрити.

Агрипа замълча и прехапа устни.

— Единствено в името на спора, да приемем също и че Водачът е позволил тези двама тамплиери да бъдат наказани с помощта на

закона. Възможно е било цялата история да приключи там, но други тамплиери, жадуващи за отмъщение, допълнително размътили водите. И така стигаме до Рейчъл Сантер. Тя не е имала никакво право да екзекутира Уорнам и Колкрафт или да започва своя лична война срещу Мандевил, Саутгейт и другите като тях. Получила е заповед да спре, но всичко се е усложнило още повече с нападението над хора като вас, приятели на Магистъра. Е, добре — той прехвърляше чашата в ръцете си. — Къде е истинският Граал?

— В сигурни ръце, както сам ще се убедите!

Агрипа въздъхна, взе чашата и тръгна към вратата.

— Да се надяваме, че е така. — Обърна се, едната му ръка лежеше на резето. — Рейчъл Сантер нямаше да стигне жива до разпита. Щях да я убия заради неподчинението ѝ, както направих и с Бъкингам и Хопкинс — той продължи да си играе с чашата. — Но ви благодаря за стореното от вас. Имате думата ми, че кралят и кардиналът ще получат доклад, в който ще бъде описано безукорното ви поведение!

Магьосникът напусна стаята. Бенджамин отиде до вратата и я заключи след него.

— Именно това си казал на Рейчъл, за да я накараш да се предаде, нали? — попитах го аз.

— Да, казах ѝ, че Великият магистър няма да остане доволен, защото с безкрайното си упорство може да застраши други тамплиери. Дори я излъгах и ѝ казах, че съм научил името ѝ не от друг, а от Магистъра още преди да тръгнем от Лондон.

— И тя ти повярва?

— Така мисля.

— Ами чашата?

— Агрипа има право. Тя е от сбирката от скъпоценности на абатството в Гластънбъри. Едред ми я даде. Мисля, че някога е принадлежала на бащата на император Константин, който е бил военачалник из тези места.

— Дали кралят ще заподозре?

— След време, да. Когато чашата не изпълни магическото си предназначение, ще заподозре — Бенджамин ме сграбчи за раменете. — Ти знаеш истината, Роджър, трябва да я запазим в тайна. Ако кралят заподозре, ще ни сполети участта на Бъкингам. А сега, хайде да си

събираме дисагите и без да се помайваме заради лошото време, да тръгнем за вкъщи, преди чичо да се е сетил за някоя друга задача.

Така и направихме. Чакаше ни най-прекрасната коледна вечер. Великият убиец остана зад гърбовете ни да отпива вино от чашата, за която си въобразяваше, че е светия Граал. Кардиналът ни изпрати писма пълни с най-благопожелателни и възхваляващи думи, както и натъпкани кесии със злато. Хенри обаче не забрави за тамплиерите. Не забравиха и тамплиерите. Сър Едмънд Мандевил загина при загадъчни обстоятелства следващата пролет след някакво пиршество в Шийн. Като че ли и Агрипа е присъствал на същото пиршество. Саутгейт не се възстанови от раните си и макар да беше оставен на грижите на монахините от Сион, почина набързо. Не знам подробности, но следобед преди да умре, доктор Агрипа ходил да се осведоми за здравето му. След година време Сантер отправиха молба за помилване към краля. В замяна предложиха огромно количество злато. Изненадващо, Хенри отказа да бъде подкупен, а двамата Сантер на свой ред бяха сполетени от смърт при загадъчни обстоятелства в изгнание.

Темпълкъм беше конфискуван и всички околни земи преминаха във владение на короната. От него не остана камък върху камък, но кралят не откри нищо там. Години по-късно, когато предприе повсеместното опустошаване на абатствата и манастирите, Гластънбъри понесе най-жестокия удар на неговата ярост. Абат Биър умря през 1524 година. Наследи го Ричард Уитинг. Тлъстият Хенри проводи агенти, които да конфискуват най-ценното от богатствата на абатството, но Уитинг прояви хитрост и успя да ги отпрати, заради което плати с живота си. Домъкнаха го в Лондон и го изтезаваха. Не измъкнаха и дума от него. Върнаха го в Съмърсет и след нагласен процес, той и двама от монасите, един от които беше библиотекарят Едред, бяха влачени из Гластънбъри и обесени навръх Тор през ноември 1539. Тайните на Гластънбъри изчезнаха с него и сега един Бог знае местонахождението на светия Граал.

Тук свършва тази кървава история. През прозореца наблюдавам сребрилата луна. Трепкащата ѝ светлина се лее над дебелия сняг. Те всички отдавна са прах. Понякога сънувам Рейчъл, хладнокръвна и ведра в килията си, Мандевил и Саутгейт, безочливи в съзнанието за своята власт и онези двама неми братя Козма и Деймиън, които им

служеха толкова вярно и страдаха така нечовешки. Кръгът е затворен. Синът на Матилда върна пръстена, който дадох на майка му преди цяла вечност сред сенките около Темпълкъм. О, трябва ми чаша кларет, за да се ободри сърцето и да забравим сълзите по миналото! Дори писарчето ми подсмърча. Знам, че му се ще да остане, за да точи лиги по щедрата гръд на Фийби. Клати глава, застава до прозореца и поглежда към зимното небе.

— Мислите ли, сър — изхленчва той, — че над нас съществува върховен разум? Че делата ни са направлявани от мъдростта на небето?

— С цялото си сърце вярвам, че е така, защото тук долу си е тресавище и половина!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Преди малко приключих с проучването на следващите дневници на сър Роджър Шалот, в които се разказва за изпълненото му с приключения пребиваване във Флоренция, Италия през XVI век. Трудно е да приема за чиста монета почти невероятната история, която разказва, но така беше и когато за първи път се заех с редакцията на дневниците му, в които се разказва за убийствата на Граала.

Сър Роджър може и да не е много щедър откъм факти, но в дневниците има голяма доза истина. Бъкингам е екзекутиран по причините и по начина, описани в тази книга. Съществуването на тайния орден на тамплиерите е добре документиран факт. Насочете се към наскоро излязлата книга „Знакът и печатът“ на Греъм Хенкок.

Останките от Темпълкъм и Гластънбъри могат и днес да се видят. През 1960 година в Темпълкъм е открито тайнствено изображение на Христос. Предполага се, че е прерисувано от плащаницата, която някога тамплиерите са притежавали. От своя страна след откритието недостоверни легенди намериха простор за разпространение. В легендите се говори, че тамплиерите се кланяли на отсечена глава като извор на неограничена власт.

Останките на крал Артур били съхранявани в Гластънбъри, а мястото, на което е бил гробът му може да се види и днес. Произходът и тайнствените събития произтекли в ордена, така както Шалот ги е описал, са документираны в голям брой книги. Местонахождението на Екскалибур вероятно завинаги ще остане загадка, но има вероятност светият Граал да е бил съхраняван тайно от монасите в Гластънбъри, което обяснява безмилостното преследване, което Хенри предприема по отношение на абата и монашеската обител, оглавявана от него, както и опустошаването на абатството през 1530 година. Абатът и някои от неговите най-близки хора са варварски екзекутирани на връх Тор, точно както го описва Шалот. Говори се, че Граалът може да е откраднат и занесен в Страта Флорида^[1], в Уелс. Според един източник, за последен път бил видян през 1920 година в банков трезор

в Нантеос, на три мили от Абъристуит. Следователно сър Роджър може би не е чак толкова безсрамен лъжец, колкото си мислим ние!

[1] Strata Florida — абатство в Уелс основано през 1164 г. Съществува като такова до 1539 г. — Бел. Dave ↑

Издание:

Пол Дохърти. Убийствата на Граала

Английска, първо издание

Художник: Христо Хаджитанев, 2008

ИК „Еднорог“, 2008

ISBN: 978-954-365-043-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.